

NAVJEŠTENJE 2021.

Godišnjak župe Navještenja BDM Gospić

Gospić, 2022.

Navještenje – Godišnjak župe Navještenja BDM Gospić
Božić 2021., br. 94., Godina XVIII.

Izdaje: Župni ured Gospić, Kaniška 1, 53000 Gospić

Telefon: 053/753-332

e-adres: crkva.nbdm@gmail.com

Uredila: Lucija Starčević

Lektor: s. Robertina Medven, prof.

Odgovorni urednik: mons. Marinko Miličević, župnik gospićki

Uredničko vijeće: vlč. Anđelko Kaćunko, vlč. Stanko Smiljanić, s. Robertina Medven,
Lucija Starčević, Franje Puškarić

Tisak: F.M.I. d.o.o., Gospić

ISSN 1344-4447

SADRŽAJ:

RIJEČ UREDNIŠTVA	1
BOŽIĆNA PORUKA BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA.....	1
SV. MARIJA BOGORODICA – NOVA GODINA U GOSPIĆU.....	5
MISA U GOSPIĆU: TRIDESET DANA NAKON PREMINUĆA POKOJNOG BISKUPA MILE BOGOVIĆA	8
SVIJEĆNICA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	10
PEPELNICI U GOSPIĆKOJ KATEDRALI.....	13
PASTIRSKI POHOD GOSPIĆKO-SENJSKOG BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA U ŽUPU GOSPIĆ.....	17
KORIZMENO-USKRSNA PORUKA 2021. BISKUPA KRIŽIĆA	18
VJERONAUČNA OLIMPIJADA U NAŠOJ ŠKOLI	22
PROSLAVA SVETKOVINE SVETOG JOSIPA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI.....	23
TRODNEVNICA UOČI ŽUPNOG BLAGDANA NAVJEŠTENJA BDM U GOSPIĆU	26
PROSLAVA BLAGOVIJESTI U GOSPIĆU	29
CVJETNICA U GOSPIĆU	34
MISA POSVETE ULJA	37
VELIKI ČETVRTAK, MISA VEČERE GOSPODNE.....	43
VELIKI PETAK MUKE GOSPODNE	47
DJEČJA RAZMIŠLJANJA O KORIZMI	51
VELIKA SUBOTA - VAZMENO BDIJENJE U GOSPIĆU.....	54
75. OBLJETNICA SMRTI SESTRE ŽARKE IVASIĆ.....	58
SVETKOVINA DUHOVA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	62
PRVA SVETA PRIČEST U GOSPIĆU	66
MOJA PRVA PRIČEST.....	71
(iz pera prvopričesnika)	71
PROSLAVA TIJELOVA U GOSPIĆU.....	79
BLAGDAN SV. MARIJE MAGDALENE I DAN GRADA GOSPIĆA.....	83

OPROŠTAJ OD VELEČASNOG VAZGEČA	86
SAHRANA POSMRTNIH OSTATAKA ŽRTAVA EKSHUMIRANIH NA PODRUČJU GRADA GOSPIĆA	88
KATEHETSKI DAN GOSPIĆKO-SENJSKE BISKUPIJE	91
PROSLAVA KATEHETSKE NEDJELJE U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	95
POBOŽNOST CENAKULA U NAŠOJ KATEDRALI	96
GOSPIĆKO-SENJSKA BISKUPIJA POČELA JE SINODU PASTIRA CRKVE I BOŽJEG NARODA	96
MEĐUNARODNI DAN BIJELOGA ŠTAPA OBILJEŽEN U GOSPIĆU	100
DANI KRUHA I ZAHVALNOSTI U OSNOVNOJ ŠKOLI I KATEDRALI	102
HRVATSKO KATOLIČKO LIJEČNIČKO DRUŠTVO PODRUŽNICE GOSPIĆ OBILJEŽILO BLAGDAN SV. LUKE, SVOGA ZAŠTITNIKA	103
MISIJSKA NEDJELJA S 'DAHOM AFRIKE' I S KOLAČIMA	106
GOSPIĆKI VJEROUČENICI PRIKLJUČILI SE AKCIJI „MILIJUN DJECE MOLI ZAJEDNO“	107
NAŠA DJECA U LISTOPADSKOJ POBOŽNOSTI	108
HOLYWIN I SVETKOVINA SVIH SVETIH U GOSPIĆU	109
DRUGA SJEDNICA SINODE GOSPIĆKO-SENJSKE BISKUPIJE	111
TREĆA SJEDNICA BISKUPIJSKE SINODE GOSPIĆKO-SENJSKE BISKUPIJE	112
TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA I DAN CARITASA U GOSPIĆU	114
PRVA GODIŠNJICA SMRTI BISKUPA MONS. MILE BOGOVIĆA	117

RIJEČ UREDNIŠTVA

Draga braćo i sestre, drago mi je da imate u rukama ovo naše glasilo. Ono je informativnog karaktera pa su njegov sadržaj važniji događaji u našoj župnoj zajednici te ponešto iz dekanata. Sigurno je da nije moguće medijski obuhvatiti sve događaje u protekloj godini, nego samo neke. A bilo je, znademo, mnogo toga dobrog što se dogodilo u našoj župi, i znanoga i ne znanoga. Neka dobra djela ostaju uvijek skrivena i nepoznata pred javnošću, a Bogu su i te kako draga.

Kako vam je poznato, prošle godine je bila smjena župnika i kapelana u Gospiću. Župnik Mario Vazgeč je premješten u Oštarije kod Ogulina, a vlč. Domagoj Tujmer u Senj. Za župnika u Gospiću imenovan je mons. Marinko Miličević, a za župne vikare vlč. Anđelko Kačunko i vlč. Stanko Smiljanić.

Ovaj broj Navještenja dolazi 'malo' kasnije od uobičajenoga vremena izlaska, ali je opet prikladno da izlazi u vrijeme kada naša župa slavi svoj župni god odnosno svetkovinu Navještenja Gospodnjeg, što i titular naše katedrale.

Često, ne samo aktivni vjernici, nego i oni koji nisu praktikanti, vole čuti kao izgleda godišnja statistika. Zato ovdje donosimo osnovne podatke: u 2021. godini krštenih je bilo 67, vjenčanih parova 19, umrlih 86 upisanih u župne matice. Radi usporedbe donosimo statistiku i za prethodne dvije godine. U 2020. krštenih je bilo 55, vjenčanih 7, a umrlih 90. U 2019. godini bilo je 74 krštenih, 18 vjenčanih parova, a umrlih 67. Obitelji odnosno vjerničkih domova koji su primili bogoslov u ovoj godini je 1628., a stanovnika (župljana) prema popisu blagoslova obitelji u 2021. godini bilo je oko 5500. Jasno, u taj broj spadaju i studenti te srednjoškolci koji nisu fizički u župi, ali se vode ovdje prema mjestu prebivališta.

Ove godine bio je i izbor novih članova za Župno pastoralno vijeće pa donosimo i njihova imena. Članovi ŽPV po službi: Mirela Miočević (vjeroučiteljica), Ruža Uremović (HKDMST), Marija Zorić (molitvena zajednica), Danijela Krmpotić (misijska zajednica), Nikola Perišić (orguljaš). Po izboru: Ana Jelić, Marijan Jelić, Ivan Sesar, Marijan Čović, Slavica Maras, Milan Maras, Ante Galac, Goran Špoljarić, Mario Kurevia, Katarina Šimić Majnarić. Po imenovanju: Lucija Starčević, Marijana Ratković, Karlo Pavletić, Mateo Devčić i Matija Šarić.

Srdačno svima zahvaljujemo, a prije svega vjernicima koji se u lijepom broju redovito okupljaju na nedjeljnim bogoslužjima i dolaze na svetu ispovijed. Potičemo župljane da svojim starima i bolesnima svećenika pozovu odmah čim obole. Također zahvaljujemo svim župnim suradnicima koji se nastoje odazvati i pomoći u svemu što je potrebno za izgradnju i napredak naše župne zajednice.

Zahvalni Gospodinu, molimo ga da nas i dalje prati svojim dobročinstvima.

Gospić, Navještenje Gospodinovo 2022.

Mons. Marinko Miličević, župnik

BOŽIĆNA PORUKA BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA

Došašće je vrijeme pripreve za blagdan Isusova rođenja da bi se taj veliki događaj, koji je promijenio ljudsku povijest, pretvorio u istinski susret s Onim koji je došao susresti svakog čovjeka u njegovoj životnoj stvarnosti, u njegovim patnjama i radostima, strahovima i nadanjima.

Božić nije samo puki spomen na veliki događaj dolaska Sina Božjeg u naš svijet, nego taj blagdan nastoji postati naše iskustvo. Božić od nas traži da ga doživimo kako su ga doživjeli prvi klanjatelji u betlehemske štali. Božić, ponajprije treba biti dan posebnog susreta između Boga i čovjeka, Boga koji je toliko ljubio svijet da mu je darovao svoga Sina (Iv 3,16) i čovjeka koji bi trebao s posebnom zahvalnošću primiti taj dar.

Nameće se odmah pitanje: koliko je nama vjernicima Božić zaista takav? Mislimo li uopće, na ovu stvarnost u našem iščekivanju Božića? Nažalost, dobro znamo kako je za neke Božić postao samo fešta, slavlje velike ponude i potražnje, ili fešta panem et circenses, kako bi rekli stari Rimljani. Duhovni element se posve izgubio ili je sveden na neko nejasno i neodređeno značenje.

Za neke druge Božić je prvenstveno lijepo sjećanje na djetinjstvo i na lijepe običaje koji su se nekada prakticirali u obitelji. Ovo ne isključuje religiozne elemente, ali se oni obavljaju više zbog tradicije negoli zbog iskrene nutarnje pobude i nemaju više onu duhovnu simboliku kao nekada. Na sreću, ima još uvijek i onih koji Božić slave na istinski kršćanski način, sa svim onim vrijednostima koje on u sebi nosi. Ne samo kao povijesni događaj nego događaj koji se i danas obnavlja, jer je rođen Emanuel, S nama Bog.

No, bez obzira na sve, Božić neće nikada izgubiti svoju ljepotu i svoj sjaj. Podsjećat će nas uvijek na uzvišenost života, na pobjedu dobra, na nadu koja neće razočarati. Božić ostaje trajna poruka ohrabrenja svima u čiji se život ušuljala gorčina, svima koje su drugi ponizili i bacili na rubove ili smetlište života. Božić je poruka da je život jači od svega i da život uvijek pobjeđuje ako se u njega ubrizga duh božanskoga.

Isusovim rođenjem dogodile su se velike promjene na religioznom planu, na socijalnom planu, ali i na planu vrijednosti.

Na religioznom planu promijenio se radikalno odnos Boga i čovjeka. Bog, čije lice do sada čovjek nije mogao vidjeti, jer ako bi ga vidio ne bi ostao na životu (Izl 33,20), sada je uzeo lice čovjeka, postao je jedan od nas, Emanuel - Bog s nama. Po Isusu, koji je postao našim bratom, mi smo postali Božja djeca i zato se s pravom možemo obraćati Bogu kao ocu. Bog je uzeo lice čovjeka i čovjek od sada može vidjeti Božje lice u svakom svom bratu i sestri.

Tu je promjena i na socijalnom planu. S Kristom rađa se jedan novi oblik ljubavi i bratstva među ljudima. Po njemu uzdignuto je dostojanstvo čovjeka, ali svakog čovjeka. Pavao to ističe riječima: Nema tu više ni Židova ni Grka; nema više ni roba ni slobodnjaka; nema više ni muškog ni ženskog, jer ste svi samo jedan u Kristu Isusu. (Gal 3,28). Isusov dolazak ruši nejednakosti među ljudima i stavlja naglasak da u Bogu svi imaju jednako dostojanstvo jer svi su jednako djeca Božja i kao takvi među sobom braća i sestre.

Dogodila se promjena i na planu vrijednosti. Isus mnoge stvari posve izokreće. Ako su prije vrijednosti bile u bogatstvu i moći, i to se smatralo znakom Božje naklonosti, Isus sada predstavlja nove vrijednosti u poniznosti, siromaštvu, služenju, darivanju. On stavlja naglasak da je veličina čovjeka prvenstveno u njegovoj nutrini, u njegovu srcu, a ne u njegovom bogatstvu, posjedovanju, titulama ili staležu. Isus proklamira da ljudska veličina nije u gospodarenju nego u služenju. Stavlja sav naglasak na ljubav prema Bogu i čovjeku i proglašava je glavnim kriterijem veličine svake osobe.

Isusovim rođenjem započelo je novo doba, novi odnosi među ljudima, nove ljestvice vrijednosti. Usvajanjem tog novog što on nudi, daje čovjeku mogućnost rasta u dostojanstvu do punine života. Zanimljivo, kako Božić, na svoj način, slave i oni koji se deklariraju kao ateisti, agnostici, pa čak i antiteisti. To samo dokazuje da je Božja ljubav puno jača i veća od njihovog negiranja ili odbacivanja Boga. To je ljubav koja ne poznaje granice i koja nikoga ne isključuje. Ta ljubav mora karakterizirati i svakog Isusovog učenika, jer život ljubavi ne može nikada izgubiti svoj smisao. Život svakog čovjeka nastao je iz ljubavi Boga Stvoritelja koju Bog ostvaruje kroz ljubav roditelja, muškarca i žene. Zato je i događaj rađanja djeteta uvijek nova Božja poruka čovjeku da Bog s njim računa, da se nije distancirao od čovjeka usprkos svima nevjernostima čovjeka.

Nažalost, i tom Božjem daru čovjek je danas sve manje otvoren. To je očigledno, posljedica sve većeg ljudskog egoizma. Na djecu se sve više gleda kao na teret, na nešto što traži žrtvu, što košta, a sve manje kao na dar. Djeca su mnogim obiteljima sve manje istinsko bogatstvo, a sve više strah da bi zbog djece mogli biti lišeni određenih užitaka i materijalnih dobara. Život nije više glavni izbor, nego je to materijalni standard.

S druge strane, u mnogim siromašnim dijelovima svijeta život buja i oni pobjeđuju bez obzira na siromaštvo koje ih gazi. Iluzija je misliti da će netko zaustaviti migrante iz zemalja Trećeg svijeta. Istina, njih podosta strada u traženju novih životnih prostora, puno pretrpe, ali oni opet ostvaruju svoje snove i pobjeđuju, jer je s njima život. Život su svi stari narodi i civilizacije smatrali najvećim blagoslovom, ali nažalost, ova naša civilizacija tako ne misli i zato nema budućnosti.

Na koncu usporedimo obitelji migranata s obiteljima u Hrvatskoj: Obitelji migranata brojne su i oni idu tražiti prostore za život. Naseljavaju Europu jer u njoj ima puno praznine života. S druge strane, naše hrvatske obitelji su malobrojne, uglavnom s jednim ili dvoje djece, ali usprkos tome i djeca mnogih naših obitelji postaju migranti: ostavljaju svoju zemlju tražeći druge životne prostore. Kada kultura jednog naroda ne cijeni dovoljno život, ona će ga i izgubiti. Danas imamo dojam da je više onih koji su zauzeti da se ženama omoguće besplatni abortusi nego da se novorođenčadi dadu besplatne pelene i druge potrepštine. Ovo ne jamči nikakvu budućnost narodu. Doduše, poznata nam je svima istina da ne ograničavaju broj djece prvenstveno materijalna dobra, odnosno neimaština, nego egoizam, komotnost, pomanjkanje smisla za žrtvu i ljubavi prema životu.

Božić je blagdan obitelji, napose djece, budući da nam je Bog došao u susret kao dijete, ali nažalost, zbog sve manjeg broja djece i Božić postaje nekako prazniji, jer maleni daju dušu i posebnu ljepotu ovom blagdanu.

Bez obzira na sve, molimo Novorođenog Kralja ljudskih srdaca da svojim dolaskom umnoži život u nama, u našim obiteljima te ne dopusti da taj život uguši ikakva žalost ili tjeskoba jer nam On jamči život u izobilju, jači od svake nevolje koja nam se može dogoditi.

U tom smislu želim svima vama, dragi vjernici i ljudi dobre volje, sretan Božić i punu života novu 2022. godinu.

+ Zdenko Križić, biskup gospićko-senjski

SV. MARIJA BOGORODICA – NOVA GODINA U GOSPIĆU

U petak, 1. siječnja 2021. na blagdan Sv. Marije Bogorodice i na prvi dan 2021. godine svečano euharistijsko slavlje u gospičkoj katedrali predvodio je biskup gospičko-senjski Zdenko Križić, u zajedništvu sa župnikom i rektorom katedrale Mariom Vazgečem. Posluživali su sjemeništarc Marko i ministranti. Pjevanje je vodio katedralni zbor.

Biskup Križić održao je sljedeću propovijed:

„Svršetak jedne građanske godine i početak druge vrijeme je zbrajanja računa. Uskoro ćemo na mnogim trgovinama i radnjama vidjeti natpis: „Zatvoreno – inventura“. Analizira se poslovanje u protekloj godini i rade kalkulacije kako boljom učiniti novu 2021. godinu.

Mi vjernici slično činimo na duhovnom planu, ali ima i razlika. Nameće nam se nužno analiza minule godine, ali ako te analize nismo činili češće, tijekom cijele godine, sada ćemo na kraju godine teško učiniti kvalitetnu analizu.

Dopustimo li da nam život ide naprijed snagom inercije, bez posebnog vrjednovanja tog hoda te ne znamo točno ni gdje smo, ni kamo idemo, život nam završi u površnosti i siromaštvu smisla. Završetak jedne godine zahtijeva potpuniji ispit savjesti, određenu provjeru sadržaja iz prošle godine, da u ovoj novoj godini ne doživimo neka negativna i bolna iskustva iz prethodne.

Nova godina nije osjećaj da se okrenula samo jedna stranica tanke knjige našeg života, nego poziv na provjeru jesu li možda, sve stranice te knjige bile iste. To je onda znak da treba promijeniti knjigu, tj. život. U ovo vrijeme govorimo i čujemo utješne i ohrabrujuće riječi kao što su: „Nadam se da će nova godina biti bolja od prošle“. Ako pod tim mislimo da ćemo biti pošteđeni određenih prirodnih katastrofa, to nije dovoljno željeti, nego za to treba puno moliti. I to treba činiti svaki vjernik jer molitva ima silnu moć u sprječavanju zala. Međutim, ako mislimo na neke osobne uspjehe i postignuća, onda ne smijemo zaboraviti kako se nije godina ponašala nevaljalo i naopako, nego smo to bili mi. Stoga, umjesto da čestitamo i poželimo ljudima bolju i sretniju novu 2021. godinu, poželimo novoj godini bolje i sretnije ljude.

Jedni drugima često postavljamo i pitanje: „Jesi li čekao Novu godinu?“ Možemo je čekati ili ne čekati, biti budni ili spavati, ali ona će doći. Tu se ništa ne mijenja. Nova

godina, zapravo čeka nas. Bog nam je poklanja u nadi da će stvarno biti „nova“, da će i naš život postati „nov“, bolji.

Neki u novu godinu ulaze s osjećajem kako im je "stara" ostala dužna. Često čujemo ili u čestitkama čitamo: „Želio bih da mi, ili da ti, nova godina donese ...“. Što to može donijeti nova godina? Može nam donijeti samo ono što mi u nju uložimo, što njoj dademo. Potrebno je najprije, uložiti da bismo mogli nešto očekivati. Mnogi znaju osuđivati godinu da im nije ispunila očekivanja, a pravo je pitanje, jesu li oni, odnosno mi, ispunili očekivanja. Ako ništa ne sijemo, onda ne možemo očekivati dobru žetvu!

Moramo se pitati: jesmo li respektirali zakonitosti života, trudili se živjeti sa svim njegovim vrijednostima? Životu najčešće dugujemo mi sami kad ne živimo kako treba, onda se to vraća. Za to nije kriva godina kao takva, nego mi.

Jedan mladić, koji je došao u samostan sa željom da postane redovnik, u razgovoru s duhovnim učiteljem reče: „Oče, ja nisam zadovoljan s ovim životom kakav je u samostanu“. Onda mu duhovni otac odgovori: „Sinko razmisli dobro: možda, život nije zadovoljan s tobom“. Kako je korisno razmišljati i o tome, je li život zadovoljan s nama. S novom godinom Bog nam iznova nudi novi talent da bi ga radom oplodili. Nikada ne možemo znati je li, možda, ova godina nekome od nas jedanaesti sat koji moramo iskoristiti? Možda je ovo upravo trenutak kada nas Gospodar poziva da uđemo u vinograd vlastite nutrine i tu nešto poduzmemo? Dok život prolazi, pitajmo se ozbiljno: u što taj život trošimo? Koje su to vrijednosti u koje ulažemo svoje snage i svoje srce? Imaju li smisla mnoge naše napetosti, trzavice, sukobi, svađe, neizmirenosti kojih imamo u životu? Koja korist od svega ovoga?

To nisu vrijednosti koje život obogaćuju, nego prazne. Zbog mnogih sukoba i napetosti koje živimo i od kojih nemamo nikakve koristi, jednom, kad ćemo gledati kasetu snimke našeg života, sigurno ćemo se crvenjeti. Vrijednost života je u njegovom uzdarju, tj. koliko smo život – koji smo dobili kao dar – pretvorili u dar, odnosno u uzdarje. Život se čuva i ispunjava darivanjem, a ne izbjegavanjem napora i žrtava. Tko na ovaj način želi čuvati svoj život, sigurno će ga izgubiti, kako veli Isus. Mi si za Novu godinu izmjenjujemo čestitke, želimo je blagoslovljenu i sebi i

drugima, ali nam se odmah nameće i pitanje: koliko mi u životu blagoslivljamo? Čuli smo u prvom čitanju da smo na to pozvani. Bog poziva i poučava ljude kako blagoslivljati svoje bližnje i cijeli narod. Blagoslivljanje nije samo čin svećenika. To je poziv i svakog kršćanina, napose roditelja. Koliko roditelji zazivaju blagoslov na svoju djecu od najranije dobi? Bilo bi lijepo da roditelji prije spavanja zazovu na djecu Božji blagoslov! Isto tako kad djeca polaze u školu ili na put! Zaista je lijepo kad cijela obitelj zazove Božji blagoslov nad jelo koje će blagovati! To je zahvalnost Bogu za kruh koji nije samo plod naših ruku, nego i Božji dar, što se ne smije zaboraviti.

Apostol Petar opominje kršćane: „Ne vraćajte zlo za zlo ni uvredu za uvredu! Naprotiv, blagoslivljajte jer ste na to i pozvani da baštinite blagoslov!“ (1Pt 3,9). A Pavao piše u poslanici Rimljanima: „Blagoslivljajte svoje progonitelje, blagoslivljajte, a ne proklinjite!“ (12,14).

Kao kršćani ne smijemo dozvoliti da nam na ustima bude više prokletstva nego blagoslova, više predavanja drugih đavlu nego li Bogu. Često se to proklinjanje ili predavanje đavlu pretvori u naviku, pa onda spontano bude usmjereno i prema vlastitoj djeci i ukućanima. Osobe čineći to uglavnom, ne misle ono što govore, ali opet proklinjati ili predavati đavlu nikada nije bezazleno.

Budimo nositelji Božjeg blagoslova i oni koji ga zazivaju na sve druge. Zazivajući Božji blagoslov na druge, taj blagoslov sve više ispunjava i naše srce, naš život i naše djelovanje. U tom smislu

NEKA SVIMA VAMA, VAŠIM OBITELJIMA I SVIMA S KOJIMA STE POVEZANI BUDE SRETNIA I BOŽJIM BLAGOSLOVOM ISPUNJENA CIJELA OVA GODINA. AMEN.“

Na kraju sv. mise župnik Vazgeč čestitao je 2021. godinu svojim župljanima te još jednom biskup Zdenko Križić i zazvao na sve i na cijelu godinu Božji blagoslov!

s. Robertina Medven

MISA U GOSPIĆU: TRIDESET DANA NAKON PREMINUĆA POKOJNOG BISKUPA MILE BOGOVIĆA

U utorak, 19. siječnja 2021. u 18 sati gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić predvodio je sv. misu za pokojnog biskupa Milu Bogovića, trideseti dan nakon što je blago u Gospodinu preminuo. S njime su koncelebrirali domaći župnik i rektor katedrale Mario Vazgeč, ekonom biskupije Nikola Turkalj, ravnatelj Caritasa i župnik u Ličkom Osiku Luka Blažević, župnik u Ličkom Novom i Bilaju Herbert Berisha, župnik u Kosinju Pero Jurčević, župnik u Klancu i Pazarištu Petar Šporčić i župni vikar u Gospiću Domagoj Tujmer.

Među vjernicima bio je i gospićki gradonačelnik Karlo Starčević kao i više osoba iz javnog života grada te tzv. malih ljudi – biskupovih prijatelja. Pjevao je katedralni zbor uz glazbenu pratnju Franje Puškarića.

Biskup Zdenko izrekao je u propovijedi ono po čemu je biskup Mile bio dobar pastir svoga stada, dobar i za „one ovce koje je trebalo staviti na svoje rame...”

U propovijedi izrekao je, otprilike, sljedeće:

Spominjemo se smrti našeg prvog gospićko-senjskog biskupa mons. Mile Bogovića. Zahvaljujemo za njegov život, za sve što je učinio. Psalmist kaže:

„Dragocjena je u očima Gospodnjim smrt pravednika njegovih“ (Ps 116,16). Dakako, nije dragocjena samo smrt nego i život. Biskup Mile posvetio je život za Božju slavu.

Kad je išao u bolnicu nije izgledao toliko bolestan da se neće vratiti. Međutim, drugi psalam izriče: „Dani su čovjekovi kao sijeno, cvate k'o cvijetak na njivi; jedva ga dotakne vjetar, i već ga nema, ne pamti ga više ni mjesto njegovo“ (Ps 103,15-16.). Iako imamo više godina, ne mislimo da ćemo brzo umrijeti, ali život nestane kao cvijetak. Psalmist u psalmu 90,10 naglašava prolaznost života: „Zbroj naše dobi sedamdeset je godina, ako smo snažni, i osamdeset; a većina od njih muka je i ništavost: jer prolaze brzo i mi letimo odavle.“ Odlazimo s ovog svijeta s vrijednostima koje ne umiru, a to su ljubav i dobrota.

Biskup Mile je više puta govorio da je dosegao godine i može ići smireno. Kad sam tek došao u Gospić, vodio me u katedralu, pokazao mi je kriptu i rekao: „Nas dvojica ćemo ovdje završiti.“ O smrti je uvijek govorio smireno, svjestan da kraj nije daleko, da je on svoje poslanje priveo kraju. U mirovini nije mirovao. Radio je do zadnjeg sata, po načelu: „Radi kao da ćeš dugo živjeti, a moli se Bogu kao da ćeš sutra umrijeti.“ Osoba je dragocjena radi svoje molitvene aktivnosti i Bogu možemo kao najdragocjenije prikazati svoje molitve i patnje.

Biskup Mile nije djelovao samo kao sveučilišni profesor, kao znanstvenik koji piše knjige, nego bio je i molitelj. U večernjim satima mogli smo ga vidjeti da hoda oko zgrade ordinarijata s krunicom u ruci.

U pastoralnom radu bio je uvijek na raspolaganju. Nije mu bilo teško zamijeniti župnika ili kapelana gdje i kada je trebalo, isto tako voditi razna euharistijska slavlja. Izvana je možda, koji put djelovao ozbiljno, ali u duši bio je blag. Volio je ljude, napose siromašne, obespravljene.

Svoju biskupiju obišao je cijelu tri puta. Najprije pješice, potom s biciklom i onda s autom. Želio je upoznati dušu naroda kome je poslan. Išao je i tamo i k onima kojima je u prošlom sustavu bilo riskantno ići.

Bolovao je samo dva tjedna. Iz bolnice zvao je svećenika. Primio je sakrament bolesničkog pomazanja i bio spreman za prijelaz. Neka mu Bog udijeli... što oko ljudsko ne vidje i uho ne ču, što Bog pripremio onima koji ga ljube. Amen“

s. Robertina Medven

SVIJEĆNICA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

Misno slavlje s obredom blagoslova svijeća u 18 sati predvodio je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić u zajedništvu s generalnim vikarom Marinkom Miličevićem, domaćim župnikom Mariom Vazgečem, župnim vikarom Domagojem Tujmerom i umirovljenim svećenikom Zlatanom Sušićem. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Biskup je izrekao sljedeću propovijed:

„Slavimo blagdan Isusova prikazanja u Hramu. Crkva ga slavi kao Isusov blagdan, ali i kao blagdan Marijin, jer Isus ne prikazuje samoga sebe, nego ga Bogu prikazuje njegova majka Marija. Ovaj blagdan bogat je porukama. Izdvajam samo dvije: Prva poruka vezana je s prvim nazivom blagdana: Isusovo prikazanje u hramu. Upućena je ponajprije roditeljima da i oni, poput Marije, prikazuju svoju djecu Bogu. To je od neizmjerne važnosti, kako roditeljima tako i djeci. Istina, roditelji na krštenja prikazuju Bogu svoju djecu, jer ona po krštenju posebnom milošću, postaju djeca Božja. Ovdje ostaje glavno pitanje: koliko su roditelji toga svjesni, koliko to čine iskreno u vjeri? Nažalost, mnogima je sakrament krštenja samo čin vezan s tradicijom, odnosno puki običaj bez ikakve daljnje obveze.

Mala djeca primaju sakrament krštenja u vjeri roditelja koji prihvaćaju odgovornu dužnost da će pomagati svojoj djeci upoznati Isusa kome svoju djecu prikazuju na krštenja. Nažalost, mnoga djeca rastu i odrastu, a da nisu dostatno upoznali Boga kome su ih prikazali i pod čiju su ih zaštitu stavili. Ako roditelji nakon krštenja ne nastave, molitvom i vjerničkim odgojem, prinositi i prikazivati Bogu svoju djecu, onda će i prikazanje na krštenju ostati samo uspomena na veliki i sveti čin koji, nažalost, nije imao nikakvog posebnog utjecaja na daljnji život i rast djeteta.

Dragi roditelji, nastavite i poslije krštenja prikazivati svoju djecu Bogu, moleći za njih i učeći ih da se pomalo, i sami svojim molitvicama prikazuju Bogu i stavljaju se pod njegovu zaštitu. Dovodite svoju djecu i u crkvu. Istina, oni ne mogu razumjeti sve ono što se događa tijekom euharistije, ali će im ostajati u duši puno toga,

daleko više nego što mislimo. Kada ne možete doći s djecom u crkvu, donesite ih u svom srcu i molitvom prikazujte Bogu. To će im donijeti neizmjerena dobra za njihov budući život.

Druga poruka proizlazi iz drugog naziva ovog blagdanja koji je u narodu prisutniji a to je: Svijećnica. Sam naziv došao je iz riječi proroka Šimuna koji je u hramu primio Isusa u naručje i prozvao ga: 'Svjetlo na prosvjetljenje naroda'. Još prije proroka Šimuna, pa čak i prije Isusovog rođenja, otac Ivana Krstitelja, Zaharija, u svom hvalospjevu, nazvao ga je, 'Sunce s visine' koje će obasjati 'one što sjede u sjeni smrtnoj' (Lk 1,78-79).

Isus je na početku svog javnog djelovanja samoga sebe definirao kao Svjetlo svijeta (Iv 5,14) i pozvao sve da hode u njegovom svjetlu (Iv 12,35). Kada je okupio svoje učenike Isus je i od njih tražio da budu ono što je On, tj. da i oni budu svjetlo svijetu. Izričito im veli: 'Vi ste svjetlo svijeta' (Mt 5,14). Što znači biti svjetlo svijeta? Isus to odmah pojašnjava govoreći: 'Vaša svjetlost neka tako svijetli pred ljudima da oni vide vaša djela ljubavi i slave vašeg Oca nebeskog' (Mt 5,16).

Vidimo, Isus ne želi da njegov učenik nosi neko umjetno svjetlo, da „namješteno“ svijetli, ili da pod svaku cijenu bljeska pred drugima nekim mudrim frazama ili umjetnim gestama, nego da to čini svojim životom, svojim djelima ljubavi. Djela moraju svijetliti, jer svaka svjetlost bez djela će se, prije ili kasnije, pretvoriti u

tamu. Najvažnije što Isus ističe je da budemo svjetlo, prije svega, tamo gdje živimo, u svojoj kući, obitelji ili zajednici. Zato Isus veli: 'Ne užije se svijeća da se stavi pod posudu, nego na svijećnjak da svijetli svima u kući' (Mt 5,15).

Dakle, trebamo 'svijetliti u kući'. Ima puno osoba koje bljeskaju pred onima s kojima ne žive, njih zadive i oduševе, dok u isto vrijeme znaju biti ne mali križ onima s kojima žive. To je gluma, to je daleko od prave svjetlosti. Svi mi znamo da nije lako biti svjetlo, nije lako stalno svijetliti djelima ljubavi i služenja. To zahtijeva ne male žrtve. Znamo da upaljena svijeća daje svjetlo, ali izgara i troši se. U životu nema svjetla bez izgaranja i trošenja. Tko se nije spreman trošiti, izgarati, neće imati dostatnog svjetla ni za sebe, a još manje za druge. Ugasit će se. Isus je, u jednom trenutku, čineći djela ljubavi, posvjedočio da je iz njega 'izišla snaga' (Lk 8,46). Nema djela ljubavi bez trošenja životnih snaga, bez umora.

Evandelist Ivan je izričito napisao da je Isus umoran (Iv, 4,6). Nije moguće stalno biti zauzet oko dobra i ne umarati se. Evandelist Matej navodi kako je Isus spavao dok je velika oluja prijetila da će potopiti lađu. Učenici ga bude riječima: 'pogibosmo' (8,25). Vidi se koliko je bio umoran da se, spavajući u lađi koju su bacali veliki valovi, nije probudio. Jasno je, da svjetlo može davati samo onaj tko je spreman žrtvovati se za druge, tko je spreman služiti, ili kako Isus veli: 'nositi svoj križ'.

Blažena Djevica Marija je to dobro razumjela. Kod Navještenja ona sebe proglašava 'sluškinjom Gospodnjom', jer zna da je samo tako moguće u životu biti nositelj istinske svjetlosti. Prorok Šimun ju je iznova podsjetio kako to služenje nosi sa sobom žrtve, i njoj će mač probosti dušu (Lk 2,33). Ali ona se nije toga uplašila jer nosi u sebi čvrsto uvjerenje, koje proizlazi od Boga, da se sve to isplati, da žrtve donose svjetlo, radost i mir. Bog nas poziva da budemo djeca svjetla, pa kakvu god za to trebalo platiti cijenu. Molimo ga da nas sve prati svojim svjetlom kako nikada ne bismo završili u tami, na stranputici nego da uz Njegovu pomoć možemo i mi drugima davati svjetlo, biti im ohrabrenje i podrška.“

Na kraju propovijedi biskup se osvrnuo na Dan posvećenog života koji se danas slavi, a ustanovio ga je papa Ivan Pavao II. 1997. To je dan zahvale redovnicama i redovnicima za njihove molitve, žrtve te nesebično služenje Kristu i Crkvi širom svijeta. Pozvao je na molitvu za duhovna zvanja kojih je sve manje, a potrebe Crkve su sve veće.

Moramo napomenuti da je ove godine zbog pandemije izostala zajednička proslava na razini biskupije, ali naš biskup Križić, kao predsjednik Vijeća Hrvatske biskupske

konferencije za ustanove i družbe apostolskoga života i o. Slavko Slišković kao predsjednik Hrvatske redovničke konferencije uputili su poruku sa čestitkom prigodom Dana posvećenog života svim posvećenim osobama.

s. Robertina Medven

PEPELNICA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

U srijedu, 17. veljače 2021. proslavili smo u našoj gospićko-senjskoj katedrali Pepelnicu i ušli u četrdesetdnevno pokorničko vrijeme – korizmu. Sv misu i obred pepeljenja predvodio je naš biskup Zdenko Križić. Koncelebrirali su domaći župnik Mario Vazgeč i župni vikar Domagoj Tujmer. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića. Vjernici su se

okupili poštivajući određene mjere Stožera.

Biskup se u propovijedi osvrnuo na značenje riječi Čista srijeda ili Pepelnica, i nastavio:

„Posipanje pepelom popraćeno je rečenicom koja ima dvije varijante:

1. 'Sjeti se čovječe da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti.' To su riječi uzete iz Knjige Postanka koje čovjeku posvješćuju kako je krhak njegov život na zemlji i potiču ga da mora razmišljati o prolaznosti života i posvetiti veću pozornost Bogu i vrjednotama koje ne umiru i koje su jamstvo vječnosti.

Čovjek ne smije svojim životom ignorirati ili negirati Boga i tako praviti bogom samoga sebe. Takav čovjek koji ne razmišlja da je prah pred Bogom, nego od sebe pravi božanstvo, spoznat će jednom, da je 'gol', da je prah, ali to može biti prekasno.

Povijest poznaje velik broj ovakvih osoba koje su, promatrajući kako se njihovo umišljeno božanstvo pred smrt urušava i pretvara u prah i pepeo, završile u očaju.

Biblija nas na tu istinu o krhkosti čovjeka podsjeća na mnogim mjestima da je ne bismo zaboravili i udaljili se tako od svoga Stvoritelja. Ljudi snažnog iskustva Boga

bili su duboko svjesni te istine. Tako Abraham za sebe veli da je u odnosu na Boga samo 'prah i pepeo' (Post 18,27). To isto ponavlja i Job proživljavajući teško stanje svoje patnje (30,19). Mudri Sirah, promatrajući bahatost mnogih ljudi, izjavljuje kako su svi ljudi samo prah i pepeo (17,32) i da je bezumno biti bahat u životu.

Čovjek, posipajući se pepelom, svjedoči svoju malenost pred Bogom i istovremeno mu pokazuje želju da bude bolji, da mu bude vjerniji. Bogu je uvijek draga čovjekova poniznost i zato On ponizne uzvisuje, a silne zbacuje s njihovih umišljenih prijestolja, kako pjeva Marija u svojoj pjesmi nazivajući sebe neznatnom sluškinjom Božjom. Čovjek poniznosti koji Bogu pokazuje želju da bude bolji privlači Božje simpatije, Božju ljubav, unatoč svoje krhkosti.

2. izričaj pri posipanju pepelom glasi: 'Obrati se i vjeruj evanđelju.' Ove riječi nemaju značenje da smo mi nevjernici, ili da smo samo neki pokvarenjaci, nego je ovo poziv na trajno obraćanje dobru i boljem. Netko može biti dobar čovjek i dobar vjernik, ali opet ima u sebi podosta toga što treba odbaciti, čega se treba osloboditi. Bog od nas traži da stalno postajemo bolji i na taj način sve sličniji njemu. Ne smijemo nikada doći do uvjerenja da smo dovoljno dobri, da možemo prekriti ruke i ne ulagati napor da postajemo bolji. To je znak ići

unatrag, nazadovati. Čovjek ne može ostati na istom mjestu: ili ide naprijed ili klizi natrag. Bog želi da uvijek idemo naprijed i rastemo u krjepostima.

Kada govorimo o korizmi uvijek je ona povezana s pozivom na zauzetiji život na planu krjeposti te svih ljudskih i kršćanskih vrjednota. U Korizmi se redovito govori o postu, pokori, odricanju, žrtvi. Koji je smisao svega toga?

Post i svaka druga pokora nemaju smisao sami u sebi. Naglasak je na zauzetosti života u stjecanju vrijednosti i oslobađanju od sjena zla. Nema oslobođenja od zla bez napora, bez žrtve, bez odricanja. Odricanja su dokaz da čovjek može vladati sobom, da s njim ne vladaju samo naravni instinkti, nego je u njemu jak duh. Sveti

papa Ivan Pavao II. rekao je mladima na susretu u Splitu: 'Ne vjerujte onima koji vam daju laka obećanja. Bez žrtve i križa nema velikih postignuća.' Svi mi znamo da je ovo velika istina. Ako se čovjek želi osloboditi bilo koje mane, to ne ide samo od sebe. Potreban je ne mali napor i ne mala žrtva. I to se ne događa preko noći, nego upornim i dugotrajnim naporom i vježbanjem. Ima toliko onih koji bi htjeli postati bolji, koji bi se htjeli osloboditi neke mane, ali nemaju ustrajnosti. Bore se jedan dan, a onda lako odustanu s uvjerenjem da im je to nemoguće. Nije nemoguće, zato što nam tada sam Bog pomaže svojom posebnom snagom. Ali opet, to se ne postiže bez našeg uloženog napora.

Nažalost, ima puno onih koji i ne pokušavaju. Uvjere se unaprijed da ne mogu. Nisu spremni s određenim žrtvama platiti cijenu vrijednih postignuća. Tako, kada se u korizmi govori o postu, molitvi, milostinji – djelima ljubavi, sve to ima za cilj ostvarenje određenih evanđeoskih vrijednosti, rast u vjeri, nadi i ljubavi. To je temeljni cilj korizmene pokore. Jer što koristi nekome ako posti, a ne postaje ni

malo ljubazniji, uslužniji, strpljiviji, pošteniji, itd? U Bibliji nalazimo mnoga mjesta gdje Bog napada ovakav post ljudi. Tako prorok Izaija donosi riječi naroda koji govori: 'Zašto postimo, ako ti ne vidiš, zašto se trapimo ako ti ne znaš?' (Iz 58,3). Narod se, zapravo, buni što ih Bog ne nagrađuje zbog njihovog posta i njihovih žrtava. Bog im po proroku odgovara: 'Gle, u dan kad postite poslove nalazite i na posao gonite radnike svoje. Gle, vi postite da se prepirete i svađate i da pesnicom bijete siromahe. Ne postite više kao danas, i čut će vam se glas u visini! Zar je meni takav post po volji?' (Iz 58,4-5).

I Bog ih dalje opominje: „Ovo je post koji mi je po volji: kidati okove nepravedne, razvezivati spone jarmene, puštati na slobodu potlačene, podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onog koga vidiš gola... Tad će sinut' poput zore tvoja svjetlost i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Vikneš li, Jahve će ti odgovorit', kad zavapiš reći će: 'Evo me!'“ (Iz 58,6-9).

Vidimo Bog traži od čovjeka post po kojem će čovjek postati darežljiviji i osjetljivi za potrebe svoga bližnjega, napose siromaha. Jednako tako Bogu se ne sviđaju ni žrtve ni molitve koje narod prikazuje, a ne mijenjaju mu život. Zato ih po proroku pita: 'Što će mi mnoštvo žrtava vaših?... I onda naglašava što trebaju činiti: 'Prestanite mi nositi ništavne prinose ... Kad na molitvu ruke širite, ja od vas oči odvracam. Uklonite mi s očiju djela opaka, prestanite zlo činiti. Učite se dobrim djelima: pravdi težite, ugnjetenom pritecite u pomoć, siroti pomozite do pravde, za udovu se zauzmite' (Iz 1,11-17). Dakle, post, molitva, milostinja: trebaju čovjeku pomoći da bude uljudniji prema drugima, da raste u dobroti, ljubavi, uslužnosti, strpljivosti. Zato se u liturgijskim molitvama tijekom korizme stalno ponavljaju ti primarni ciljevi posta, pokore i molitve. Tako u mnogim misnim molitvama molimo: 'Gospodine, prati svojom dobrotom pokornička djela što smo ih započeli. Što izvana činimo, nek' bude izraz unutarnjeg obraćenja.' Ili u drugoj molitvi: 'Posveti nam Gospodine post ovom žrtvom. Pomozi da vanjskoj korizmenoj pokori odgovara pravo obraćenje srca.'

Draga braćo i sestre, ovo su ciljevi korizmenog vremena, našeg odricanja, naše molitve i drugih žrtava. Neka nam sve ovo pomogne da postanemo malo bolji na onom području života gdje ne funkcioniramo dobro.

Svatko od nas dobro zna gdje su te naše slabe točke. Ne znači da ćemo se svega toga osloboditi i sve to svladati. Ali, ako barem malo učinimo naš život boljim, bit će to velika radost Bogu, a osjetit će to i oni koji s nama žive ili na bilo koji način surađuju. Amen.“

s. Robertina Medven

PASTIRSKI POHOD GOSPIĆKO-SENJSKOG BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA U ŽUPU GOSPIĆ

Gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić pohodio je našu župu 18. veljače 2021. godine. Vizitacija je službeni posjet i pregled djelovanja i stanja župe u proteklih pet godina . Biskup je pregledao i potpisao sve župne knjige, razgovarao sa župnikom i župnim vikarom, obišao groblje na kojem je posebno molio za sve

preminule župljane. Biskup je u sklopu vizitacije obišao i civilne vlasti, a susret se s učenicima osnovnih i srednjih škola ove godine zbog epidemioloških prilika nije upriličen. Prije večernje svete mise biskup se susreo s članovima župnog pastoralnog vijeća kako bi se upoznao sa njegovim djelovanjem i razgovarao o životu župne zajednice. Vrhunac svakog pohoda bilo je misno slavlje prikazano za sve žive i

pokojne župljane, koje je predvodio biskup Križić u 18 sati u katedrali Navještenja BDM uz domaćeg župnika Maria Vazgeča i župnog vikara Domagoja Tujmera. Pjevao je katedralni zbor koji djeluje u našoj župi pod vodstvom Franje Puškarića.

L. Starčević

KORIZMENO-USKRSNA PORUKA 2021. BISKUPA KRIŽIĆA

„Radosno čekamo vazmene blagdane, pokorom čistimo dušu.“

(Korizmeno predslavlje I.)

U korizmenom vremenu često u liturgiji slušamo poziv na pokoru, post, odricanja, u pogledu posvećivanja osobnog života i kao jedan oblik žrtvenog prinosa Bogu za oproštenje grijeha, ali i kao zahvalnost Bogu za primljena dobročinstva.

Možda će tko spontano reagirati i reći da pokore imamo i previše tijekom ove pandemije koja nas prati više od godinu dana, a što tek reći o pokori onih koji su u

nekim dijelovima naše domovine pogođeni strašnim potresom, ostali bez svega što su, ulažući mnoge žrtve, stjecali i gradili. No, ovdje treba razlikovati žrtve i pokore koje slobodno i svjesno izabiremo iz ljubavi prema Bogu od onih koje nismo izabrali nego su nam nametnute izvana i nosimo ih samo zato što moramo. Ove zadnje, same po sebi, ne pridonose preobrazbi našeg unutarnjeg bića. Istina, i ovakve situacije mogu biti pretvorene u blagoslov ako se strpljivo, s blagošću i ljubavlju nose i prikazuju Bogu. Svi mi znamo da bolesti nisu naš izbor, ali noseći ih i prikazujući Bogu strpljivo i s ljubavlju, one mogu postati neslućeni izvor našeg posvećenja.

Isto tako znamo da postoje određene pokore ili odricanja koja osobe nametnu same sebi, posve svjesno i slobodno, ali te askeze nemaju nikakve povezanosti s duhovnim i evanđeoskim motivima. Ima podosta onih koji poste, odnosno, uskraćuju sebi hranu zbog ljepšeg izgleda tijela, ili kako mi to kažemo, zbog „linije“. Ima puno odricanja koja sebi nametnu sportaši zbog boljih rezultata, ili vojnici zbog bolje fizičke pripremljenosti. Mnogi odlaze u teretane i fitnes centre gdje tijelo podvrgavaju velikim naporima iz zdravstvenih motiva. Ali sve ovo nema ništa zajedničko s kršćanskom askezom i pokorom. Osobe ovo ne čine iz viših duhovnih motiva, tj. iz ljubavi prema Bogu i želje za izgradnjom svoga duhovnog bića, nego zbog obveza koje proizlaze iz profesije koju su izabrali ili pak iz svojih osobnih interesa.

Korizmene kršćanske pokore su nešto drugo. Kada o njima govorimo mislimo na one pokore i žrtve koje osoba slobodno i svjesno prihvaća da bi s njima iskazala zahvalnost Bogu, izmolila od njega potrebite milosti, te u isto vrijeme ojačala duhovnu snagu i sposobnost gospodarenja nad sobom i svojim negativnim sklonostima.

U Starom zavjetu ne govori se toliko o pokori, ali govori se o pokorničkim djelima koje osobe same sebi nameću kao jedan oblik žalovanja nad svojim grijesima, davanja Bogu zadovoljštinu za te grijeha i moleći Božje oprostjenje. Osoba je s tim pokorničkim činima pokazivala želju za obraćenjem i svjedočila iskrenu nakanu promijeniti život i više ga uskladiti s voljom Božjom. To se, prije svega, pokazivalo postom, oblačenjem nelagodne pokorničke odjeće, posipanjem pepelom, prinosom različitih žrtava Bogu, itd.

No više od ove vanjske pokore naglasak je stavljan na pokoru kao pokornost Božjoj riječi i njegovim zapovijedima (Izl 16,28; Ps 2,11; Jer 42,13). Ta pokornost nema sličnosti ni s kakvim oblikom ropstva, nego ima odgojnu svrhu: odgojiti narod, odnosno svakog pojedinca da bude poslušan Božjim zapovijedima koje imaju za cilj formirati u njemu ispravan odnos prema Bogu, prema svome bližnjemu i prema samom sebi.

U Novom zavjetu to je još jasnije prikazano. Sve je podređeno formaciji srca i nutrine. Sveti Pavao dao je puno prostora toj temi. On ponajprije stavlja naglasak da je čovjek u sebi podijeljen, nosi dva zakona koji se sukobljavaju: zakon duha i zakon tijela. Pavao to govori iz osobnog iskustva. On veli: „Otkrivam u sebi ovaj zakon: kad hoću da činim dobro, zlo mi se nameće ... Vidim u svojim udovima drugi zakon koji se bori protiv zakona moga uma te me zarobljava u zakon grijeha koji je u mojim udovima“ (Rim 7,21-23).

Tko od nas nema slično iskustvo? Ostaje uvijek pitanje kojem zakonu ćemo dopustiti da prevlada u našem životu? Zakon tijela, ili sklonost prema zlu, ide sam od sebe. To ne treba ni okapati ni zalijevati, ne traži nikakvu askezu. Ako čovjek dopusti da u njemu prevlada zakon tijela, onda će se neminovno srozati na animalnu razinu. Vodit će ga tjelesni instinkti, a ne razum. Tako će čovjek, malo-pomalo, svoje ponašanje i djelovanje usmjeravati prema zlu. Zlo će mu postajati sve prirodnije i normalnije, dok njime posve ne ovlada. Zlo u sebi ima izvanredan dinamizam: što mu se više dopušta, ono još više traži i osvaja. Stoga, da bi u čovjeku prevladao onaj drugi zakon, zakon duha, nužna je askeza, odnosno borba. Čovjek

mora držati pod nadzorom zakon tijela sa svim njegovim požudama i sklonostima prema zlu.

Korizmeno vrijeme u Crkvi nije vrijeme gdje je glavni naglasak stavljen na pokoru koja bi imala smisao sama u sebi, nego na pokoru koja bi trebala dovesti do promjene naše nutrine, našeg srca, da nas učini krjeposnijim, tj. velikodušnjim, uslužnijim, solidarnijim, ljubaznijim. Isus u svom nauku uporno usmjeruje na odgoj nutrine, odgoj srca. U polemici s farizejima i učiteljima Zakona s obzirom na to što se smije jesti, a što ne, što je čisto, a što nečisto, Isus daje tumačenje naglašavajući da čovjeka ne onečišćuje ono što ulazi na usta nego ono što izlazi iz usta jer to izlazi iz srca. „Usta govore onim čega je srce prepuno“ (Mt 12,34), veli Isus i dodaje: „Iz srca dolaze zle misli, ubojstva, preljubi, bludnost, krađe, lažna svjedočanstva, psovke. To ukalja čovjeka“ (Mt 15,18-20).

Ako se srce ispravno ne formira, neće se nikada uspostaviti dobar odnos ni s Bogom ni s čovjekom. Jer nesređeno srce svede i odnos prema Bogu na ono što Isus spočitava farizejima i pismoznancima, citirajući proroka Izaiju: „Ovaj me narod štuje usnama, a srce mu je daleko od mene“ (Mt 15,8). Isusu je stalo da njegov učenik bude čovjek fina srca, srca ispunjena ljubavlju i dobrotom i to je preduvjet da bi njegova nutrina mogla postati istinski hram Duha Svetoga. Još je starozavjetni patnik Job naglasio da je „život čovjekov na zemlji borba“ (7,1). I ne može biti drukčije. Bez napora i borbe, bez odricanja i žrtve, nema većih životnih postignuća.

U tom smislu Isus tvrdi da kraljevstvo nebesko postižu „siloviti“ ili borbeni (Mt 11,12). Misli na osobe koje se bore za vrijednosti, bore se uporno protiv mana koje im život truju i srozavaju. Znamo da voćku treba obrezivati, na početku i vezati, da bi donosila dobar urod. Vezanje i obrezivanje nije nešto ugodno, ali voćka to podnosi za svoje veće dobro. Na voćki ništa ne raditi znači, pustiti je da izrastu divlji izdanci i ona ostane bez ploda. Jednako tako je i u ljudskom životu. Ako osoba ne radi na sebi u nju sve više ulazi divljina koja degradira njezino dostojanstvo. Stoga je nužno boriti se protiv mana, rezati vlastitu oholost, egoizam, lijenost, samodostatnost, zavist, ljubomoru, indiferentnost prema drugima, itd. Zato Isus govori svojim učenicima neka nabave mač, pa i uz cijenu da prodaju odjeću i kupe sebi mač (Lk 22,36). Ne radi se o maču koji bi oni potezali na druge, nego na sebe. S njim moraju sjeći sve one mane koje u njima narušavaju ljepotu i dostojanstvo djece Božje.

S pravom se veli da je Bog tijekom stvaranja dovršio sva svoja djela izuzev čovjeka. Zato čovjeku nije dao ni ime, jer Adam i Eva su kolektivna imena. U Bibliji čitamo:

„Kad je Bog stvorio čovjeka, napravio ga je na priliku svoju; stvorio je muško i žensko. A kada ih je stvorio, blagoslovi ih, i nazva – čovjek“ (Post 5,1-2).

Bog je htio da se čovjek pridruži njegovom stvaralačkom djelu i u suradnji s njim nastavi raditi na sebi, ili kako mi kažemo, ostvarivati se, tj. nastavi se stvarati i tako postajati sve sličniji svome Stvoritelju. Raditi na sebi zahtjeva ne mali napor. Potrebno se stalno sjeći i obrezivati, držati pod nadzorom i disciplinirati. Ali bez ovoga nema punine čovjeka. Nažalost, mnogi se, zbog napora koji treba ulagati u izgradnju sebe, zanemare. Nisu voljni platiti cijenu svoga ljudskog i duhovnog rasta. Mnogi, istina, žele biti fini, dobri, plemeniti, ali za to ne bi ništa žrtvovali. To ne ide. Poznate su nam riječi sv. Ivana Pavla II. mladima u Solinu: „Ne vjerujte onima koji vam obećavaju lagana rješenja. Bez žrtve se ne može sagraditi ništa veliko.“

Ovo se ne smije zaboraviti: u duhovnom životu nema jeftinih postignuća. Bez discipline nema čovjeka, a još manje kršćanina. Stoga je i glavni cilj askeze u kršćanskom životu izgraditi osobu da bude što sličnija Isusu, savršenom čovjeku (GS 41).

Cilj je kršćanske askeze postizanje slobode i harmonije života, pobijediti u sebi sve otpore dobru. Doći do spoznaje razlikovanja dobra od zla te sposobnosti opredjeljenja za dobro u svakoj životnoj situaciji. Tako i kada je u pitanju post, on je Bogu veoma drag ako se čini iz iskrene ljubavi prema Bogu, te ako osoba posteći postaje osjećajnije, obazrivija i ljubavnija prema drugima. Pored toga, kada su u pitanju korizmena odricanja ili post, oni dobivaju na većoj vrijednosti, ako smo tim odricanjem pomogli nekoj potrebitoj osobi. Isus nije rekao: „Bijah gladan i vi ste sa mnom postili“, nego: „Bijah gladan i dadoste mi jesti“ (Mt 25,25). Glavna svrha posta nije u tome da se nečega odričemo kako bi nam ostalo više za poslije, nego da s našim odricanjem nekome pomognemo.

Neka nam ovo milosno korizmeno vrijeme pomogne da se oslobodimo nekih poroka koji nas ponižavaju, a k tome opterećuju i one koji s nama žive. Pobjeda nad bilo kojom manom daje životu osjećaj uskrsnuća, osjećaj novog života. S ovim, pa makar i malim postignućima, blagdan Isusovog uskrsnuća bit će nam posebniji. Neka nam svima Gospodin pomogne da se kroz ovo korizmeno vrijeme „obnovimo u čistoći srca, oslobodimo od sebičnosti“ (Korizmeno predslavlje II.) i dočekamo blagdan Uskrsa dušom ispunjenom darovima radosti i mira.

Neka u ovom smislu svima vama, braćo i sestre, bude sretan i blagoslovljen Uskrs.

+ Zdenko Križić, biskup gospićko-senjski

VJERONAUČNA OLIMPIJADA U NAŠOJ ŠKOLI

Nakon vjeronaučne olimpijade održane na školskoj razini 16. veljače ove godine, u utorak 23. ožujka održana je vjeronaučna olimpijada za osnovne i srednje škole Gospićko-senjske biskupije na biskupijskoj razini. Tema olimpijade bila je „Biblija – pisana Božja riječ“. Natjecanje je zbog epidemiološke situacije provedeno u matičnim školama ekipa koje su se natjecale i u drukčijem obliku nego što je to bilo prijašnjih godina. Naime, natjecanje se sastojalo samo od pisanog testa kojim se moglo osvojiti najviše 100 bodova. Izostali su tradicionalna tombola i kviz Milijunak. Rješavanje testova u matičnim školama ekipa pratila su Povjerenstva za praćenja imenovana od ravnatelja škola. Na biskupijskom natjecanju ove godine sudjelovalo je 5 ekipa iz srednjih škola i 14 ekipa iz osnovnih škola.

Riješeni testovi i evidencijski listići skenirani su i poslani elektroničkom i zemaljskom poštom u Katehetski ured. U ponedjeljak, 29. ožujka, uz poštovanje epidemioloških mjera dvadesetak članova Biskupijskog povjerenstva i vjeroučitelja na čelu s predstojnikom Katehetskog ureda mons. Marinkom Miličevićem, tajnicom s. Robertinom Medven te predsjednikom povjerenstva i članom Državnog povjerenstva za natjecanje Franjom Puškarićem okupilo se na ispravljanju testova u Gospiću. Škola domaćin ovog susreta bila je naša Osnovna škola dr. Jure Turića. Na početku sve prisutne pozdravili su mons. Miličević i ravnatelj škole Ivica Radošević. Na temelju rezultata natjecanja konačni pobjednik u kategoriji osnovnih škola je Osnovna škola Eugena Kvaternika Rakovica s mentoricom Draženom Rubčić. Drugo mjesto osvojila je Osnovna škola Zrinskih i Frankopana Otočac s mentoricom Tinom Koščak, a treće mjesto Prva osnovna škola Ogulin s mentoricom Ivonom Rendulić. U kategoriji srednjih škola prvo mjesto pripalo je Srednjoj školi Plitvička Jezera Korenica s mentorom Antom Božićem. Drugo mjesto osvojila je Gimnazija i strukovna škola Bernardina Frankopana Ogulin s mentoricom Anom Stipetić, a treće Srednja škola Pavla Rittera Vitezovića Senj s mentoricom Anom Tomljanović. Ekipa iz naše osnovne škole u sastavu: Željka Pavelić, Marta Šulentić, Igor Jelinić i Jakov Mataija s mentoricom Jelenom Majer osvojila je dvanaesto mjesto. Svim ekipama i mentorima nagrade će biti uručene naknadno. Pobjedničke ekipe upućuju se na državno natjecanje koje će se održati u njihovim matičnim školama 12. svibnja 2021. godine.

Zahvaljujemo svima koji su sudjelovali u organizaciji susreta, članovima Povjerenstva za praćenje natjecanja, natjecateljima i mentorici na odvažnosti, trudu i sudjelovanju u natjecanju.

Franje Puškarić

PROSLAVA SVETKOVINE SVETOG JOSIPA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

U petak, 19. ožujka 2021. proslavili smo u našoj gospićkoj katedrali svetkovinu sv. Josipa, zaručnika Bl. Djevice Marije sv. misom koju je predvodio gospićko-senjski biskup Zdenko Križić. Koncelebrirali su: Roland Jelić, rektor sjemeništa Zmajević u Zadru, kancelar i tajnik Mišel Grgurić, domaći župnik Mario Vazgeč i župni vikar Domagoj Tujmer. Posluživao je, uz ministrante, sjemeništarc Marko Butković. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića. Vjernici su se okupili poštujući određene epidemiološke mjere.

Biskup se u propovijedi osvrnuo na značenje Godine svetog Josipa koju je proglasio papa Franjo i Crkvi, tj. svim vjernicima, uputio apostolsko pismo u kojem nam svetog Josipa stavlja kao uzor poslušnosti Bogu, uzor ljubavi prema Isusu i Mariji, uzor oca i radnika te nastavio: U tom pismu Sveti Otac poziva vjernike na posebije štovanje i pobožnost prema ovom predivnom svecu koji je veliki zagovornik i pomoćnik u svim nevoljama. Bog je svetog Josipa izabrao da bude pred zakonom Isusov otac te da se kao otac brine za Isusa i Mariju koji

nisu bili oslobođeni životnih tegoba, muka i trpljenja. I Josip savršeno izvršava taj Božji poziv, često u mnogim životnim nevoljama. Tama ga je posve obuzela još na početku njegovog poslanja. Zaručen je s Marijom te ga je otkriće da je ona trudna zaprepastilo. Po tadašnjem zakonu Josip ju je mogao, čak i morao, prijaviti sudu i osuda bi bila smrt kamenovanjem. Međutim, kako čitamo u Evanđelju, Josip ne želi njezinu smrt nego samo diskretnu rastavu. Time je pokazao svoju veličinu; ne želi nikome zlo, bez obzira kakav taj drugi bio. U tom vremenu još se nije dogodilo da je neki zaručnik postupio tako prema nevjernoj zaručnici. S druge strane, bilo je toliko žena i zaručnica koje su smrtno stradale baš zbog toga, a često i zbog lažnih

optužbi. Josip je Mariju spasio od sigurne smrti, a anđeo mu je tek poslije sve objasnio. Josip je shvatio da se tu Bog na djelu.

Godinu dana kasnije, Josip od sigurne smrti spašava i Isusa kada je Herod odlučio pobiti svu mušku djecu u Betlehemu od dvije godine naniže. Bog se javlja Josipu, ne Mariji, i traži da bježi u Egipat i tako spasi dijete. Bog mu ne objašnjava gdje će živjeti, stanovati, od čega će se prehranjivati. Ništa! Još je čudnije da Josip ne postavlja u tom smislu nikakva pitanja, nego se odmah diže i kreće u nepoznato. On Bogu vjeruje i onda kada ništa ne zna i ništa ne razumije. U Evanđelju piše: „Josip ustane, uzme noću dijete i njegovu majku te krenu u Egipat“. Što je Josip ponio sa sobom u Egipat? Sigurno nije imao puno novca. Da ga je imao, ne bi se Isus trebao roditi u štali: našao bi im prikladan smještaj. Josip uzima sa sobom ono najdragocjenije: dijete i njegovu majku. Ne misli na druge stvari jer sve treba učiniti žurno. Kada čovjek bježi, - to znaju najbolje naši prognanici koji su često u zadnji čas spašavali svoje živote – uzima ono što mu je najdragocjenije: uzima članove obitelji. Tako i Josip, sve što je uzeo sa sobom bili su dijete i majka njegova, Isus i Marija. I to je stvarna poruka svima nama: mogu nam doći nevolje svih vrsta, ali držimo uza se Isusa i Mariju, nemojmo ih ostaviti. S njima ćemo naći rješenja za sve probleme. Josip nas uči da vjerovati Bogu ne znači imati uvijek laka i jednostavna rješenja. Vjera nas uči da se suočavamo s problemima i da se nikada ne predamo. Vjera nije jamstvo da će Bog rješavati sve naše probleme bez nas, s nekim čudesnim potezima. Zapravo, Bog nas poteškoćama jača i osposobljuje za život.

Josipu Bog ne kaže: Pođi u Egipat, a ja ću se pobrinuti da ti ništa ne uzmanjka. Bog će se sigurno brinuti, ali zajedno sa svakim od nas. Bog će uvijek davati svjetla za novi korak, snage za metar-dva, ali ako tko traži sigurnost za nekoliko kilometara unaprijed, ako tko u svakom trenutku želi sigurne znakove na svom putu, neće otići daleko u svom životu. Vjera je rizik, a ne sigurnost, uči nas prihvaćati okolnosti koje nismo željeli, ali su se dogodile. Vjera ne dopušta da od poteškoća bježimo, nego da se s njima suočimo moleći Božju pomoć. Kada te pas potjera, govorili su duhovni učitelji prvih stoljeća, ako pred njim bježiš sigurno će te ujesti, ali ako staneš i suočiš se s njime, pas će najčešće uzmaknuti. Ni Josipu, sigurno, nije bilo lako suočiti se s činjenicom da ne mogu naći smještaj ni u jednoj kući, a Marija pred porodom. Ali nije zbog toga očajavao nego tražio je izlaz, pa bila to i štala. Ljudi mogu biti negostoljubivi, mogu biti vladari kao Herod, mogu biti nasilni i bahati, ali Bog uvijek nađe izlaz. Nekada u teškim situacijama mislimo da je Bog zašutio, okrenuo nam leđa i napustio nas. Međutim, Bog pomaže, ali i od nas traži napor, da ne sjedimo skrštenih ruku. Sjećamo se onih ljudi u Evanđelju koji, kad nisu mogli donijeti

bolesnika do Isusa, jer im se nitko nije htio maknuti i dati prednost, nisu se obeshrabrili i predali. Oni skinu krov na kući i spuste bolesnika pred Isusa. I uspjeli su samo zato što se nisu predali, što su vjerovali da Isus bolesnika može ozdraviti.

Josip je primjer odvažnog čovjeka koji se ne predaje pred životnim poteškoćama. Ima povjerenje u Boga, ali ne očekuje da mu se sve gotovo servira. Bori se svim snagama da postigne određene ciljeve i ne očekuje da sve dobije besplatno. Josip mora bježati u Egipat, u tuđinu, i nitko ga ne upućuje kako će se tamo snaći. Evanđelja ne kažu da je u tom smislu imao viđenja ili neke konkretne nebeske upute kako pribaviti kruh za život. Josip to sam traži i probija se kroz život. Koliko i danas naše braće i sestara nemaju stan, nemaju posla, muče tešku muku kako sastaviti kraj s krajem. Josip je zaštitnik i ovih, on ih razumije. Josip je zaštitnik i onih koji moraju napustiti svoju zemlju, bilo zbog prijetnji i straha, bilo zbog neimaštine i nezaposlenosti. Josip je uzor hrabrog oca koji u poteškoćama ne klone, ne očajava, nego hrabri svoju obitelj i ne dopušta da ikada ponestane nade. On je otac koji se brine za djecu, ne samo da imaju potrebit kruh, nego i one unutarnje vrijednosti bez kojih osoba ne može biti sretna.

Papa u pismu veli: „Očevi se ne rađaju, nego stvaraju. Čovjek ne postaje otac jednostavno rođenjem djeteta, nego preuzimanjem odgovornosti da se brine za to dijete. Kad god čovjek prihvati odgovornost za život drugoga, toj osobi na neki način postaje otac. U današnjem društvu djeca se često čine kao siročad, kao da nemaju oca.“ I to, ponajprije na planu vjere: u mnogih gotovo da i ne postoji odgovornost za odgoj djece u vjeri. Djeca mnogih dođu do krizme, ali ne dođu do toga da od svojih očeva upoznaju Boga kao oca. Mnogi roditelji nemaju gotovo, nikakve brige za odgoj djece u duhovnim vrijednostima, nego je sva briga za materijalna dobra djece. Misle, ako djeci priskrbe sve što ona žele, samim time bit će dobra i uzorna. Koliki su se kasnije razočarali s ovakvim uvjerenjem. Sav naglasak stave da djeca imaju, a premalo da djeca budu i postanu uzori vrijednosti. Bez jačih duhovnih vrijednosti dijete neće nikada postati sposobno za istinsko osamostaljenje. A glavni cilj roditeljskog odgoja mora biti da se djeca osamostale. Tek kada ih učine sposobnim za to, povezanost s djecom bit će jaka bez obzira što mogu živjeti na velikoj fizičkoj udaljenosti. Evo imamo Josipa koji, nakon što je od sigurne smrti spasio Mariju, od sigurne smrti spasio je i Isusa. Dovoljne su samo ove činjenice da se uvjerimo koliko moćni zagovor mora imati Josip na nebesima. Isus mu ne može ništa odbiti što ga Josip za nas zamoli. Mnogi su iskusili moćni Josipov zagovor kada su mu se utjecali. Sveta Terezija priopćila je da nikada nije molila svetog Josipa a da nije bila uslišana, pa i nas poziva da to iskusimo te ističe: „Čini se

kako je drugim svecima Gospodin dao milost da priteknu u jednoj nevolji, a ovome slavnom svecu dao je milost da pritekne u svim nevoljama. Znam to iz iskustva. Gospodin nam s ovim želi pokazati sljedeće: budući da je svetom Josipu bio podložan na zemlji – i zvao ga ocem, bio mu je i hranitelj – to će mu biti i na nebu, stoga Isus čini štogod sveti Josip od njega moli.“

Biskup Križić završio je propovijed riječima:

Isus zna da ga je sveti Josip godinama nosio na rukama, učio hodati, odgajao i poučavao Božjem zakonu te je zahvalnost za to prisutna i na nebu. Imajući tako moćnog zagovornika, gledajmo da u ovoj Godini svetoga Josipa obnovimo pobožnost prema ovom velikom svecu. Preporučimo svetom Josipu svoje živote i živote svojih obitelji, stavimo pred njega poteškoće života i molimo ga da nas prinosi Isusu i isprosi od njega sve ono što nam je potrebno da naš život bude ispunjen i sretan. Amen.

s. Robertina Medven

TRODNEVNICA UOČI ŽUPNOG BLAGDANA NAVJEŠTENJA BDM U GOSPIĆU

Povodom proslave župnoga blagdan Navještenja Gospodinova, u Gospićkoj katedrali upriličena je trodnevna priprava. Prvoga dana trodnevnice, 22.3.2021. u 18 sati, predvodio je sv. misu i propovijedao Mišel Grgurić, biskupov tajnik i kancelar. U propovijedi se najprije osvrnuo na dobro poznatu i dramatičnu priču iz današnjeg evanđelja o ženi uhvaćenoj u preljubu. Možda je to otkrio njezin muž i obznanio svojim susjedima koji su se sabrali u velikom broju. Skandali uvijek privlače ljude, a posebice ove vrste. Tuđe zlo, tuđa sramota povećava u nama osjećaj da smo mi dobri i besprijekorni. Tu su se ubrzo našli i branitelji zakona. Farizeji i pismoznanci tražili su da je odmah kazne tj. kamenuju. Potom su rekli: „Odvedimo je k Isusu, suočimo ga s ovim slučajem i pitajmo što bismo trebali učiniti?“ Njih, dakako, nije zanimalo Isusovo mišljenje, nego mu postavljaju zamku. Ako Isus potvrdi da je kamenuju izgubit će dobar glas i popularnost kod naroda. Ako veli da je ne smiju ubiti optužit će ga da je protiv zakona, protiv njihovih svetih tradicija. I odvedoše nesretnu ženu k Isusu koji je poučavao narod blizu Hrama. Izrekli su optužbu protiv nje. Isus je najprije šutio, potom se sagne i počne pisati po zemlji. Ne zna se što je pisao. Možemo pretpostaviti da je pisao njezine grijeha ili grijeha onih što su u rukama držali kamenje... Isus im nakon šutnje reče: „Tko je od

vas bez grijeha neka prvi na nju baci kamen.“ Gledali su Isusa, gledali ženu, gledali kamenje u svojim rukama, pogledavali se međusobno i shvatili da su svojim osudama povukli crtu oko žene i stavili je u krug, nazivajući je grješnicom te su i oni unutar tog kruga. I odlazili su jedan za drugim, počevši od starijih. Možda je i njezin muž bio među njima. Isus, ostavši sâm sa ženom, reče joj: „Nitko te ne osudi?“ – „Nitko, Gospodine!“, odgovori ona. „Ni ja te ne osuđujem! Idi i odsada nemoj više grijешiti!“

Propovjednik je podsjetio prisutne, sestre i braću, kako se ova priča trajno ponavlja među nama jer dijelimo ljude oko sebe na dobre i na zle. Dobri su oni kojima mi pripadamo, a zli su oni kojima pripadaju drugi. Koliko se zla i krivih osuda događa zbog takvog razmišljanja i zbog takvih povlačenja crta među nama u našem svagdašnjem životu. Isus nam želi poručiti: „Nitko nije savršen. Svi ste vi grješnici. Zato morate mijenjati način razmišljanja, prosuđivanja, življenja i ne grijешiti više!“

U Korizmi smo te nastojimo steći duh pokore i trajnoga obraćenja. Kakvi smo doista i koliko smo uistinu obraćeni, možemo vidjeti po tome kako prosuđujemo sebe a kako bližnje. Lakše i više vidimo grijeh drugih, nego svoj. Gotovo redovito svi sebe ispričavamo, svoj osobni grijeh umanjujemo, a grijehove svojih bližnjih uvećavamo, strogo sudimo i na svoj način prepričavamo. Zgražamo se nad postupcima pismoznana i farizeja. Osuđujemo ih. A zar i mi nismo često u svom životu slični njima? Zar i mi ne uzimamo toliko puta kamenje osude da ga bacimo na drugoga? Osuđujemo druge možda, upravo u onome, u čemu sami grijешimo.

Preč. Mišel je na kraju pozvao: „Braćo i sestre, Kristov put, put je ljubavi i opraštanja, put milosrđa. Ako Bog oprašta nama, opraštajmo i mi drugima. Nemojmo suditi pa nećemo biti suđeni. Postanimo svjesni svojih grijeha i tražimo Božje milosrđe. I ovo vrijeme Korizme poziva nas da se više približimo Bogu koji je pun milosrđa i želi nas sve spasiti.

Ako se ovdje na zemlji naučimo tražiti Božje milosrđe, onda ćemo ga zasigurno u nebu i uživati. Amen.“

Drugi dan trodnevnice, 23. 3. sv. misu i propovijed predvodio je rektor katedrale i domaći župnik Mario Vazgeč.

Propovijed je počeo s današnjim prvim čitanjem u kome se narod buni i protiv Boga i protiv Mojsija: „Zašto nas izvedoste iz Egipta da pomremo u ovoj pustinji? Nema kruha, nema vode, a to bijedno jelo već se ogadilo dušama našim.“ I Bog pošalje ljute zmije koje su ih ujedale i od tih ujeda mnogo ih je umrlo. Tada narod dolazi

Mojsiju priznajući svoje grijeha i mole za Mojsijev zagovor. I tada Bog zapovijeda Mojsiju: „Napravi zmiju i stavi je na stup: tko god bude ujedan, ostat će na životu ako je pogleda.“ Pomoć ovdje ne dolazi po mjedenoj zmiji nego vjerom u Gospodina. Krist je ostvario ovo znamenje u svojoj smrti na križu: „Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako ima biti podignut Sin čovječji, da svaki koji vjeruje, u njemu ima život vječni.“

Isus u Evanđelju govori: „Kad uzdignete Sina čovječjega, tada ćete spoznati da 'Ja jesam'.“ Tim riječima ponovno ističe da su on i Otac jedno. Isus je Bog bez početka i svršetka. Isusovo uzdignuće na križ očitovanje je njegova božanskog podrijetla, njegove slave. Križ, sablazan i ludost za Židove i pogane postaje otajstvo najviše objave koje povezuje svijet. Raspelo povezuje nebo i zemlju, sadašnji svijet i budući, ostvaruje proroštva i nade Staroga zavjeta, ostvaruje konačno spasenje.

Isus nas poziva da se u ovim zadnjim danima Korizme, osobito za našu župnu svetkovinu odupremo grijehu da se ispovjedimo i skrušimo pred Gospodinom. To je naša kršćanska obveza uoči Uskrsa. „Žrtva Bogu duh je raskajan...“ Sjedinjujući se s njegovom žrtvom, možemo od svoga života učiniti žrtvu Bogu kako je to činila nebeska Majka Marija i to isto želi od nas, djece svoje. Amen.“

Treći dan 24.3. sv. misu i propovijed predvodio je župni vikar Domagoj Tujmer.

Tumačio je odlomak iz evanđelja tog dana kako je Isus Krist jedini koji daje slobodu čovjeku. Rekao je: „Ako vas dakle, Sin oslobodi, zbilja ćete biti slobodni!

Danas ima puno lažnih obećanja i lažnih uputa kako doći do nutarnje slobode, do mira, do radosti, jer svaki čovjek, gdje god živio i koje god vjere bio teži slobodi, teži ljubavi i miru, a to nam Isus Krist obećava: „Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu moji ste učenici; upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi!“

Prisjetimo se da je Isus Krist rekao: „Ja sam Put, Istina i Život“. Tko, izuzev Boga, može to reći za samog sebe? To je isključivo i jedino Božje svojstvo, Božja svemogućnost. Čovjek to ne može razumjeti bez Božjeg svijetla, bez Duha Svetoga. Ove tri riječi sadrže bogatstvo osobe Isusa Krista..

Ako ljubimo Sina i primamo Njegovu Riječ, tada i jedino tako ljubimo i Oca nebeskoga. Tada smo Očeva djeca koja vrše Božju volju i ljube bez straha i obzira. Živjeti s Kristom dostojanstvo je Božjeg djeteta...

Draga braćo i sestre ovo vrijeme pojačane nesigurnosti približimo se Kristu, i On će sve okrenuti za naše dobro. Pustimo ga da se proslavi u svakom području našeg života, u svakom odnosu koji imamo, u svakoj našoj riječi. Ako nas, Sin Božji oslobodi, bit ćemo doista slobodni! Amen!”

s. Robertina Medven

PROSLAVA BLAGOVIJESTI U GOSPIĆU

Naslovnu svetkovinu gospičke katedrale, Navještenje BDM, u četvrtak, 25. ožujka 2021. župa Gospić proslavila je svečano sv. misom u 17 sati. U procesiji od dvorane Caritasa do katedrale bili su ministranti, bogoslovi, svećenici i biskupi. Na početku je biskup domaćin, Zdenko Križić zaželio dobrodošlicu gostima i domaćim

vjernicima te posebno pozdravio nadbiskupa zadarskog i predsjednika HBK Želimira Puljića, Matu Uzinića, nadbiskupa koadjutora Riječke nadbiskupije i apostolskog upravitelja Dubrovačke biskupije, Dražena Kutlešu, nadbiskupa koadjutora Splitsko-makarske nadbiskupije i apostolskog upravitelja Porečko-pulske biskupije, Tomislava Rogića, šibenskog biskupa, Antu Ivasa biskupa šibenskog u miru i kanonike Senjskog kaptola, ostale svećenike, redo-vnike, redovnice, bogoslove, sjemeništince i sav puk Božji. Pozdravljam Ivana Devčića, nadbiskupa i metropolita riječkog, koji je s našeg područja i uvijek rado dolazi u svoju Liku. Zahvaljujem mu što je prihvatio predvoditi ovu svetu misu i propovijedati.

Propovjednik se na početku osvrnuo na aktualnu situaciju i to ne samo našu nego i u cijelom svijetu koju optimisti opisuju s ljepše strane, a pesimisti s ružne. I jedni i drugi su, svaki sa svog gledišta, pristrani. Ako gledamo svijet obilježen pandemijom korone, potresima, svakovrsnim oblicima netolerancije, socijalnom i

ekonomskom nejednakošću, u nebo vapijućim siromaštvom na jednoj, a luksuzom i bogatstvom pojedinaca i država na drugoj strani, sukobima i ratovima nema kraja, sve veća zagađenost zraka, vode i tla ozbiljno prijete opstanku života na našem planetu, doista je teško biti optimist. U tom ozračju oni koji govore o dobrim vijestima i šire optimizam među ljudima i narodima, mogu izgledati kao neki vanzemaljci.

Danas je očito, mnogo teže biti optimist nego pesimist. A zar je ikad bilo drukčije? Zar je ikad postojalo vrijeme kada je lakše bilo biti optimist nego pesimist? Sjetimo se starozavjetnog Propovjednika koji je davno napisao: "Ispraznost nad ispraznošću, sve je ispraznost!" (Prop 1,1,). Kako vidimo, čovjeku se još u davno vrijeme činilo uzaludno svako nastojanje oko promjene sebe i svijeta u kojem živi. U naše vrijeme postoje mnogi koji svjetsku stvarnost gledaju kroz crne naočale te je nikako ne mogu i ne žele promijeniti. Za njih nema ničega što bi ih potaknulo na promjenu da sebe i svijet počnu promatrati s vedrije strane, zato će ustrajati u svome pesimističnom, crnilom obojenom shvaćanju sebe i svijeta u kojem su uronjeni.

Čovjek ulaže silne napore da ovlada svijetom pomoću znanosti i tehnike, ne ustručavajući se, ako je potrebno, upotrijebiti i silu. S tim ciljem vodile su se krvave revolucije, kao i mnogi ratovi, a rezultat je uvijek bio isti: pustoš, bijeda, beznadnost, besperspektivnost. Tako smo se danas našli, unatoč nevjerojatne razvijenosti znanosti i tehnike, a time i moći kojom raspolažemo, u lošijem i opasnijem položaju nego što smo bili prije znanstvene i tehničke revolucije.

Pitat ćete se, braćo i sestre, kako to sve povezati s današnjim blagdanom Blagovijesti? Samo ime „Blagovijest“ sugerira nam odgovor. Blagovijest znači dobra vijest. Dobra je, ne zato jer nam ju je poslao netko od ljudi, neki prijatelj ili moćnik ovog svijeta, nego sam Bog. On, vidjevši našu nemoć u koju smo upali kad su se naši praroditelji, podlegavši đavoljskoj kušnji, odvratili od njega, svoga Stvoritelja, nije nas zbog toga odbacio, niti nas je prepustio sudbini koju smo si sami izabrali, nego nam po anđelu, svom glasonoši javlja da nam šalje svoga jedinorođenog Sina koji će nas spasiti. To je doista, blaga, dobra vijest, jer onaj koga nam šalje nije neki od patrijarha ili proroka, nije čak ni anđeo, nego jedinorođeni Božji Sin, kojeg će Djevica Marija začeti po Duhu Svetom. Dakle, svog jedinorođenog Sina, ono što mu je najvrjednije i najmilije, Bog nam šalje za Spasitelja. Toliko je velika njegova ljubav prema nama, svojim grješnim stvorenjima. Njegovo rođenje označava početak novog svijeta i čovjeka. Zato je njegov dolazak u Knjizi Otkrivenja najavljen riječima: „Evo, sve činim novo!“

Kad smo se borili za oslobođenje i međunarodno priznanje naše države, bili su nam dragocjeni svaka pomoć, svaki posjet ili barem verbalna podrška. A ovaj nas blagdan potiče na zahvalnost Bogu, Ocu svih ljudi, najmoćnijem i najvjernijem

prijatelju i dobročinitelju ljudskog roda, jer nam je darovao za pomoćnika, Spasitelja i Učitelja, svoga jedinorođenoga Sina. Dakako, ovaj nas blagdan poziva i na zahvalnost Bl. Djevici Mariji koja je prihvatila Božji poziv da bude Majka našeg

Spasitelja. Bog je stvorio svijet i sva bića u njemu bez ičije pomoći, ali da bi spasio svoja stvorenja potrebna mu je pomoć njegovih razumom i slobodnom voljom obdarenih stvorenja kojima je od početka povjerio brigu za sve što je stvorio.

Izvršavajući Očevu volju, Isus, Jedinorođeni Sin Božji, poistovjećuje se s nama i postaje nam u svemu sličan, izuzev u grijehu. Ne prestajući biti Sin Božji, on postaje i Sin Čovječji i kao takav jednako je vjeran Bogu i nama.

Sjetimo se kako su nam za vrijeme Domovinskog rata mnogi pomagali. Neki su to činili dovozeći nam razne životne potrepštine, a drugi uključujući se neposredno u obranu. A kada je rat završio, vratili su se odakle su došli. A Isus je i dalje ostao s nama, ništa manje blizak i solidaran nego što je bio kad nam je bilo najteže. On je pouzdan i stalan pomoćnik i zaštitnik, čija je riječ vječna. Rekao je: „Nebo će i zemlja uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti.“ (Mt 24,35). I „ja sam evo s vama u sve dane do svršetka svijeta!“ Doista, on je Emanuel, s nama Bog! S nam je bila i ostala njegova Majka Marija koja je i naša nebeska Majka i Kraljica, Utjeha žalosnih, Prijestolje mudrosti, Ogledalo pravde i Uzrok naše radosti. Ona nam je, zajedno s našim Spasiteljem Isusom Kristom kojeg je rodila, primjer kako s Bogom surađuje u izgradnji novog svijeta, neba i nove zemlje, tj. u obnovi u Bogu i s Bogom svega stvorenoga.

Čuli smo u današnjem Evanđelju kako je anđeo pozdravio Mariju svečanim i uzvišenim riječima: „Zdravo, milosti puna! Gospodin s tobom!“ Čuvši te riječi ona se smela i nastavila razmišljati o njihovom značenju. A kako se ne bi smela kada je shvatila da je od Boga obdarena više nego itko od Božjih izabranika, jer će upravo ona roditi Spasitelja kojeg je Bog obećao nakon grijeha prvih ljudi. Ona, kao zastupnica Božjega naroda i cijelog čovječanstva, prihvaća Božji poziv i odgovara anđelu koji joj je priopćio tu radosnu vijest: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj!“ Taj njezin odgovor Bogu je za Njega i za nas dobra, blaga vijest tj. Blagovijest.

Nadbiskup Devčić završio je propovijed riječima: „Mnogi su se kršćanski vjernici, slijedeći Marijin primjer i jačani milošću Božjom, također stavljali na raspolaganje Bogu za njegovu obnovu svega stvorenja. Po toj raspoloživosti koja je rađala plodovima istinske obnove čovjeka i svijeta, oni su bili također blagovjesnici, tj. donositelji dobre, radosne vijesti za sve dobronamjerne i Bogu odane ljude. Oni su, potpomognuti Božjom milošću, zajedno s Marijom bili i ostali „mundi melioris origo“, tj. „početak boljeg svijeta.“ Molimo ih da nam svojim zagovorom pred Božjim prijestoljem pomognu da, gdje god bili i što god radili, uvijek i svuda budemo glasnici Božje poruke spasenja, kako bi ona mogla doprijeti do svakog ljudskog srca i pokrenuti sve ljude dobre volje na zauzimanje za izgradnju boljeg svijeta. Posebno molimo da takvih ljudi bude što više u našoj Lici i u cijeloj našoj domovini. Marija, koja je početak boljega svijeta, neka nam bude uzor suradnje s Božjom voljom i majčinske brige za svakog čovjeka, kako bi se našim djelovanjem i postupcima svijetom širila Kristova blaga i radosna vijest spasenja. Amen.“

Na kraju mise župnik Mario Vazgeč pozdravio je prisutne, posebno domaće župljane i čestitao svima Dan BD Marije, zaštitnice župe. Zahvalio je katedralnom zboru i posebno nadbiskupu Ivanu Devčiću koji je predvodio slavlje. U ime župe, župljanke u narodnim nošnjama predale su mu košaru s ličkim specijalitetima i sliku sv. Josipa.

Biskup Križić zahvalio je također svima i najavio da su pripremili dar i nadbiskupu Mati Uziniću, budućem metropolitu riječkom, neka se nauči na ličke pripravke.

s. Robertina Medven

CVJETNICA U GOSPIĆU

Nedjelju Muke Gospodnje, župljani župe Gospić proslavili su 28. ožujka 2021. u katedrali koja je ujedno župna crkva. Crkva se na Cvjetnicu spominje Isusovog svečanog ulaska u Jeruzalem. Obred blagoslova maslinovih, palminih i cvjetnih grančica blagoslovio je rektor katedrale i domaći župnik Mario Vazgeč, a posluživali su sjemeništarc Marko i ministranti. Zbog epidemioloških razloga izostala je svečana procesija gradom. Grančice su blagoslovljene na ulazu u katedralu. Pjevanje je predvodio katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Muku Gospodina našega Isusa Krista po Marku recitali su župljani, sa župnikom koji je imao ulogu Isusa. Župnik Vazgeč predslavio je svečano euharistijsko slavlje i izrekao sljedeću propovijed:

„Potresno je i uvijek živo izvješće o Muci našega Gospodina Isusa Krista. To je zapravo, izvješće o njegovoj beskrajnoj ljubavi kojom je na sebe preuzeo sve patnje i poniženja cijelog čovječanstva kako bi nas oslobodio od našega zla i grijeha i darovao nam vječnu sreću. Prorok Izaija u svom proročkom viđenju gleda pravednika koji je došao na svijet ispuniti volju Očevu; on će i umrijeti za Ljubav i Istinu ako treba. Okrutno ga zlostavljaju, ali on lica ne skriva od pogrda i pljuvanja (Iz 50, 6), ne bježi od boli i od ponižavanja. Pošten čovjek svog lica nikada ne skriva. Često gledamo na televiziji kako optuženici pokriju lice rukama ili prebace odjeću preko glave da ih kamere ne snime i ljudi ne prepoznaju. Pravedan čovjek,

naprotiv, i kada ga najgrublje optužuju i ponižavaju, stoji uzdignuta čela ine skriva svog lica. Sjetimo se kako je blaženi Alojzije Stepinac uspravno stajao na sudu kada su ga komunističke vlasti krivo optuživale i sudile. Stajao je uspravno kao svijeća i gledao smjelo svoje tužitelje koji su nemilosrdno ubijali one koji su slijedili istinu. Nije se bojao umrijeti za Boga, za Katoličku Crkvu u Hrvatskoj, za istinu, pa je smireno i ponosno izjavio: „Moja je savjest čista“.

Sveti Pavao u Poslanici Filipljanima opisuje Isusa koji se ponizio do krajnjih granica i uzeo lik slugu. On postaje poslušan do sramotne smrti na križu. No, upravo zato što je sve to mirno na sebe preuzeo za nas, Otac Nebeski ga uzvisuje. Daje mu slavu, poklonit će mu se 'svako koljeno' i priznati: onaj poniženi Isus jest Gospodin Bog i sve će biti podloženo njegovoj vlasti.

Navještaj Muke Isusove vrhunac je bogoslužja Cvjetne nedjelje. Pred našim očima podiže se zavjesa i otvara stvarnost najdublje drame ovoga svijeta. Pozornica je Jeruzalem i Kalvarija. Glumaca nema, sve je stvarno. Nije to samo povijesni događaj, to je mnogo više. Sva su Božja djela živa i vječna. Ona se događaju i danas. Sve su to trajno stvarni događaji Isusovog života, tajne boli koja je otkupila grijeh cijeloga svijeta i uvijek gori.

Isus svečano ulazi u grad Jeruzalem, svi ga slave i kliču mu: 'Blagoslovljen Kralj, Onaj koji dolazi u Ime Gospodnje!' (Lk 19,38).

No, isti ti ljudi, samo nekoliko dana poslije toga, odbacit će ga, osuditi i ubiti. Danas ga slave, a sutra će ga ubiti! Kako su nepostojane ljubav čovjekova i radost ovoga svijeta! Isus u svojoj smrtnoj mucu nalazi snage reći Ocu, za nas: 'Oče, oprosti im, ne znaju što čine!' (Lk 23,34b). Samo Majka i Ljubljeni učenik ostaju s njim! Tu je utjeha hrabre Veronike i Cirenac koji u početku prisilno, a poslije rado pomaže Isusu nositi križ. Gdje smo mi? Gdje smo danas? Ima li u nama imalo ljubavi ovih malobrojnih koji su ostali uz Isusa? Zar nismo, dok smo slušali ovo potresno izvješće Muke, osjećali kako i mi sudjelujemo u događajima od prije dvije tisuće godina? Ne, mi nismo tu bili samo kao nijemi promatrači. Bili smo u toj Muci na njegovim leđima i u njegovim suzama tada u Jeruzalemu, prije malo više od dvije tisuće godina. Pogađa li nas sada, dok slušamo svete riječi Njegove Muke, svaka riječ protiv Isusa kao da je protiv nas samih izrečena?

Živimo u svijetu mračnom od zla i grijeha, od tuge i boli koju mnogi nepravедno trpe. Neprestano slušamo izvješća o ratovima, gladi, progonima i svakovrsnom nasilju. Postoji li opasnost da se na to naviknemo, da postanemo neosjetljivi na muku, na trpljenje, na smrt drugih ljudi?!

Sve ovo što se dogodilo prije malo više od dvije tisuće godina zapisano je za nas. Nismo mi izvan te drame. Svijet i danas živi svoju dramu i tragediju. Isus u ovom i ovakvom svijetu djeluje i živi te uzima na sebe naše boli i umiranje. On nije umro samo za one ljude nekada davno. Umro je on i za nas, trpio za nas i uskrsnuo za nas. Danas to više nije Jeruzalem. Danas trebamo prepoznati Isusa u našoj obitelji, gradu, domovini. Brojne maslinove grančice koje vjernici nose u crkvu i iz crkve znače mir i blagoslov. Taj mir i blagoslov trebamo pronositi svojim svjedočanstvom.

Isuse, molimo te, neka se osjeti radost tvoga pohoda u našem gradu i neka ljudi dožive mir u srcu! Neka tvoj mir dođe u svaku savjest, svaku obitelj, grad i mjesto, u naš narod i u cijeli svijet! Isuse, ti više ne trpiš na Kalvariji. Ti trpiš u nama i među nama. Trpiš u trpljenjima mnogih. Prisutan si u svakom bolesniku, u svakom bijedniku i siromahu, u svakom čovjeku koji je žalostan ili razočaran. A ako ljudi oko nas trpe zbog naših grijeha i naše okrutnosti, onda smo i mi slični onoj masi svijeta

koja je tebe osuđivala i razapinjala. Oni nisu znali što čine, a mi dobro znamo što činimo griješeći.

Isuse, daj nam milost iskrenog predanja i sjedinjenja s tobom u ljubavi i žrtvi svakodnevnoga života i pomози nam da srcem sudjelujemo u svim liturgijskim događajima Velikoga tjedna te da, iskreno proživljavajući dramu tvoje beskrajne ljubavi, svi postanemo bolji! Amen.“

Župnik Vazgeč je na kraju pročitao oglase za sv. mise i obrede u Velikom tjednu i na Uskrs te sve župljane pozvao na sv. ispovijed koju će upriličiti svakog dana.

s. Robertina Medven

MISA POSVETE ULJA

Propovijed biskupa Zdenka Križića:

Ovo je dan, mislim na Veliki četvrtak, koji je za nas svećenike posebno važan, poziva nas da uvijek iznova preispitamo i provjerimo svoj svećenički poziv i svoje poslanje, zapitamo se gdje smo, kamo idemo, kojim sredstvima se služimo, od kojih vrijednosti živimo i tako provjerimo svoj svećenički žar: koliko smo opravdali povjerenje koje je Bog imao u nas kada nas je pozvao te koliko još u nama ima istinskog ognja, a koliko se možda, isti već u pepeo pretvorio.

Evandjelje koje smo čuli upozorava nas kako, nažalost, euharistija i izdaja mogu ići zajedno u životu Isusovog učenika. Isusov učenik može u svom životu to dvoje toliko međusobno izmiriti da ne primjećuje svetogrđe euharistije koju slavi. Juda nema nikakvog srama pitati Isusa kada govori o izdajniku: „da nisam ja Gospodine?“ On dobro zna da je upravo on taj, ali htio bi sve zamaskirati. Misli da euharistija i izdaja mogu ići ruku pod ruku, da je dopušteno žrtvovati malo Bogu malo Baalu. Nažalost, i danas određeni broj svećenika, nadamo se da nije veliki, jednako tako misle i ponašaju se. Isus govori Judi da tako ne može. Istina, Isus mu daje zalogaj, ali mu s tim diskretno sugerira neka napusti stol, odnosno oltar, jer bolje je otići nego živjeti dvostrukim životom. U tom smislu Juda je ozbiljno upozorenje svakome od nas.

U godinama svoga pontifikata papa Franjo uputio je svećenicima i biskupima puno nagovora u kojima je vrlo konkretno govorio o manama koje razaraju duhovni život svećenika i imaju veoma negativan utjecaj na vjernike s kojima rade. Papa često spominje grubost ili bahatost svećenika. Međutim, prije nego prijeđem na Papine nagovore o ovoj mani u životu svećenika i biskupa, podsjetio bih vas na duhovnu obnovu koju smo imali na početku Korizme pretprošle godine kada je voditelj don Damir Stojić, dugogodišnji kateheta studentske mladeži u Zagrebu, između ostalog rekao, da je jednom, proveo anketu među studentima kojih je bilo oko tisuću.

Jedno pitanje upućeno je onima koji su se jedno vrijeme udaljili od Crkve: „zašto su se udaljili i zašto su se ponovno vratili Crkvi?“ Odgovor svih njih bio je gotovo identičan: udaljili su se zbog svećenika u kojem nisu vidjeli uzor, a i vratili su se opet zbog svećenika čiji je život imao privlačnu snagu.

Ovo su činjenice: svećenici koji nisu autentični svjedoci udaljuju narod od Boga i od Crkve, a autentični svećenici privlače jer svojim životom pokazuju lice Boga milosrdnog i dobrog. Takvo Božje lice privlači.

Na pitanje jednog našeg svećenika – ne sjećam se koji je od vas to bio - jesu li ti mladi rekli zbog kojih su se negativnosti svećenika udaljili od Crkve, don Stojić odgovorio je da se sve može svesti na dvije glavne negativnosti: grubost, odnosno neljubaznost svećenika te navezanost svećenika na novac. Zanimljivo, na iste ove mane najčešće upozorava i papa Franjo u svojim nagovorima svećenicima. Papa ističe da ove dvije mane redovito idu zajedno: svećeniku koji ne djeluje iz ljubavi prema Bogu, postaje sve teško te neminovno postaje nezadovoljan, a iz nezadovoljstva izlazi grubost. Takvome, očito, glavni interes nije spasenje duša, nego mu glavni interes postaje novac. U jednom nagovoru svećenicima papa veli: „Ima nažalost i onih koji slijede Isusa, ne iz ljubavi nego zbog novca i s novcem. Uvijek gledaju da se ekonomski okoriste od župe, od biskupije, od kršćanske zajednice, od bolnica, zavoda, ... Sjetimo se prve kršćanske zajednice i napasti koju su imali Šimun, Ananija i Safira ... Vidimo da je ova napast prisutna od početka. S njom mnogi završe u duhovnoj rastrojenosti“ (5.5.2014). Svaku manu koju ozakonimo u svome životu i protiv koje se više ne borimo, počnemo neminovno smatrati nečim normalnim i uopće ne primjećujemo koliko nas deformira.

Tako je i kada grubost ovlada životom nekog svećenika. On uopće ne primjećuje da je ljudima postao odbojan. Ako mu prigovaraju za takvo ponašanje, čudi se. Najveći je problem što takav svećenik nije u stanju staviti sebe u pitanje, odnosno, postaviti si pitanje zašto ima problema s ljudima, nego sve rješava da ljude okarakterizira kao zločeste. Na taj način skida problem sa sebe i prebacuje na ljude. Iluzija je misliti da se s tim problem riješio. Ljudi su danas itekako osjetljivi na ovo. Zato papa Franjo u svojim nagovorima svećenicima i biskupima stalno naglašava ljubaznost, blagost, nježnost i uglađenost u njihovom ophođenju s ljudima, bez obzira kakvi su ti ljudi. Isus nikada nije pokazao zrno grubosti prema Judi, iako je znao kakav je. Svećenik mora biti čovjek srca, bliz narodu, ističe papa, čovjek koji slijedi Isusa snagom vjere i

Ljubavi. Bez vjere i ljubavi svećenik je „mjed što ječi i cimbal što zveči“ (1Kor 13,1). Vjera i ljubav nisu nevidljive stvarnosti, zato se veoma lako uoči tko ima te krjeposti, a tko nema. Narod to lako prepoznava.

Ima prilično osoba, pa i svećenika, koji ne moraju biti loši, ali imaju grubu narav i to im čini ne male probleme u pastoralu. Ali na tome trebaju raditi jer je moguće i grubu narav učiniti blagom i uglađenom. Mojsije je bio nagle naravi. Započinje svoje djelovanje kao kriminalac, s ubojstvom. A na koncu sveti pisac za njega veli da je bio „veoma skroman čovjek, najskromniji čovjek na zemlji“ (Br 12,3). Potrebno je uporno raditi na sebi. Svi mi u sebi imamo određenu dozu grubosti, nitko od nas nije utjelovljena blagost i dobrotu i zato svi moramo stalno raditi na sebi i provjeravati svoju istinu po pitanju toga. Ne možemo se opravdati onim poznatim frazama: „Takav sam“ ili „To je jače od mene“. To je jače, ako uzmanjkaju dobre odluke i zauzetost na tom području. Ni jedna krjepost ne postiže se bez napora, odnosno bez žuljeva, ali je važno da osoba zavoli krjepost da bi se mogla za nju boriti.

Papa je u jednom svom nagovoru u Svetoj Marti (10.12.2016) istaknuo da nezadovoljni svećenici svojim djelovanjem Crkvi više štete negoli koriste. Izvor njihovog nezadovoljstva papa vidi u njihovom životu koji je daleko od Isusove logike i odražava se i na njihov odnos s ljudima. Papa dodaje: „Oni su grubo i kao takvi redovito nameću vjernicima bremena koja sami ne žele nositi. Ponašaju se nasilno prema narodu, s bičem u ruci. Ljudi im se boje približiti. Tako ne ide, tako ne ide. Svećenik koji je posvjetovnjačen, grub i nezadovoljan očito je krenuo krivim putem.“ Blagost svećenika treba se očitovati u svim susretima s vjernicima, napose kroz sakramente. Tako u „Evangelii gaudium“ papa upozorava: „Svećenike podsjećam da ispovjedaonica nije soba za mučenje nego mjesto susreta penitenta s milosrdem Božjim“ (br. 44), a potom dodaje: „Svi mogu sudjelovati, na neki način, u crkvenom životu, svi mogu biti dio zajednice pa se ni vrata sakramenata ne bi smjela zatvarati jednostavno iz bilo kojeg razloga. To vrijedi, prije svega, kada je riječ o onom sakramentu koji je „vrata“ – krštenju. ... Često se ponašamo poput kontrolora milosti, a ne kao njezini omogućitelji. Crkva nije carinarnica, ona je Očev dom, gdje ima mjesta za svakoga s njegovim tegobnim životom“ (47).

Sjećamo se liste grijeha ili bolesti Rimske kurije koju je sastavio Papa. Spomenut ću samo bolest „smrknutog lica“. „Od nje, veli Papa, boluju osorne osobe koje smatraju – da bi netko bio ozbiljan – treba imati strogi izraz lica i postupati prema drugima – osobito prema onima koje se smatra inferiornima – kruto, tvrdo i arogantno. (...) Srce puno Boga sretno je srce koje zrači radošću i prenosi je na sve

oko sebe: to se odmah vidi! Ne gubimo dakle, taj duh radosti, humora, pa čak i samoironije koji nas čini ljudima dragim, čak i u teškim situacijama. Kako je dobro imati zdravu dozu humora!“ - naglasio je Papa.

U jednom govoru rimskom kleru papa veli: „Svećenik mora biti čovjek milosrđa i sućuti koji je blizu svome naroda kojemu služi. Svećenik je pozvan izgrađivati svoje srce da se znade ganuti. Molite za ovu milost.“ (6.3. 2014).

Netko može biti malo grub po naravi, ali može imati dobro srce. Takvi se znaju pokajati, ispričati i ljudi ih prihvaćaju. Problem je onih grubih koji se ne znaju ispričati uvjereni da su uvijek drugi krivi. U nagovoru svećenicima, 12. svibnja 2014. veli ovako: „Božji narod ti je spreman oprostiti puno toga: oprašta ti ako se nekada posklizneš u nekom nerazboritom ponašanju; oprašta ti ako vidi da si negdje malo pretjerao u vinu; ali ti ne oprašta ako vidi da si pastir koji je navezan na novac, da si pastir taštine koji se ne odnosi lijepo prema puku. Novac, taština i oholost: to su tri stepenice koje vode svim grijesima. Božji narod razumije naše slabosti i oprašta ih. Ali ovo dvoje ne oprašta: navezanost na novac pastiru ne oprašta. I ne imati uglađen odnos prema narodu, ne oprašta.“ To su pastiri, kako veli papa u jednom drugom nagovoru, koji samo iskorištavaju ovce. Sve što ih kod ovaca zanima jesu meso i vuna, kako je to već davno napisao sveti Augustin. To papa naziva korupcijom klera. To su, veli on, „posvjetovnjačeni svećenici“ koji su ostali bez Duha. Takvi svojim životom odaju svoje nutarnje stanje koje postaje više nego vidljivo.

Papa opisuje lik takvog svećenika sljedećim riječima: „Ovakav pastir je mlak, rastresen, zaboravan, nestrpljiv; zanima ga samo vlastita karijera i novac te kompromisi s duhom svijeta. On je službenik i činovnik daleko više nego pastir. Brine se za sebe, a ne za Božji narod.“ Papa još dodaje kako se takvog svećenika lako prepoznaje i po govoru koji mu je često prost i odudara od dostojanstva svećenika. Lako se primijeti, nastavlja papa, kako taj svećenik živi raskorak između onoga što narodu govori i onoga što on sâm živi. „Ne treba se čuditi skandalima koje takvi proizvode u Crkvi“. Kada se svećenik udalji od duhovnosti, odnosno od Isusa, on postaje smiješan te po životu i ponašanju živi izvan poziva, što narod lako primjećuje. Zato papa veli: „Svećenik može postići 2-3 doktorata, ali ako ne zna nositi Isusov križ, doktorati mu ništa ne koriste. ... Svećenik s kojim Crkva može

računati je onaj koji se približio ognju i dopustio da mu vatra spali ambicije karijere i moći.“ Papa vidi da je najjača kriza Crkve u njoj samoj, u njezinim pastirima, a ne u svijetu koji je deformirao mnoge vrijednosti.

Odgovor na tame u svijetu mora biti svijetlo pastira, život pastira koji su pozvani biti svijetlo svijetu. Ako uzmanjka tog svijetla tama će sve više osvajati i ljudi u njoj Boga neće moći primijetiti.

Završio bih sa svetom Terezijom koja je na istom tragu. U vremenu velike krize crkvenog raskola ona vidi svećenike i redovnike kao najodgovornije za tolike probleme u Crkvi. O tome piše: „Ja ne znam, zašto se čudimo svim ovim zlima koji opterećuju Crkvu, kada su oni, koji bi trebali biti uzor u krjepostima, skrenuli s puta.“ (Ž 7,5). U ovome su uvijek razlozi deformacija u Crkvi i u njezinom osiromašenju. Crkvi nisu najveća prijetnja ateisti, masoni, liberali,... Problem Crkve su sami kršćani, zajedno sa svećenicima i biskupima, koji su mlaki i površni, bez kršćanske dosljednosti i bez iskustva Boga. Nemojmo si dopustiti da budemo uzrok spoticanja u vjeri onima kojima smo poslani biti svijetlo. Molimo Boga za snagu da ustrajemo u vjernosti i autentičnosti. Papa nas opominje: „Nemojte stati u svom svećeničkom hodu.“ Ima poteškoća, ali se ne smije stati. Čovjek, dokle god se bori, nije poražen bez obzira na padove. Ne moramo uvijek pobijediti. Ni Bog to od nas ne očekuje, ali očekuje da se ne predamo, da ne stanemo, da se ne zadovoljimo nekim osrednjim svećeničkim životom jer nas takav život neće učiniti sretnim. Amen.“

Misu posvete ulja gospićko-senjski biskup Zdenko Križić slavio je u zajedništvu sa svećenicima svoje biskupije, bogoslovima i sjemeništarcima 31. ožujka 2021. na Veliku srijedu iz pastoralnih razloga, u gospićkoj katedrali. Nakon propovijedi

svećenici su obnovili svoja svećenička obećanja. Iza toga bio je prinos darova prikupljenih u akciji Misereor. Čin posvete ulja bio je: za sakramente krštenja, sv. potvrde, sveti red i posvete crkve i oltara nakon popričesne molitve, a blagoslov ulja bolesničkog pomazanja prije završne doksologije euharistijskog slavlja.

Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića Svaki svećenik uzeo je poslije mise ulja za potrebe svojih župa.

s. Robertina Medven

VELIKI ČETVRTAK, MISA VEČERE GOSPODnje

Na Veliki četvrtak, 1. travnja 2021. u gospićkoj katedrali Navještenja BDM Misu Večere Gospodnje u zajedništvu s kancelarom i tajnikom Mišlom Grguriće, domaćim župnikom Mariom Vazgečem i župnim vikarom Domagojem Tujmerom predvodio je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić. Posluživali su sjemeništarc Marko Butković i ministranti. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Biskup je izrekao sljedeću propovijed:

„Na današnji dan čitamo odlomak iz Ivanovog evanđelja o događaju Isusovog pranja nogu učenicima. Ivan jedini donosi izvješće o tom događaju iz dvorane Posljednje večere. Pored tog događaja, Ivan je jedini koji donosi i Isusovu novu zapovijed koju je dao učenicima u toj istoj dvorani kad im reče: 'Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedan drugoga kao što sam ja ljubio vas.' (13,34). Međutim Ivan, za razliku od druge trojice evanđelista, ne donosi izvješće o uspostavi euharistije u toj istoj dvorani. On spominje tu Posljednju večeru, ali ne spominje euharistiju. To je sigurno zato, što Ivan svoje evanđelje piše tridesetak godina nakon Marka, Mateja i Luke kada se euharistija slavila kao nešto neizostavno za kršćansku zajednicu.

U drugom čitanju iz Poslanice Korinćanima, Pavao spominje euharistiju, iako nije bio sudionik Isusove Posljednje večere i uspostave euharistije. Njegova poslanica Korinćanima starija je od svih evanđelja. Pavao piše Korinćanima da im predaje ono što je od Gospodina primio s izričitim naglaskom kako Gospodin Isus želi da učenici nastave slaviti spomen na Isusovu Posljednju večeru kada je ustanovio euharistiju.

Vidi se da učenici od samih početaka navješćivanja evanđelja, u koju god zemlju ili mjesto dolaze, upoznaju nove kršćane s euharistijskim slavljem kao bitnim dijelom kršćanskog identiteta. Kako to da zadnji evanđelist Ivan, ne spominje uspostavu euharistije? Razlog tome je činjenica da se već tada euharistija slavila na veliko u svim mjesnim crkvama kao spomen-čin koji je sâm Isus uspostavio i koji njegova zajednica mora obnavljati. To nitko od prvih kršćana nije dovodio u pitanje. Prvi kršćani su još za Ivanova života govorili, da oni ne mogu živjeti bez euharistije. Ako neki kršćanin nije u nedjelju došao na slavlje euharistije znalo se da je bolestan ili u nekom teškom stanju, pa su ga drugi kršćani išli pohoditi.

Međutim, evanđelist Ivan primijetio je da sve veći broj kršćana koji se u konkretnom životu ne ponašaju u skladu sa zahtjevima euharistije, neutraliziraju snagu euharistije. Takvi dolaze na euharistiju i blaguju Isusovo Tijelo, ali u konkretnom životu ne nastoje živjeti kao Isus. Blaguju Isusovo Tijelo, ali ne primaju Isusove osjećaje za Boga i čovjeka. Ivan primjećuje da u kršćanskoj zajednici sve više manjka bratske ljubavi, nedostaje solidarnosti, nema dovoljno osjećaja i brige za

bolesne i siromašne članove zajednice. Ivan jasno vidi da je to nespojivo s euharistijom. Živjeti bezosjećajno prema slabima i potrebitima i sudjelovati u euharistiji, ne ide zajedno. Zato Ivan ne donosi izvješće o uspostavi euharistije nego donosi dva važna događaja iz dvorane Posljednje večere da kršćani shvate kako je i to Isusova oporuka koja je neodjeljiva od euharistije.

Kad daje novu zapovijed ljubavi, Isus obvezuje učenike da ljube jedni druge kao što

je on ljubio njih, dajući im do znanja da će samo tako biti prepoznati kao njegovi učenici, odnosno, da će samo tako Isus biti prepoznat po njima. Bez takve ljubavi nije moguće biti Isusov učenik. Poruka zajednici kršćana je jasna: bez te i takve ljubavi u svakodnevnom životu nedjeljno sudjelovanje u euharistiji je svetogrđe. Jednako takva poruka je i pranje nogu učenicima. Učenici su bili zbunjeni kada im je Isus počeo prati noge. Petar se tome oštro protivio. On ne želi da mu Isus pere noge. Petar smatra da je taj čin nedostojan, ne priliči Isusu. Petar još ne zna Božje kriterije. Kod Boga je najveći upravo onaj koji služi u poniznosti i ljubavi. Petar misli da je to poniženje, a ne veličina.

Nakon što im je oprao noge, Isus primjećuje njihovu zbunjenost. Ostali su bez riječi. U toj napetoj šutnji pita ih: 'Jeste li razumjeli što sam vam učinio?' Nitko ništa ne odgovara. Ni jedan nije odgovorio: 'Jesmo, razumjeli smo.' Njima je još uvijek takvo ponašanje jednog velikog Učitelja, štoviše Mesije, nerazumljivo i neprihvatljivo. Zato Isus nastavlja: 'Vi me zovete Učiteljem i Gospodinom.' (Ovdje riječ 'Gospodin' nema značenje koje mi upotrebljavamo kada se obraćamo drugim ljudima, nego u značenju 'Božji izabranik, Mesija'). I nastavlja: 'Pravo velite jer to i jesam. Ako dakle

ja – Gospodin i Učitelj – vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge. Primjer sam vam dao da i vi činite kao što ja vama učinih.' Vidimo kako Isus ostavlja kao spomen na njega, ne samo euharistiju, nego i pranje nogu. To pranje nogu vezano je usko s euharistijom i zato evanđelist Ivan želi da kršćani budu toga svjesni. Pranje nogu, u bogatijim obiteljima, bila je uloga slugu, robova. Isus zapravo, s ovim činom poziva svoje učenike na služenje svih vrsta. To nema doslovno značenje prati vodom nekomu noge, nego služiti drugome u onome u čemu je taj drugi potrebit; služiti da bi se olakšao život drugome. Isus je imao dosta muke uvjeriti svoje učenike da je služenje u ljubavi nešto najveće u Božjim očima. Toliko će im puta ponoviti: 'Tko hoće među vama biti najveći neka bude sluga drugima.' (Mt 20,27; Mk 10,44).

Isus je i sebe definirao kao slugu govoreći kako nije došao da bude služen nego da služi (Mt 20,28; Mk 10,45). Blažena Djevica Marija je taj Božji kriterij dobro razumjela i sebe prozvala sluškinjom. To je ime koje je ona sama sebi dala. Ljudi služenja imaju posebno iskustvo Božje blizine i Božje snage, pa im je služenje puno više radost negoli teret. To je poziv i svima nama, napose nama svećenicima. Ne znam koliko i mi svećenici u konkretnom životu razumijemo ovu Isusovu poruku služenja. Možda je ovo dan da na posebniji način tražimo od vas vjernika oproštenje za momente kad vam nismo služili velikodušno i s ljubavlju, nego otresito i bahato, ili preko volje. Ovo su naši teži grijesi.

Neka nam ovaj spomen na Isusovu uspostavu euharistije i svećeništva pomogne da bolje razumijemo Isusov primjer pranja nogu učenicima i srcem prihvatimo njegov poziv koji nam danas odzvanja u ušima: 'Primjer sam vam dao da i vi činite kao što ja vama učinih.' (Iv 13,15). Amen."

Na ovoj misi je iz epidemioloških razloga izostao obred pranja nogu dvanaestorici vjernika. Poslije Popričesne molitve pohranjene su posvećene hostije u tabernakul pripremljen na pokrajnjem oltaru, a Presveto je izloženo na klanjanje.

s. Robertina Medven

VELIKI PETAK MUKE GOSPODNJE

Obrede Velikog petka, 2. travnja predvodio je u gospičkoj katedrali biskup Zdenko Križić, u zajedništvu s kancelarom i tajnikom Mišelim Grgurićem, župnikom Mariom Vazgečem i župnim vikarom Domagojem Tujmerom. Na ovaj dan Muke Isusove šute zvona. Svećenici ulaze u tišini i prostiru se pred oltarom u molitvi za oprostjenje grijeha. Nakon 1. čitanja, pripjevnog psalma i 2. čitanja, svećenici i pjevači katedralnog zbora recitirali su Muku Isusovu. Slijedile su molitve, otkrivanje križa, klanjanje našem Raspetom Isusu, sv. pričest i završni blagoslov.

Biskup je propovijed počeo s trenutkom kad je Isus, na ovaj dan, u teškim mukama vapijao s križa: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio“ i nastavio: „Zbunjujuće je da ovaj Isusov vapaj na hebrejskom 'Eli, Eli, Lema sabaktani', prisutni nisu razumjeli. Tumače ga u smislu da Isus zove Iliju. To je zapravo, vapaj iz Psalma 22. koji su mnogi Izraelci molili u životnim mukama i Židovi ga dobro znaju. Možda se htjelo naglasiti da Isusa nisu shvaćali ni onda kad je molio na jeziku svoga naroda. Isus, moleći taj psalam, poistovjetio se sa svim patnicima, sa svim

neshvaćenima u povijesti čovječanstva. Isus moli kao čovjek i umire kao čovjek. I u molitvi i u smrti on više i vapi. On kao čovjek proživljava tjeskobu koja je neizbježna u dramatičnim momentima života. To nije znak nepouzdanja, nego znak da u životu

čovjeka s pouzdanjem ide i tjeskoba i to se ne može izbjeći. Onome tko ne vjeruje ovo može izgledati čudno. Takvi misle da se pouzdanje, odnosno vjera i tjeskoba međusobno isključuju. Ali vjernik dobro znade da to nije tako. I kod najdublje vjere, tjeskoba i pouzdanje mogu kohabitirati, ići zajedno. Vidi se jasno kako Isus i u tjeskobi čvrsto prijanja uz Boga. Naziva ga 'Bože moj, Bože moj'. Pouzdanje u Oca, koje je Isusa pratilo cijelog života, nije oslabilo niti na križu. U Ivanovu evanđelju nalazimo Isusove riječi: 'Onaj koji me posla sa mnom je i ne ostavi me sama.' (Iv 8,29).

Kada se pripremao na tešku muku bio je svjestan da u mucu neće ostati sam, da će s njim biti Otac. Učenicima prije same muke veli: 'Evo dolazi čas, i već je došao, kada ćete biti raspršeni svaki na svoju stranu i mene ostaviti samog. Ali ja nisam sam, jer je Otac sa mnom.' (Iv 16,32). Ta svijest Božje prisutnosti bila je vrlo živa i na križu, ali isto tako i na udaru Zloga koji sve čini da čovjek u tamama života završi u beznađu. Te životne tame mogu nekada biti đavolski jake da uporno nameću čovjeku osjećaj Božje napuštenosti. Ni Isus, kao čovjek, nije bio toga pošteđen.

Za Isusove kušnje u pustinji gdje je porazio Sotonu, evanđelist navodi: 'Đavao, pošto je iscrpio sve moguće kušnje, udalji se od njega do pogodna časa.' (Lk 4,13). Svi duhovni učitelji slažu se da se ta đavolska prilika prepoznaje u Isusovoj mucu, napose dok je visio na križu. Isus oko sebe i tada čuje one iste glasove koje je čuo za vrijeme kušnje u pustinji. Kušnje su počinjale riječima: 'Ako si Sin Božji naredi da ovo kamenje postane kruh ... Ako si Sin Božji baci se dolje s vrha hrama ...' (Mt 4,1-11). Čuo ih je također dok je visio na križu: 'Ako si Sin Božji siđi s križa ... Neka siđe s

križa pa ćemo vjerovati u njega. On se uzdao u Boga neka ga sada oslobodi, ako mu je uistinu po volji! Ta sam je rekao: Sin sam Božji.' (Mt 27, 39-44). Napasnik je sve snage usmjerio da Isusu slomi pouzdanje u Boga i razuvjeri ga u Božje sinovstvo. Dok ga kuša, govori mu: 'Ako si Sin Božji', sa željom da u to posumnja, tj. da to provjeri pa će uvidjeti kako to nije, to si je samo umislio.

Đavao to čini u trenucima najvećeg trpljenja kada je čovjek najslabiji, kada se hvata za svaku slamku da bi izišao iz tog stanja i zbog toga ga je najlakše uvjeriti u ono što đavao želi. Tu su još izrugivanja najvećih vjerskih i političkih autoriteta njegovog naroda: svećenika, pismoznanaca, narodnih starješina pa sve do slučajnih prolaznika. Ruga mu se i jedan od razapetih razbojnika. Niotkud glasa podrške, a što je još najgore i sâm Bog šuti. Dmonske sile zla čine sve da Isus posumnja u svoje poslanje, da posumnja u smisao svoje žrtve i svega svoga djela. Međutim, u toj smrtnoj borbi s tamama, Bog uvijek nađe načina kako osobu ohrabriti i dati joj znakove svoje blizine. U trenucima kad Isus oko sebe sluša samo pogrde i ismijavanja, kada vidi samo radost i zadovoljstvo prisutne mase što je njegov život tako završio, iznenada dolazi glas utjehe i ohrabrenja po jednom razbojniku, razapetom zajedno s njime koji mu potvrđuje da je njegov život imao smisla, njegova dobrota i pravednost doprli su do mnogih srdaca.

Dade se uočiti kako je Isus tada osjetio neko olakšanje, neko rasterećenje, pa uzvraća razbojniku sa svom ljubavlju i nježnošću pozivajući ga da se suoči sa smrću, ne kao s definitivnim životnim porazom, nego samo kao prijelazom u novi život koji ne poznaje patnje i suze. Obećava mu da će još danas s njime biti u raj. Bog ima bezbroj načina da nam progovori, da nas utješi i ohrabri u našim životnim patnjama. Ovdje se poslužio jednim razbojnikom.

Isus umire, kako sam na početku naglasio, s vapajem jednog davnog nepoznatog pravednika i patnika koji je zabilježen u Psalmu 22: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio“. Isus se poistovjetio sa svim patnicima tijekom cijele ljudsku povijesti. Njegov vapaj nije nikakav krik očajnika nego iskrena molitva Ocu koja izlazi iz dubine duše. Isus umire s vapajem čovjeka. To nije vapaj neuslišanog čovjeka, nego vapaj koji kod Boga proizvodi čudo. Promatrajući njegovu smrt s vapajima, neki poganin u jednom takvom Isusovom tragičnom stanju prepoznaje njegovo

božanstvo. Vapaji nisu samo ponori nemoći i beznađa, nego i istinska objava božanskoga.

Evandelist Marko izričito veli: „Stotnik, koji stajaše prema njemu, kad vidje da tako izdahnu, reče: 'Uistinu, ovaj čovjek bijaše Sin Božji.'“

Kod Mateja ovu ispovijest vjere nije izrekao samo stotnik, nego i 'svi koji su s njim čuvali Isusa'. Isus na križu ne umire čineći neka čuda i ostavljajući na taj način poseban snažan dojam na druge. On umire uz vapaj i baš tako objavljuje istinu da je Sin Božji. Tako se križ očituje kao najjača objava Boga. Pod križem su neki razumjeli ono što nisu mogli razumjeti za vrijeme Isusovog djelovanja punog čudesa. I što još posebno čudi: na križu Isusa, kao Sina Božjega, nije prepoznao neki Isusov učenik ili neki pravovjerni Židov, nego jedan poganin. Naziv 'Sin Božji' pojavljuje se u još mnogim događajima iz Isusovog života, ali nikada tako snažno i tako duboko kao ovdje pod križem. Evandelist s ovim daje konkretnu poruku prvoj kršćanskoj zajednici. Kao prvo: istaknuto je kako je nužno gledati križ da bi se na ispravan način razumjelo Isusa kao Sina Božjega. Kao drugo: poziv na vjeru ima svoje različite putove bez obzira je li tko Židov ili poganin, učenik ili nije. Naglasak je na križu koji je uistinu mjesto objave. Križ nam otkriva tko je naš Bog. Križ otkriva neizmjernu Božju ljubav u koju bismo teško mogli vjerovati da nije bilo križa. Isusov križ otkriva i stvarnost oprečnih stavova ljudi u odnosu na križ. Ima onih koji misle da bi povjerovali ako bi Isus sišao s križa; dok drugi pak vjeruju baš zato što je ostao na križu. Ima onih koji ne vjeruju zato što nisu vidjeli, a ima i onih koji ne vjeruju baš zato što su vidjeli. Vjera je dar, ali i veliki misterij u ljudskom životu. Vjera je ponajprije dar koji čovjek prima kada otvori srce Bogu. Ali istina je i to da je vjera i tama zbog čega se ne mogu izbjeći nerazumijevanja, sumnje, pitanja, borbe. U vjeri neizbježno susrećemo misterije, odnosno pitanja na koje ne znamo odgovore. I mnogi, gledajući Isusovu smrt, ostali su pred mnogim pitanjima. Jedno je od težih: zašto je Bog to dopustio? Pa i neki prisutni kod križa govorili su: 'Uzdao se u Boga! Neka ga sad izbavi ako mu omilje! Ta govorio je: 'Sin sam Božji!'" (Mt 27,43)

Bilo je i drugih koji nisu bili Isusovi neprijatelji, ali nisu mogli razumjeti kako Bog dopušta razapinjanje onoga koji se u njega uzdao? U ovakvim situacijama nerazumijevanja mnogi nažalost, dođu do zaključka da je Bog okrutan ili je nemoćan pred silama zla. Neki opet dođu do uvjerenja kako nema smisla pouzdavati se u Boga jer ionako će sve završiti „kako je suđeno“. Ovakve tame imaju moć da u čovjeku posve uzdrmaj u vjeru i pouzdanje u Boga. A opet, ljudski život je nezamisliv bez tama. I Isus kao čovjek susreće svu tamu misterija smrti. Evandelist napominje da je tama nastala na zemlji od šestoga do devetog sata. Smrt

je ta koja sa sobom uvijek nosi određene tame. Te tame je u smrtnoj borbi dobro upoznao i sâm Isus. On koji je sigurno znao da smrt vodi uskrsnuću, pred smrću svog prijatelja Lazara plače. Nije to bio neki teatralni plač, nego plač iz iskrenog srca. To dakako, potvrđuje istinu kako smrt, usprkos jakoj vjeri, ima svoje tame koje čovjek ne razumije i ponore koji nikoga ne mogu ostaviti ravnodušnim. Svatko će se morati suočiti s tim tamama. Vidimo, one nisu mimoišle ni Sina Božjega.

Ove tame raspršit će svjetlo Isusovog uskrsnuća. Molimo Gospodina da to svjetlo trajno sja svakome od nas na putu našega života, a napose na času smrti naše. Amen.“

s. Robertina Medven

DJEČJA RAZMIŠLJANJA O KORIZMI

Što ja mogu učiniti da u svijetu bude više ljubavi i dobrote?

***

Svatko može nekome pokloniti mali znak pažnje i učinio je dobro djelo. Ja ću ljudima dati ljubav, a pogotovo djeci u Africi. Mali princ je rekao svojoj ruži da će je uvijek voljeti kakva god da bila. Tako ću i ja voljeti svu djecu. Pomoći ću im, poslat ću im hranu, izliječit ću ih i više neće hodati bespućem neba, već će hodati uz mene njihovu nadu. Ako je Bog uz nas, čega se bojimo, ako nije, čijoj se pomoći nadaš. Ljudi, raširite svoje ruke, zagrlite djecu i budite im svjetlo.

Nela Balenović Svetić 4.c

***

Svojim primjerom i ponašanjem mogu pomoći da u svijetu bude više ljubavi i dobrote. Kada je nedavno pao snijeg, pomogao sam svojoj starijoj susjedi očistiti snijeg ispred kuće. Nakon potresa u Petrinji, od svog džeparca kupio sam školski pribor koji sam poslao i Petrinju i tako, nadam se, usrećio nekoga. Kada bi svi ljudi pomagali i pokazivali ljubav jedni drugima, svijet bi bio bolji.

Luka Brozičević 4.c

***

Svijet bi trebao biti pun dobrote i ljubavi. Ali, nije svugdje i uvijek tako. Negdje se ratuje, negdje se događaju potresi, negdje velike poplave i često požari gutaju šume pa i crkve, kao i ljudske domove. Zato moramo biti oprezni da ne prouzročimo neke od ovima sličnih događaja. Moramo biti dobri ljudi. Nikome ne smijemo drugima činiti ružne stvari, nego molimo Boga da nas štiti od svih zloća. Treba poštivati starije, stvarati iskrena prijateljstva, čuvati prirodu i sve ljepote koje nam je dragi Bog dao. Kad bi svi ljudi podržavali ovakve moje stavove, mislim da bi svijet bio lijep. Bilo bi u takvom svijetu prekrasno živjeti. Tad bi ljudi jedan drugomu pružili ruku, oprostili i pomogli u svakoj prilici. Želim živjeti za mir i dobro za sebe i sve ljude na svijetu.

Patrik Antonio Petry 4.d

***

Reći ću vam što ja mogu učiniti da u svijetu bude više dobrote i ljubavi. Počistio bih smeće u Hrvatskoj i diljem cijeloga svijeta, svuda. Darovao bih novac, hranu i piće. Donirao bih školski pribor. Na koga god naiđem, družio bih se s njima bili oni moji prijatelji ili ne. Podsjećao bih ljude da ne zaborave na ljubav. Tko god bi se svađao, pomirio bi ih. Ako netko ne voli mamu ili tatu, rekao bih im zašto treba voljeti mamu i tatu. To bi bilo sve čega sam se sjetio.

Noa Kosić 4.d

***

Mogu donirati vodu i hranu bolesnoj djeci u Africi. Mogu im donirati robu i lijekove, pomoći nekom prosjaku i dati mu deset kuna. Mogu nekom bolesnom čovjeku donijeti drva u kuću i naložiti mu vatru ako on ne može. To je sve što ja mislim da mogu.

Fran Matanović 4.d

Molitva Respetom Isusu

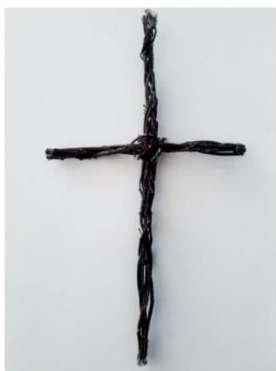
Isuse, molim te, sačuvaj zdravlje moje obitelji i održi nas u okupu u teškim vremenima. Daj da uvijek tvoje zapovijedi slijedimo i tebi vjerno služimo, kako na zemlji tako i u vječnom životu. Amen.

Marija Dragičević 3.c

Veliki petak u 2. c razredu

Učenici 2.c razreda Osnovne škole dr. Jure Turića u Gospiću imali su zadatak u Velikom tjednu napraviti križ od prirodnih materijala. Koristili su drvo i čavle, vunu ili konac za učvršćivanje dijelova križa. Napravili su malu izložbu svojih uradaka, a ovdje donosimo neke od njih.

VELIKA SUBOTA - VAZMEMO BDIJENJE U GOSPIĆU

Vazmeno bdijenje u gospićkoj katedrali, 3. travnja 2021. počelo je u 21 sat. Predvodio ga je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić u zajedništvu s kancelarom i tajnikom Mišelim Grgurićem, župnikom Mariom Vazgečem, župnim vikarom Domagojem Tujmerom. Posluživao je sjemeništarc Marko Butković s ministrantima. U parku kraj katedrale, uz zapaljen oganj počela je liturgija svijetla. Nakon blagoslova ognja upaljena je uskrсна svijeća koju je svećenik u procesiji unio u mračnu katedralu pjevajući tri puta „Svijetlo Kristovo“, a svijetlo se širilo i pojačavalo paljenjem svijeća vjernika. Slijedio je Vazmeni hvalospjev i Služba riječi.

Nakon čitanja Evanđelja, biskup Križić održao je sljedeću propovijed:

„Čuli smo u Vazmenom hvalospjevu riječi: 'O, zaista blažene noći. Koja jedina zavrijedi znati vrijeme i čas, kad je Krist od mrtvih ustao.' Evanđelje koje smo čuli donosi izvješće kako su Marija Magdalena i još druge dvije žene pošle na Isusov grob, u nedjelju rano ujutro, pomazati pomašću Isusovo tijelo, vršeći običaj Židova u znak poštovanja prema pokojnima. To se nije moglo učiniti kada je skinut s križa, jer je već bilo kasno, budući da sa zalazom sunca započinje novi dan, a to je bila subota, dan kada nije dopušten nikakav posao. Žene, idući na groblje, ne razmišljaju kako će doći do Isusovog tijela, budući da je njegov grob zatvoren velikim kamenom koji njih tri ne bi mogle pomaknuti. Ali ljubav je takva: ne razmišlja o zaprekama jer posjeduje snagu koja može maknuti svaku zapreku. Na njihovo veliko iznenađenje kamen je već odmaknut, grob je otvoren, a unutar groba one vide živog mladića svega u bjelini te su se silno uplašile. Ne shvaćaju da se tu radi o anđelu koji im govori i prije svega ih hrabri: 'Ne bojte se! Isusa tražite ... Uskrsnu! Nije ovdje.' Potom im označuje točnu lokaciju gdje Isusa mogu vidjeti i susresti. Međutim, sve ovo je toliko uplašilo te žene da su one počele bježati iz groblja. Ne čudimo se! Tko od nas ne bi doživio sličan strah da nam se na groblju dogodilo nešto slično! Koliko god je ovim ženama bio strašan prizor Isusovo razapinjanje na križ koje su promatrale svojim očima, jer evanđelisti izričito spominju da su ove žene bile prisutne na Kalvariji uz Isusov križ, čini se da im je puno veći strah izazvao prizor praznoga groba i glas nepoznatoga koji im je iz groba govorio da je Isus uskrsnuo. Strah žena je razumljiv. Stavimo se u njihovu kožu. To nam samo govori kako je strah određena konstanta u ljudskom životu. Svi znamo koliko se bojimo patnje, strah nas je smrti i onoga što dolazi poslije nje. Strah je, može se reći, vjerni pratitelj ljudskog života i nije ga se moguće osloboditi. Isus ga je vidio prisutnog u životu svojih učenika i zato su u evanđeljima na mnogim mjestima njegova neprestana ohrabrenja: 'Ne bojte se! Ja sam s vama!' Znamo također da je i on sâm imao iskustvo velikog straha i do te mjere da se od straha krvlju znojio. Ljudski život ne može izbjeći strahove, ali je istina kako samo vjera u Boga može čovjeku smanjiti jačinu straha, ali ga ne posve isključiti. Samo vjera i iskustvo Božje blizine može ublažiti ljudsko drhtanje pred različitim životnim užasima. Odlomak iz Knjige Izlaska koji smo čuli, predstavlja narod koji se našao u smrtnoj pogibli pri izlasku iz sužanjstva. Naprijed ne mogu jer je ispred njih more. Natrag ne mogu jer je iza njih silna egipatska vojska. S duge strane je pustinja u kojoj ih čeka sigurna smrt, jer tamo nema ni hrane ni vode. Vide da nemaju nikakvog izlaza. Kamo god krenu čeka ih isto: sigurna smrt. Mogu samo birati kojom vrstom smrti će skončati: potapanjem u moru, umiranjem od gladi i žeđi u pustinji ili od mača egipatske

vojske. U narodu je užasan strah, panika i bijes. I sam Mojsije je posve obeshrabren i vapi Bogu. Bog čuje njegov vapaj i odgovara mu: 'Zašto vičeš k meni? Reci Izraelcima da krenu na put.' Koji put? Mojsije treba narod povesti, ni manje ni više, nego kroz more. Bog jamči Mojsiju da je to moguće. Narod mora jednom povjerovati da je Bogu moguće i ono što ljudima može izgledati posve nemoguće. Narod je zapanjeno gledao čudesna Božja djela. Koja je poruka svega ovoga? Poruka je da narod ili pojedinac ne smije nikada izgubiti pouzdanje u Boga. Nema te situacije za koju Bog nema izlaza, i nema tog problema za koji Bog nema rješenja. Vjera u Boga ne dopušta da čovjek izgubi nadu, ne dopušta mu da se preda očaju bez obzira koliko stanje bilo teško i izgledalo bezizlazno. Čovjek nekada ne vidi nikakvo rješenje, ali Bog vidi. Čovjek treba Bogu vjerovati. Duhovni učitelji u Izraelu imaju, stoga, pravo ustvrditi da se Crveno more otvorilo, ne kada je Mojsije udari štapom po njemu, nego u trenutku kada je prvi Izraelac zagazio u vodu. I to je jedna jaka poruka: čovjek ne smije čekati da mu Bog sve unaprijed osigura, makne mu sve moguće zapreke, osvjetli stazu više kilometara unaprijed, dade dostatnu snagu i takvu sigurnost da će moći pobijediti sve poteškoće, i tek će se tada odlučiti i krenuti. Tko čeka da se sve ovo dogodi, neće krenuti nikada. Bog ti daje svijetlo i snagu za jedan korak. Kada učiniš taj korak dobit ćeš svijetlo i snagu za slijedeća dva. Ide se naprijed snagom vjere, a ne snagom sigurnosti. Kada postoji sigurnost, tada čovjek najčešće niti ne računa s Bogom. Zato čekati svijetlo i snagu za kilometre hoda znak je nepouzdanja u Boga. Bog čovjeku jamči da će s njim uspjeti bez obzira je li zapreka more ili vatra, bolest ili nemoć. Čovjek se ne smije predati nego boriti i ići naprijed s pouzdanjem u Boga, bez obzira na sve zapreke. Isus je započeo puno prije pripremati svoje učenike da se znaju suočiti s njegovom patnjom i smrću, da im njegova patnja i grozna smrt ne oduzmu nadu. Nikada nije navijestio svoju smrt, a da nije navijestio i svoje uskrsnuće. Izgleda da učenici ovo drugo, uskrsnuće, nisu ozbiljno uzimali, odnosno, u to nisu nikada niti povjerovali. Zato su se, suočeni s njegovom patnjom i smrću, svi razbježali jer više nisu ništa očekivali. Kada se Isus pridružuje dvojici svojih učenika koji razočarani napuštaju Jeruzalem i idu prema Emausu, oni ga nisu prepoznali i govore mu o tragediji koja se dogodila njihovom Učitelju, uvjereni da taj suputnik o tome ništa ne zna. Oni mu govore kako su u tog Učitelja imali veliko pouzdanje i nadu, ali nakon njegove grozne smrti, njihova nada je posve nestala. Doslovno mu vele: 'Mi smo se nadali da je on onaj koji će osloboditi Izraela. Ali već je treći dan kako se to dogodilo.' (Lk 24,21). Ova dvojica učenika se očito, sjećaju da je Isus govorio o svom uskrsnuću, ali već su tri dana od toga i ishlapila je njihova nada. Kakva je to nada koja ne može izdržati više od tri dana! To onda i nije nada, to su samo neke ljudske kalkulacije, računice. Ljudi zaista lako izgube nadu! Ako Bog u najkraćem vremenu ne riješi

njihove probleme, gube pouzdanje u Boga. Poznata je izreka da „nada umire posljednja“, ali nju treba promijeniti u: 'nada u životu nikada ne smije umrijeti'. Kada čovjek izgubi nadu, izgubio je i vjeru, jer je to znak da više s Bogom ne računa, ne vjeruje da je Bog svemoguć. Svi smo mi u životu imali i još ćemo imati teških situacija i velikih životnih tama. Ali Isus nas poziva da se u tim tamama oslonimo na njega, da bdijemo s njim. Hvalospjev uskrsnoj svijeći slavi Isusovo uskrsnuće kao pobjedu nad svakom životnom tamom. Isusovo uskrsnuće raspršilo je sve tame, pa i

samu noć pretvorilo u svijetlo. Hvalospjev izriče: 'Ova uskrsna sveta noć ništi grijeh, pere krivice, i nevinost vraća palima, a radost tužnima.' Poruka je jasna: nema više grijeha, nema više krivice koju Isusov križ, njegova smrt i uskrsnuće, ne bi mogli izbrisati. Imamo kome predati svoje grijeh, svako svoje zlo i tako biti rasterećeni u svojoj savjesti. Hvalospjev stavlja naglasak da ova uskrsna noć 'vraća radost tužnima'. To je najradosnija vijest koju je čovjek čuo. To je poruka čovjeku kako nije stvoren da nestane, nego da sa svojim Bogom vječno živi. To je poruka svakom patniku da njegove patnje imaju granice. Bog ti je pripremio mjesto gdje patnja nema pristup. To je poruka Uskrsa. To je istina koja daje smisao svakom ljudskom životu. Zato Hvalospjev ovu noć naziva 'blaženom' jer se u njoj 'nebesko sa zemaljskim, božansko s ljudskim povezuje'. Biskup je propovijed završio s molitvom: „Neka Uskrsli pohodi sve nas, sve naše obitelji, da nam u našim

nemoćima njegova blizina donese nove životne snage, da vrati radost tužnima, da učvrsti nadu razočaranima, da svim patnicima navijesti: iz vašeg života nestat će suza i boli. Amen.“

Nakon propovijedi biskup je blagoslovio vodu za krštenje, njome poškropio vjernike koji su obnovili Krsni zavjet i nastavio euharistijsko slavlje. Na kraju je blagoslovio hranu koju su vjernici donijeli na blagoslov, te svima, posebno bolesnima i nemoćnima, čestitao USKRS.

Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz glazbenu pratnju Franje Puškarića.

s. Robertina Medven

75. OBLJETNICA SMRTI SESTRE ŽARKE IVASIĆ

Župa Gospić svake godine 16. svibnja, obilježava godišnjicu mučeničke smrti redovnice časne sestre Žarke Ivasić, milosrdnice, strijeljane na taj dan 1946. na gospićkom groblju, uz kapelu Sv. Marije Magdalene. Rođena je 18. studenoga 1908. godine u Krašiću. Godine 1931. odlazi u samostan Družbe sestara milosrdnica svetog Vinka Paulskog u Zagreb. Djelovala je u više bolnica: Gračacu, Banjoj Luci, Petrinji, a od 1939. do 1943. godine u Otočcu. Njezini posljednji dani u gospićkom zatvoru, odlazak na stratište i smrt, ostavili su u mnogima sliku hrabre i predane kršćanke – redovnice koja je mučeništvo podnijela čvrstom vjerom u Gospodina, sigurna da je čeka vječna nagrada na nebesima. Tako su i danas kada slavimo i VII. vazmenu nedjelju, župljani i sestre milosrdnice iz Zagreba i Rijeke okupili se u 17 sati, zbog epidemioloških mjera u manjem broju, najprije na groblju oko grobnice s. Žarke u molitvi psalama i sv. krunice. Potom su se svi uputili u gospićku katedralu gdje je sv. misu u 18 sati predvodio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u zajedništvu s kancelarom i tajnikom Mišelom Grgurićem, gospićkim župnikom Mariom Vazgečem i udbinskim sužupnikom Antom Luketićem. Posluživao je, uz ministrante, sjemeništarc Marko Butković. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Biskup je održao sljedeću propovijed:

„Djela apostolska izvješćuju kako zajednica apostola bira novog člana apostolskog zbora na mjesto Jude koji je iznevjerio Isusovo povjerenje. Čovjek može izdati, može se iznevjeriti, ali ne može blokirati Božji plan spasenja. Bog je tisuće godina pripremao svoj narod za dolazak Mesije, ali oni ga nisu prihvatili. Zato su ga umjesto njih prihvatili drugi narodi. Tako na mjesto Jude dolazi apostol Matija. Juda je, čini se, bio ugledan i sposoban član apostolskog zbora u koga su očito, imali veliko povjerenje kad su mu povjerali apostolsku blagajnu. Zbor apostola ostao je bez tog sposobnog čovjeka, a navještaj Radosne vijesti ide dalje i bez njega.

Kada apostoli biraju novog člana apostolskog zbora imaju dva jednako dobra kandidata: Matiju i Barnabu. Izbor pripremaju molitvom i prepuštaju ga Bogu. Ovo je važna poruka svima nama: pripremati molitvom posao koji nas čeka, obveze koje moramo izvršiti. I sâm Isus je tako radio: uvijek je molitvom pripremao svoje djelovanje. Nažalost, ima puno kršćana koji nisu svjesni koliko je to važno i korisno.

U drugom čitanju iz Poslanice svetog Ivana apostola, u središtu pozornosti je riječ ljubav. Ivan i samoga Boga definira kao ljubav. To je zacijelo, najbolja moguća definicija Boga. I sam Isus je Boga tako definirao. U razgovoru s Nikodemom veli: „Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina.“ Bog je ovdje definiran sa dva glagola: Bog je onaj koji ljubi i koji daje. Tamo gdje je ljubav, nužno postoji i darivanje. Nema ljubavi bez darivanja. Ljubav nije u riječima nego u darivanju, u žrtvi. Ivan zatim, ističe: „Mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama.“ Ovdje smo u srcu poruke: to je poziv kršćaninu da upozna ljubav kojom ga Bog ljubi.

Draga braćo i sestre, ovdje je često i problem svakoga od nas. Uvjerimo se lako da nas Bog voli kada u životu sve ide dobro, kada smo zdravi, ako funkcionira obitelj i posao, kada je financijska situacija dobra, itd. Problem se pojavljuje dolaskom poteškoća i trpljenja. Tada najprije pomislimo da se Bog udaljio, okrenuo nam leđa, kažnjava nas zbog nekih naših grijeha i slično. Ako nekoga volimo samo kada nam u svemu ugađa, onda to i nije prava ljubav. Ljubav se provjerava u kušnjama života, u životnim neuspjesima i porazima. Voljeti, znači znati uvijek biti blizu osobi, napose kada joj je teško. Zbog toga nas dragi Bog nekada stavlja u teže situacije da provjeri našu ljubav prema njemu, ili bolje rečeno, da mi sami postanemo svjesniji kakva je naša ljubav prema Bogu. Je li naš odnos prema Bogu više ljubav ili neki interes?

Bez prave ljubavi prema Bogu nećemo ga nikada dostatno upoznati, jer ljubav je ta koja nam daje mogućnost vidjeti Boga. Isus naziva blaženima one koji su čista srca,

čiste ljubavi, s naglaskom da će oni Boga gledati. Ne samo u budućem životu, nego i u sadašnjem. Zapravo, ljubav je ta s kojom se može vidjeti i ono što se fizičkim očima ne može vidjeti. Blažena Djevica Marija, osoba Božje ljubavi, prva uočava tjeskobu domaćina na svadbi u Kani. Ona to vidi kad nitko drugi ništa ne primjećuje. Ivan apostol, učenik ljubavi, prvi prepoznaje Isusa kada se ukazao na Genezaretskom jezeru dok su učenici ribarili. Ivan ga prepoznaje kada ga ni jedan drugi učenik nije prepoznao. Otac Rasipnog sina, čovjek ljubavi, vidi sina iz daleka kada ga nitko drugi nije mogao uočiti. Tko s ljubavlju gleda najbolje vidi.

Isus, definirajući se „Dobrim pastirom“, naglašava da on poznaje svoje stado, poznaje svoje jer ih voli. Drugoga se dobro može upoznati samo ako ga se voli. Često u razgovoru čujemo: „Poznajem ja dobro njega ili nju“. To „dobro poznavanje“ govori se najčešće u negativnom smislu, tj. u značenju da dobro poznajem mane te osobe. To nije put istinskog upoznavanja neke osobe. Pravo poznavanje dolazi iz ljubavi. Bez ljubavi, kako rekoh, mogu upoznati samo mane neke osobe, a takvo poznavanje vodi odbacivanju drugih. Budući da se po ljubavi dobro upoznaje neka osoba, ljubav je i snaga s kojom se najbolje pomaže osobi da uzraste u plemenitosti, u dobru. Isus je molio za svoje učenike i za sve nas da budemo ljudi ljubavi jer će po tome svi prepoznati da smo njegovi učenici, a to nama jamči da ćemo moći iskusiti, osjetiti i vidjeti Isusovu blizinu u svim životnim situacijama.

Danas se spominjemo mučeničke smrti sestre Žarke, milosrdnice, koja je ubijena na našem gospićkom groblju na današnji dan prije 75 godina. Ubijena je u montiranom

procesu kakvi su u tom vremenu bili ustaljena praksa. Optužnice i osude bile su često pisane nakon što je osoba bila pogubljena. U svakoj od tih optužnica pisalo je redovito da je osoba osuđena na smrt zbog „suradnje s neprijateljem“. Ta optužnica mogla se „prišiti“ baš svakome i protiv nje nije bilo obrane, jer zapravo, takve se nitko nije niti usudio braniti.

Sestra Žarka ubijena je samo zato što je bila redovnica, jer je glavni cilj komunizma u tom vremenu bio uništiti dušu hrvatskog naroda, a to su ponajprije, Katolička Crkva sa svojim predstavnicima koje su komunisti gledali kao personifikaciju hrvatskog puka. Sestra Žarka nije odgovarala mržnjom na mržnju. Umrla je s ljubavlju i to je bio njezin odgovor na mržnju zločinaca. Na smrt se pripremala molitvom. Poput Isusa u Getsemaniju, noć prije smaknuća provodila je bdijući u molitvi i tako se pripremila za svoje mučeništvo. Nije se u tim užasnim životnim okolnostima osjetila napuštenom od Boga. Uvjerem sam da joj je Isus bio bliže nego ikada u životu. Zato je mogla u tamnici moliti pjevajući. Nisu joj bile nepoznate Isusove riječi upućene učenicima da će biti progonjeni i ubijani zbog njega.

Petar i Ivan, na početku navještaja Isusove radosne vijesti, ozdravljaju jednog hromog prosjaka i završavaju u tamnici. Petar predstavnicima vlasti postavlja pitanje: „Zar nas progonite zbog dobra djela koje smo učinili ovom čovjeku?“ To pitanje mogle su ponoviti i sestra Žarka i druge pogubljene sestre. Žrtvovale su se u bolnici za sve bolesne i ranjenike, ali im je bio neoprostiv grijeh što su liječile i ranjene ustaške vojnike. Liječile su i partizanske ranjenike, nisu ispitivale kojoj vojsci pripada koji ranjenik; nisu ih zanimali vjera ili nacionalnosti bolesnika koji su primani u bolnicu; one su gledale pred sobom samo bolesnog čovjeka. Unatoč tomu stradale su mučenički. Ubili su ih zločinci čija su imena nestala, a ove sestre žive. Sveto pismo u psalmu (34,17), naglašava: „Lice se Gospodnje okreće protiv zločinaca da im spomen zatre na zemlji. I ovdje je to posve vidljivo. Oni koji su sudili i ubijali nestali su iz spomena ljudi. Ubijajući druge, ubijali su sami sebe i svoj vlastiti spomen. Nestali su kao da nisu niti živjeli. Život se ne može graditi na temeljima zla, na ubijanju drugih. Takav život se, prije ili kasnije, mora urušiti.“

Isus je rekao da zlo čine ljudi tame, ljudi koji ne vole svjetlo jer se na svjetlu razotkrivaju njihova zla djela. To su oni koji žive u tami, u tami djeluju i u tami završavaju svoje živote. Žrtve ostaju živjeti. One svijetle. One privlače ljude koji u njihovoj žrtvi vide blagoslov i zagrljaj neba.

Mi danas zazivamo zagovor sestre Žarke i susestara na naš narod i Crkvu, da nam pomognu u našim životnim kušnjama da ostanemo vjerni Bogu, vjerni savjesti,

vjerni dobru i istini. Mi se nadamo da će ove naše sestre jednom, biti uzdignute na čast oltara i da će sestra Žarka, zajedno s velikom procesijom žrtvama koje su mučenički završile na gospićkom groblju i kraj njega, biti naša zaštita i obrana od budućih zala, da se u ovom gradu nikada više ne ponove stradanja, patnje i mučeništva kakvih je u njegovoj povijesti bilo i previše. Amen.“

s. Robertina Medven

SVETKOVINA DUHOVA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

Na svetkovinu Duhova u nedjelju 23. svibnja 2021. gospićko-senjski biskup Zdenko Križić predvodio je, zbog epidemioloških mjera dva euharistijska slavlja u katedrali Navještenja BDM u Gospiću koja je ujedno župna crkve te je na svakom od njih,

jednoj skupini krizmanika podijelio sakrament sv. potvrde. Koncelebrirali su kancelar i tajnik Mišel Grgurić i župnik Mario Vazgeč. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

Prije misnih slavlja riječi pozdrava uputio je svima župnik Mario Vazgeč, a zatim su krizmanica i krizmanik pozdravili biskupa s riječima dobrodošlice i ocu Biskupu predali buket cvijeća.

Biskup je održao sljedeću prigodnu propovijed:

„U šestoj kitici Duhovske posljednice 'Dođi Duše Presveti' koju smo slušali nakon drugog čitanja, govori se da je bez Duha Svetoga 'čovjek bez ičega, tone sav u crnom zlu'. Čovjek bez Duha je hodajući mrtvac, jer u njemu nema pravog života, odnosno, nema onih vrijednosti koje život čine životom, a to su: ljubav, dobrotu, uglađenost, uslužnost, radost, mir.

Kad se za nekog veli da je bez duše, mi dobro razumijemo o kakvoj se osobi radi. S druge strane, ako se za nekoga govori da je duhovan, ne mislimo samo na osobu koja ima neka nadnaravna viđenja i mistične zanose; ne mislimo na osobu koja se ne brine nizašto zemaljsko nego samo za neke nebeske stvari; ne mislimo samo na osobu koja ne radi ništa fizički nego stalno ima krunicu u rukama. Duhovna osoba je ona koja ima jako iskustvo Božje blizine i sve što radi, radi iz ljubavi prema Bogu i

čovjeku. Duhovan čovjek je onaj koji ima srca za potrebne, koji zna suosjećati sa žalosnima, biti bliz čovjeku patnje, zna donositi radost tamo gdje vlada tjeskoba. Sâm Duh Sveti, kada obuzme srce neke osobe, on u njoj proizvodi ove vrijednosti i osjeća je i nazivamo ga: Otac ubogih, Tješitelj pun miline, Svijetlo blaženo koje sja u srcu i koji nam priječi da idemo putom zlim. On jedini može oživjeti „suha srca“, zacijeliti rane duše, omekšati čudi kamene i zagrijati grudi ledene.

U prvom čitanju pisac Djela apostolskih opisuje događaj silaska Duha svetoga na okupljenu kršćansku zajednicu. Duh Sveti sišao je na svaku osobu u obliku ognjenog jezika te su nakon toga jedni druge mogli razumjeti, iako su govorili različitim jezicima. Za razumijevanje među ljudima nije najbitniji jezik nego srce, i to srce uobličeno Božjim Duhom ljubavi. Kada u srcu manjka Božjeg Duha, ono postaje suho, bezosjećajno, zamrlo. Zato se u Zazivu Duha Svetoga moli da on suha srca zalijeva svojom ljubavlju.

U Starom zavjetu je na mnogim mjestima istaknuto, budući da se narod udaljio od istine i pravедnosti, od poštenja i solidarnosti, znači da mu se srce ispraznilo i pokvarilo bez Duha Božjega. Da bi se narod vratio Bogu i ljudskim vrijednostima, potreban je zahvat Duha Svetoga koji će promijeniti njihovo srce. Zato Bog po proroku naviješta Božji zahvat s kojim će promijeniti ljudsko srce. Bog veli: 'Ja ću im dati novo srce i nov ću duh udahnuti u njih: iščupat ću iz njih njihovo kameno srce i stavit ću u njih srce od mesa da hode po mojim naredbama.' (Ez 11,19). Srce može

promijeniti i preobraziti samo Božji Duh kojeg nazivamo Duh ljubavi. U tom smislu Isus govori Nikodemu kako je nužno ponovno se roditi od Duha Svetoga, što Nikodem ne razumije i pita, kako se čovjek može ponovno roditi.

Ako čovjek dopusti da mu Duh Sveti promijeni srce, događa se u njemu novo rođenje, postaje novi čovjek. Nekada znamo čuti kako se veli za neku osobu koja je promijenila život: 'Ne možeš je prepoznati.' Ne zbog promjene vanjskog izgleda, nego zbog unutarnje preobrazbe. Čovjek koji dopusti da ga Duh Sveti iznutra promjeni, postaje sposoban izgrađivati s drugima dobre odnose, surađivati s drugima, darivati se drugima. Tu promjenu osjete svi koji s tom osobom žive.

Pavao, u poslanici koju smo čuli, govori kako smo svi mi međusobno različiti: različiti po dobi, po karakteru, po sposobnostima, imamo različitu povijest, obnašamo različite dužnosti, ali pored svega toga možemo izgrađivati dobre odnose, imati dobru suradnju, ako nas ispunja isti Božji Duh, ista Božja ljubav. Duh Sveti je onaj koji ljude povezuje, ujedinjuje, izgrađuje u obitelj. Isus ga naziva „Braniteljem“ jer brani osobu od sila zla koje uvijek vrše podjelu među ljudima. Đavao, na hebrejskom, znači: 'onaj koji stvara podjele'. Izazvao je podjelu kod prvih ljudi, a to nastavlja tijekom cijele povijesti čovječanstva. Čovjek bez Božjeg Duha nužno postaje sklon sukobima, razdorima, lažima, mržnji koja se može

razviti do neslučenih razmjera. Takav čovjek se ne može zvati vjernikom. Zato Pavao kaže: „Ako netko nema Duha Kristova taj nije njegov“. Bez Isusovog Duha nije moguće biti kršćanin i kršćanski živjeti. Ne može ljubiti kao što je Isus ljubio; ne može služiti kao što je Isus služio; ne može praštati kao što je Isus praštao; ne može živjeti Isusovu dobrotu, pravednost, solidarnost; ne može širiti oko sebe radost i mir.

Zato Isus ne dopušta da učenici naviještaju Radosnu vijest prije nego prime Duha Svetoga jer bez njega neće moći živjeti i svjedočiti sve one vrijednosti koje je Isus živio i pokazivati svijetu njegovo lice. Prije samog uzašašća Isus ostavlja učenicima jedinu zadaću, a ta je da mu budu svjedoci. Nameće nam se pitanje: kakvo je

svjedočanstvo koje kršćani daju u ovo naše vrijeme? Je li ono znakovito, prepoznatljivo? Što ono govori današnjem svijetu? Koliko to svjedočenje dira savjesti ljudi našega vremena? Koliko ljudi našega vremena mogu, iz života kršćana, upoznati Isusa? Mnogi su se, nažalost, zbog nedoličnog života onih koji se zovu kršćanima, - ne isključujem tu ni nas svećenike - udaljili od Krista. Oni za koje se Isus nadao da će biti njegovi svjedoci, postali su oni koji su deformirali njegov lik u očima mnogih. To je uistinu velika odgovornost! Sveti Pavao upućuje ozbiljne kritike vjernicima koji su svojim životom profanirali Božje ime među ljudima. On im veli: 'ime se Božje zbog vas huli među narodima'. (Rim 2,24). Isus će postaviti jedno ozbiljno pitanje: 'Sin Čovječji kada dođe, hoće li naći vjere na zemlji?' (Lk 18,8). Vjere će svakako naći, jer čovjek od svoga postanka nikada nije bio nevjernik. Ali u čemu će biti ta vjera? Hoće li to biti vjera bez djela, bez života? Takvu vjeru apostol Jakov naziva mrtvom, beskorisnom (2,20).“

Biskup je potom, upravio riječi homilije izravno krizmanicima:

„Dragi krizmanici, doista je važno da se već sada, kada ste još na početku života, otvorite Isusu, prihvatite ga za prijatelja koji će vas tijekom života čuvati i pomagati koji će vas svojim duhom prosvjetljivati i usmjeravati. Život je lijep, ali je i pun

prijetnji. Život je divan, ali se nažalost, može pretvoriti i u pakao. Može ga se proigrati, upropastiti. Obje mogućnosti su otvorene: ostvariti se u životu ili iskvariti se u životu. S čime ćete se sve u životu morati suočavati, nitko vam sada ne može reći. Jedino znamo da poteškoće neće izostati. Iluzija je misliti da će sve u životu biti kako želimo. Stoga je itekako, važno imati uza se Isusa, nositi u sebi svjetlo i snagu njegovog Svetog Duha da bi ste se znali nositi sa svim životnim izazovima. Pred vama je još puno važnih životnih odluka i izbora. Od njih će zavisiti vaša budućnost. Jedino nam Isus može jamčiti sigurnu budućnost. Nije nas varao kada nam je jamčio da ćemo, ako budemo s njim, imati sigurnost i perspektivu. Napomenuo nam je također, da se bez njega nećemo ostvariti. Primimo to k srcu.

Neka vam budu upozorenje mnogi mladi koji su svoj život upropastili u raljama droge ili nekih drugih poroka, umrli su, a da nisu niti živjeli. Svi ćemo mi danas posebno moliti da vas Isus prati na vašem životnom putu, a Duh Sveti potiče da se mijenjate i rastete u vrijedne ljude, dobre kršćane, na ponos svojih roditelja, kumova i cijele Crkve. Amen.“ – završio je propovijed biskup Križić.

Slijedila je Obnova krsnih obećanja i podjela sakramenta sv. potvrde.

s. Robertina Medven

PRVA SVETA PRIČEST U GOSPIĆU

U subotu, 29. svibnja, u Gospiću održano je slavlje prve svete pričesti u dvije skupine. Pod svečanim euharistijskim slavljinama u 9 i 11 sati, koja je u katedrali Navještenja BDM predvodio župnik preč. Mario Vazgeč, k stolu Tijela i Krvi Kristove prvi put pristupilo je 70 prvopričesnika (po 35 u prvoj i drugoj skupini). Prostor

ispred oltara bio je ukrašen likovima kaleža, klasova žita i grozdova s imenima i

prezimenima prvopričesnika za što su se pobrinuli vjeroučitelji u suradnji s fotostudijem „FMI“ i cvjećarnicom „Marta“.

Prvo misno slavlje za prvopričesnike 3.a i 3.b razreda započelo je pozdravom prvopričesnicima koji im je u ime svih roditelja uputio Dejan Kovačević, a potom su prvopričesnici iz 3.b razreda, Milan Pintar, Zara Alar, Niko Štimac i Elena Jengić izrekli recitaciju Noćas je sa mnom srce bdjelo. Prvo čitanje pročitao je ravnatelj škole Ivica Radošević, a psalam Kristina Jengić. Evanđelje je navijestio i propovijedao župnik preč. Vazgeč. Prije obnove krsnih obećanja, prvopričesnici iz 3.a razreda, Maja Tonković, Karlo Franjić, Dora Murgić i Lukas Kovačević recitali su pjesmicu Obnova krsnih obećanja, a majke Silvana Franjić i Ivanka Špoljarić upalile su krsne svijeće na uskrsoj svijeći. Molitvu vjernika pročitale su učiteljice Nikolina Grbac i Marica Jovanović. Darove na oltar (hostije, kalež, vino, vodu i Bibliju) prinijeli su prvopričesnici iz 3.a i 3.b razreda: Luka Škrbina, Magdalena Sanković, Tomi Špoljarić, Nicol Muhar i Toni Špoljarić, dok je prigodne tekstove čitala vjeroučiteljica Jelena Majer. Nakon pričesti, svoju zahvalu roditeljima i ostalim prisutnima recitacijom Naše zahvale izrekli su prvopričesnici Lukas Devčić, Ana Horvatek, Gabrijel Tominc i Katja Jovanović. Pridružili su im se ostali prvopričesnici otpjevavši pjesmu Hvala mama, hvala tata.

Drugo misno slavlje za prvopričesnike 3.c i 3.d razreda započelo je također, pozdravom prvopričesnicima koji je uputila Nikolina Milinković, a potom su prvopričesnici iz 3.d razreda, Lana Grgurić, Ivano Milinković, Valentina Šarić i Jakov

Kulaš izrecitali pjesmicu Noćas je sa mnom srce bdjelo. Prvo čitanje pročitao je ravnatelj škole Ivica Radošević, psalam Mirela Miočević, evanđelje navijestio župni vikar vlč. Domagoj Tujmer i propovijedao župnik preč. Vazgeč. Prije obnove krsnih obećanja, prvopričesnice iz 3.c razreda, Petra Balenović, Lana Buneta, Mia Vukelić i Tihana Marković recitirale su pjesmicu Obnova krsnih obećanja, a majke Marija Milinović Marković i Sanja Biškupić upalile su krsne svijeće na uskrsoj svijeći. Molitvu vjernika pročitale su učiteljice Ljubica Ilievska Radošević i Lidija Štimac. U prinosu darova popraćenom prigodnim tekstovima koje je čitala vjeroučiteljica Jelena Majer sudjelovali su prvopričesnici iz 3.c i 3.d razreda: Emanuel Miočević, Matea Krmpotić, Josip Biškupić, Ida Stilinović i Luka Pavelić. Nakon pričesti recitacijom Naše zahvale zahvalili su se Tomislav Tomljenović, Mirna Medunić, Antonija Jelinić i Dario Šikić, a potom su svi prvopričesnici otpjevali zajedno pjesmu Hvala mama, hvala tata. Na ovoj misi koncelebrirao je i fra Damir Pavić, tajnik Franjevačke provincije Sv. Križa Bosne Srebrene.

Oba misna slavlja animirali su pjesmom sami prvopričesnici uz glazbenu pratnju vjeroučitelja Franje Puškarića. Nakon završnog blagoslova i podjele uspomena na prvu pričest, prvopričesnici su se fotografirali zajedno sa župnikom, svojim učiteljima i ravnateljem škole Ivicom Radoševićem, a potom su im u župnom stanu podijeljene krunice.

Franje Puškarić

POPIS PRVOPRIČESNIKA 2021.***3.a – učiteljica Nikolina Grbac***

Stipanija Balen	Dora Murgić
Josip Bažant	Tin Naglić
Nina Devčić	Lorena Orešković
Karlo Franjić	Blaž Petrović
Nikola Grbac	Magdalena Sanković
Dario Hećimović	Luka Škrbina
Ivano Horvatović	Marina Šnjarić
Katja Jovanović	Gabrijel Tominc
Lukas Kovačević	Maja Tonković

3.b – učiteljica Marica Jovanović

Zara Alar	Lea Radošević
Josip Baburić	Katarina Šarić
Lukas Devčić	Tomi Špoljarić
Ana Horvatek	Toni Špoljarić
Elena Jengić	Niko Štimac
David Mihael Matasić	Borna Vidaković
Ema Milovac	Marko Vujnović
Nicol Muhar	Marijana Župan
Milan Pintar	

3.c – učiteljica Ljubica Ilievska Radošević

Karlo Asić	Lena Filipović
Petra Balenović	Ivan Jovanović
Lana Buneta	Teo Jožef Samardžija
Luka Dejanović	Ivan Petar Katić

Tihana Marković
Mirna Medunić
Andrija Obućina
Marta Rudelić

Ida Stilinović
Jure Tomljenović
Tomislav Tomljenović
Mia Vukelić

3.d – učiteljica Lidija Štimac

Borna Abramović
Josip Biškupić
Marin Brkljačić
Franka Bukovac
Lana Grgurić
Antonija Jelinić
Matea Krmpotić
Jakov Kulaš
Mihael Marinić
Ivor Mašić

Ivano Milinković
Emanuel Miočević
Luka Pavelić
Valentina Šarić
Dario Šikić
Petra Štajdohar
Lucija Tonković
Ivona Vojnić
Petar Vrkljan

MOJA PRVA PRIČEST (iz pera prvopričesnika)

***

Tako sam dugo čekala i pripremala se za ovo veliko i svečano slavlje. U petak sam prvi put bila na svetoj ispovijedi. Prije prve ispovijedi imala sam malu tremu, ali kad sam se ispovjedila, shvatila sam da nije bilo strašno. Na ispovijedi rekla sam svećeniku svoje grijeha, a Bog mi je preko njega oprostio. U subotu, na prvu pričest, imala sam lijepu frizuru, na glavi sam imala bijeli vjenčić i bila obučena u dugu bijelu haljinu. Najljepše mi je bilo kad sam primila Tijelo Isusa Krista i kad smo se pjesmom Hvala mama, hvala tata zahvalili svojim roditeljima. Nakon svete mise imala sam feštu na kojoj sam dobila puno poklona.

Stipanija Balen 3.a

Tomislav Tomljenović 3c

***

Župne kateheze smo imali najprije u dvorani Caritasa s vjeroučiteljicom Jelenom, a nakon toga u katedrali Navještenja Blažene Djevice Marije s vjeroučiteljima Franjom i Jelenom. Na katehezama smo učili pjevati, ispovijed, kako primiti hostiju, molitve... Prije prve pričesti sam imala tremu i bojala sam se da neću znati svoju recitaciju, ali kad su vjeroučitelji vježbali s nama, bilo mi je lakše. I za vrijeme prve pričesti sam se bojala da nešto ne upropastim, ali je sve prošlo super. Za dar sam dobila krunicu i kad sam došla kući, vani nije bilo nikoga. Ipak, kad sam ušla u kuću, vidjela sam sve te silne goste i jako sam bila sretna.

Dora Murgić 3.a

***

Dugo sam čekala, maštala i pripremala se za slavlje prve svete pričesti. Dan prije prve svete pričesti ispovjedila sam pred svećenikom sitne grijehe, a Bog mi je to oprostio preko svećenika. Moram priznati, imala sam veliku tremu. Kad je došlo subotnje jutro, svi prvopričesnici obukli smo čiste bijele haljine koje su bile znak čistoće naših duša. Kad smo ulazili u crkvu, bilo je svečano, a mi smo pjevali. Nakon što sam primila Tijelo Kristovo, u mene je ušla radost i tad sam shvatila da sam prvi put primila Isusa u svoje srce. Nakon svete mise smo dobili uspomene na prvu svetu pričest. Fotografirala sam se s roditeljima i sestrom i krenuli smo na slavlje uz moje najbliže.

Lea Radošević 3.a

***

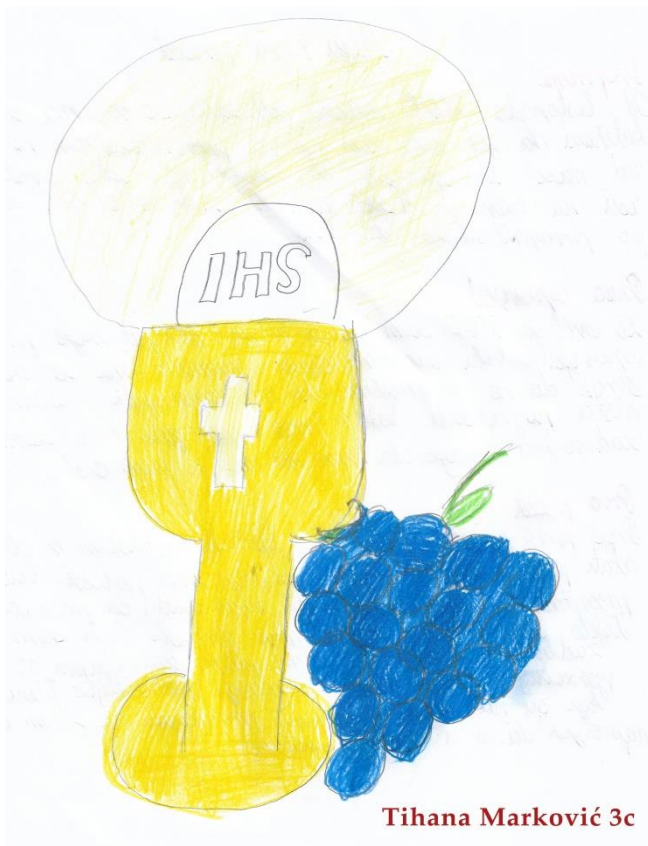
Pripremajući se za ovo slavlje išli smo na svete mise i kateheze. Pripremali smo se uz zabavu, smijeh, šalu i radost. U petak, dan prije svete pričesti, išli smo u crkvu na svetu ispovijed. Tamo smo pred svećenikom ispovjedili svoje grijehe, a Bog nam ih je preko njega oprostio. U subotu ujutro obukli smo čiste bijele haljine koje su bile znak čistoće naših duša. Svečano smo ušli u crkvu. Tamo su bili naši roditelji i svi smo bili toliko uzbuđeni, a naši roditelji su jedva čekali da vide i čuju kako recitiramo. Na svetoj misi smo pjevali prigodne pjesme i recitali prekrasne recitacije. Konačno je došao čas kada smo po prvi put primili Isusa u svoja srca. Kada sam primila Tijelo Kristovo, dušu su mi ispunili ljubav, mir i radost. Na kraju smo pjesmom „Hvala mama, hvala tata ...“ zahvalili našim roditeljima za svu ljubav i brigu koju su uložili da bi nas pripremili za ovaj sveti sakrament. Nakon svete mise svi smo se fotografirali, a iza toga dobili smo uspomene na prvu svetu pričest.

Magdalena Sanković 3.a

***

Početak trećeg razreda krenule su pripreme za slavlje prve pričesti. Priprema se sastojala od župne kateheze svakog ponedjeljka gdje smo s vjeroučiteljem Franjom vježbali i učili pjesme, dijelove mise i molitve kako bismo bili spremni za taj dan. Na zadnjoj katehezi u crkvi bio je prisutan i svećenik koji nas je ispitivao stvari vezane za pričest i za ispovijed da vidi jesmo li spremni za to. Taj dan popodne u pratnji roditelja smo išli u župni ured preuzeti haljine za prvu pričest. Dan prije pričesti sa svojim roditeljima smo išli na ispovijed gdje smo svećeniku rekli svoje grijeha i dobili za izmoliti pokoru. U subotu ujutro svi prvopričesnici i roditelji u 8:40 smo došli ispred katedrale i u 9 sati je počelo misno slavlje. Ja sam bio jako uzbuđen. Misu smo svi pažljivo pratili i sudjelovali u njoj. I tako je došao dugo očekivani trenutak kada sam primio pričest – svetu hostiju. Po završetku mise dobili smo uspomene na taj poseban dan te smo se svi zajedno fotografirali. Nakon toga smo svi sretni i puna srca krenuli svojim kućama gdje smo s obitelji i prijateljima proslavili taj dan.

David Mihael Matasić 3.b

Tihana Marković 3c

***

Stigli smo do kraja školske, kao i katehetske godine. Naši vjeroučitelji su nas pripremali za svetu pričest. Učili smo o svetoj misi, molitvama, samom tijeku i pripremi za svetu pričest. Događaj same prve pričesti ću pamtili cijeli život. Željno sam očekivao primiti Tijelo Kristovo u svoje tijelo i biti ispunjeno dijete Božje i prijatelj Isusu koji je uz nas kao najbolji prijatelj. Prije svete pričesti imali smo ispovijed mi i roditelji. Mi djeca smo imali recitacije o prvoj pričesti. Za vrijeme slavlja bili smo svi jako sretni, kao i naši učitelji i roditelji. Sveta misa je posebno bila svečana jer smo pjevali svete pjesme Isusu, kao i Mariji. Crkva je sva bila ispunjena Duhom Svetim, kao i ljubavlju prema Bogu i drugima oko nas. Nakon svete pričesti posjetili smo župni stan, pozdravili naše vjeroučitelje te učiteljicu i ravnatelja i zahvalili im se jer su bili uz nas na ovaj naš svečani dan. Kao uspomenu na pričest dobili smo svatko od nas krunicu, a mi smo vratilo naše bijele haljinice. Na samom kraju smo se fotografirali zajedno s učiteljima i vjeroučiteljima, kao i roditeljima i kumovima. Otišli smo sa svijećom i slikom u ruci svojim kućama na svečani ručak sa svojim dragim gostima i rodbinom, a iznad svega s dragim nam pratiocem Isusom Kristom.

Milan Pintar 3.b

***

Krenuli smo u treći razred. Znali smo da nas ove godine čeka prva pričest. Svaki drugi utorak imali smo katehezu i pripreme. Naučili smo pjesmice i recitacije. Vjeroučitelj nas je pripremao i za ispovijed. Dan prije prve pričesti s roditeljima sam išla u crkvu na ispovijed. Bilo me je malo strah, a bila sam i jako uzbuđena. Sve je dobro prošlo i shvatila sam da je mama bila u pravu kad je rekla da se nemam čega bojati. Napokon, došao je i taj veliki dan. Ujutro sam otišla frizeru. Tata i mama su sve pripremili za slavlje. Došli su mi baka, djed i ostala rodbina iz Ogulina. Osjećala sam se posebno. Ispred crkve sam vidjela prijateljice iz razreda. Složili smo se u kolonu, svi u bijelim haljinama. Vjeroučiteljica nam je podijelila svijeće. Uzbuđenje je bilo sve veće. Ušetali smo tako u crkvu. Svi su nas gledali. Imala sam malu tremu, ali mislim da sam sve dobro odradila. Došlo je i vrijeme da primim hostiju. Baš me zanimalo kakav ima okus. Poput okusa korneta od sladoleda. Sve je bilo vrlo svečano. Poslije mise smo se fotografirali. Svi su mi čestitali. Bila sam sretna. Otišli smo na ručak i proslavili moj važan dan. Jedva čekam sljedeću misu jer sad mogu stalno primati hostiju.

Petra Balenović 3.c

Milan Pintar 3b

***

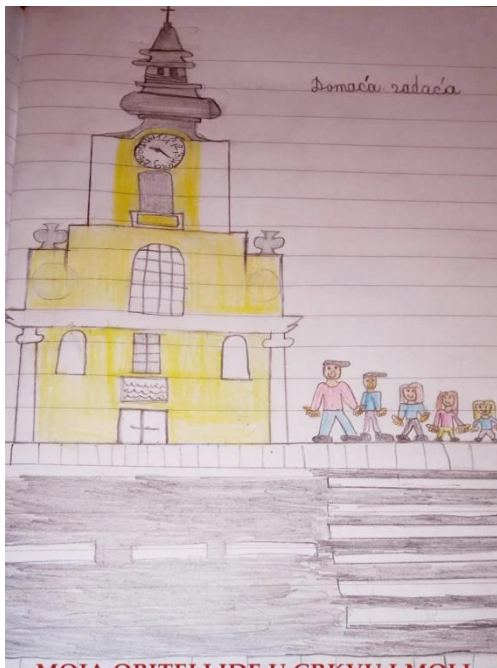
Dugo sam čekala i pripremala se za slavlje prve svete pričesti. U pripremama su nam puno pomogli naši vjeroučitelji Franje Puškarić i Jelena Majer. Dan prije svete pričesti u pet sati poslije podne išli smo s roditeljima na svetu ispovijed. Tamo smo ispred svećenika ispovjedili svoje grijehе. Bog nam je preko svećenika oprostio grijehе. U subotu ujutro u 11 sati bila je sveta misa. Svi smo obukli lijepe bijele haljine, a djevojčice su stavile vjenčiće u kosu. Bili smo jako uzbuđeni. Na svetoj misi smo pjevali prigodne pjesme i recitali. Ja sam također recitala i bila sam sretna i uzbuđena zbog toga. Roditelji su nas gledali i bili ponosni na nas. Došao je i taj trenutak kada smo primili Tijelo Kristovo. Bio je to neopisiv događaj. Bila sam sretna i ponosna. Nakon svete mise dobili smo krunicu za uspomenu na taj dan. Fotografirali smo se sa svećenikom, vjeroučiteljima, ravnateljem i učiteljicom. Kod kuće sam taj veliki dan proslavila sa svojom obitelji, djedovima i bakama. Moja prva sveta pričest ostat će mi u jako lijepom sjećanju.

Lana Buneta 3.c

***

Od listopada 2020. godine odlazila sam na župnu katehezu. Na njoj učila sam pjevati prvopričesničke pjesmice, red mise i ispovijed. Isto tako, morala sam pratiti misu na televiziji. Dana 24. svibnja 2021. godine otišla sam po prvopričesničku haljinicu. Četiri dana kasnije sam imala prvu ispovijed. Prije prve ispovijedi bila sam radosna i pomalo me je bila strah da ne pogriješim, ali na ispovijedi nisam ništa pogriješila. Nakon prve ispovijedi bila sam zadovoljna i osjećala sam da mi je duša čista. Prije prve pričesti bila sam uzbuđena, nisam mogla dočekati početak mise. U vrijeme slavlja prve pričesti bila sam presretna i nestrpljiva dočekati trenutak kada ću primiti Tijelo Kristovo. Ovim putem zahvaljujem se našem vjeroučitelju Franji Puškariću i vjeroučiteljici Jeleni Majer koji su nas cijele godine pripremali za jedan od najsvetijih dana u našem životu.

Tihana Marković 3.c

MOJA OBITELJ IDE U CRKVU I MOLI
Lucija Tonković 4d

***

U subotu ujutro sam se probudila uzbuđena i nervozna. Danas je veliki dan. Moj prvi susret s Isusom. Jedva sam dočekala da se svi spremimo za polazak u crkvu. Roditelji, brat i bake su otišli u crkvu, a ja sam s prijateljima stajala u povorci i čekala zvona za početak mise. Bila sam sve nervoznija. Kad je misa počela, strah se pretvorio u radost i mir koji je bio sa mnom cijelo vrijeme. Nakon mise sam se slikala s razredom, a kasnije ispred crkve s obitelji. Mislim da taj osjećaj radosti i prvog susreta s Isusom nikad neću zaboraviti.

Marta Rudelić 3.c

***

U subotu moja prva pričest bila je sjajna, ali da se vratimo na početak priče. Svaki utorak smo imali katehezu i učitelj je govorio što ćemo sve raditi, pjevali smo razne pjesmice kao na primjer: Ovo je dan, Mir, pravi mir, Evo nas pred tobom, Marijo, Hvala mama, hvala tata ... Nekoliko mjeseci poslije došlo je vrijeme da uzmemo naše haljine, učitelj je odredio tko će recitirati, a tko će nositi darove. Prije slavlja pričesti bila je ispovijed. Bila sam jako nervozna, ali udahnula sam i rekla: „Možeš ti to, Ida, samo reci svoje grijeh!“ Na prvoj pričesti mi smo bili zajedno s 3.d razredom. Ja sam nosila dar – vodu. Bio je to najbolji dan u mom životu.

Ida Stilinović 3.c

***

Tijekom cijele školske godine s našim vjeroučiteljem smo se pripremali za prvu pričest kroz satove vjeronauka u školi i utorkom smo išli na katehezu, prvo u dvoranu Caritasa, a kasnije u katedralu Blažene Djevice Marije. Nažalost, na svete mise nismo mogli ići jer je u svijetu proglašena pandemija korone. Molim dragog Boga da zaustavi ovu pandemiju i da svi ljudi i djeca počnu normalno živjeti. Na televiziji sam gledao svetu misu pa sam neki način bio sudionik. Kako je vrijeme prolazilo, bližio se dan moje prve ispovijedi. Kroz pitanja savjesti pronašao sam i neke svoje loše postupke i riječi koje sam skrušeno priznao i ispovjedio na svojoj

prvoj ispovijedi koja je bila u petak 28.5.2021. Nakon ispovijedi osjećao sam se čisto, smireno i spreman primiti prvu svetu pričest koja je za moj razred bila u subotu 29.5.2021. u katedrali BDM u 11 sati. To je jutro svanulo toplo i vedro kao što smo se cijela moja obitelj i ja osjećali. Svi smo se lijepo i svečano odjenuli, a ja sam nosio i bijelu haljinicu koju smo za tu svečanost dobili u župnom uredu. Ta haljinica simbolizira čistoću i nevinost nas djece prvopričesnika. Krenuli smo prema katedrali. Tamo je bio i 3.d razred. Svi smo dobili svijeće i zajedno u svečanoj povorci ušli u crkvu. Unutra su bili roditelji, naše učiteljice, vjeroučitelji i naš ravnatelj. Svetu misu je predvodio svećenik Mario Vazgeč s još dva svećenika, a uz nas je cijelo vrijeme bio naš vjeroučitelj Franje. Imao samo jednu strofu koju sam recitirao, pamtit ću je za cijeli život. Sveta misa je bila svečana i puno smo pjevali. Primio sam Tijelo Kristovo i zahvalio Isusu što se žrtvovao za cijeli svijet. Nakon završnog obreda svete slikali smo se, a zatim smo otišli u župni ured vratiti haljinice. Dobili smo uspomenu, svijeću i kronicu. Slikao sam se sa svojom obitelji i svi su mi čestitali. Nakon toga smo otišli na ručak. Dobio sam puno darova i to mi je bio predivan u životu. Na blagdan Tijelova također sam išao na svetu misu i bio na procesiji kojom smo prošli kroz grad. Tijelo Kristovo u pokaznici je kroz grad nosio naš biskup Zdenko Križić.

Tomislav Tomljenović 3.c

***

Bila je ovo izazovna godina za sve nas. Iako je trajala epidemija, uspjeli smo imati prvu pričest. Za prvu pričest se trebalo pripremiti pa sam zato išla svaki tjedan na katehezu s prijateljima. Najzaslužniji za pripremu za prvu pričest su moj vjeroučitelj Franje, vjeroučiteljica Jelena i roditelji. Malo pomalo približio se i dan prve ispovijedi. Bila sam malo nervozna, ali sve je dobro prošlo. Sljedeći dan je bio dan moje prve pričesti. Pripremala sam se dugo za ovaj dan koji je za mene i moje prijatelje jako važan i poseban. Prva pričest će mi zauvijek ostati u lijepom sjećanju jer sam je mogla proslaviti u krugu obitelji.

Lana Grgurić 3.d

***

Ove godine došao je taj dan kada ću primiti prvu svetu pričest. Za taj dan pripremala sam se zajedno sa svojim razredom uz pomoć vjeroučitelja na katehezama. Učili smo pjesme, recitacije, misu i čin primanja Tijela Kristova. Zadnji dan pripreme prije svete pričesti bila je i moja prva ispovijed. Bila sam uzbuđena i pomalo nervozna, ali sretna jer ću čista srca primiti Tijelo Kristovo. Subota je. Došao je i taj dan. Obukla sam bijelu haljinu, kosu ukasila vjenčićem od bijeloga cvijeća i s mamom i tatom uputila se u crkvu. Vjeroučitelji su nam dali svijeće. Uz „Ovo je dan“ smo polako ušli u crkvu i smjestili se na svoja mjesta. Roditelji su nas s

osmijesima na licu ponosno dočekivali u crkvi. Pjevali smo, recitali, crkvom je odzvanjao naš zvonki glas. Primila sam svoju prvu svetu pričest. Srce mi je bilo nemirno, ali sretno. Kada je sve završilo, za uspomenu smo se svi zajedno poslikali i dobili kronicu na poklon.

Antonija Jelinić 3.d

***

Na župnim katehezama pripremali smo se za prvu pričest. Vjeroučitelj nas je učio pjevati pjesmice, dao nam je recitacije koje smo morali naučiti i pripremao nas za prvu ispovijed. Pripremali smo se uz zabavu, smijeh, šalu i radost. U petak, dan prije svete pričesti, u pet sati poslijepodne išli smo u crkvu na prvu svetu ispovijed. Bilo je važno naučiti kako se ispovijeda i tada reći sve svoje grijehе koje sam učinio od djetinjstva. Svećenik je tada rekao što moramo izmoliti za pokoru, a ja sam izrekao molitvu i moji grijesi su bili oprošteni. U bijeloj haljinici u subotu ujutro došao sam zajedno s roditeljima u crkvu. Dan je bio prekrasan, a svi prvopričesnici smo bili dobre volje, veseli i radosni. Nakon zajedničkog ulaska u crkvu, smjestili smo se u klupe i počela je sveta misa. Na svetoj misi smo pjevali prigodne pjesme i recitali prekrasne recitacije. Konačno je došao čas kada smo po prvi put primili Isusa u svoje srce. Kada sam primio Tijelo Kristovo dušu su mi ispunili ljubav, mir i neopisiva radost. Nakon svete mise fotografirali smo se i dobili uspomene na svetu pričest. Bio sam jako sretan. Poslije toga proslavio sam taj dan u krugu obitelji i uz to dobio sam puno poklona. Taj dan je bio poseban i ostat će mi u lijepom sjećanju.

Ivano Milinković 3.d

***

Svakog utorka nakon škole išao sam na župnu katehezu. Dobro sam slušao svoga učitelja da što više zapamtim. Kad je došlo vrijeme za prvu ispovijed, imao sam tremu, ali je sve dobro prošlo. Jedva sam čekao sutrašnji dan da primim svoju prvu pričest. Kad me je mama ujutro probudila, bio sam uzbuđen što je došlo to vrijeme. Obukao sam bijelu košulju i fine hlače pa sa svojom obitelji krenuo u crkvu. Uzbuđenje je sve više u meni raslo. U crkvi je bilo svečano, puno smo pjevali i svi smo bili sretni. Nakon svečanosti u crkvi, svi smo se zajedno slikali i nakon toga pošli svojoj kući gdje smo imali svečani ručak sa svojim najbližima.

Dario Šikić 3.d

PROSLAVA TIJELOVA U GOSPIĆU

Župljani Gospića su u četvrtak 3. lipnja svečanim misnim slavljem i tijelovskom procesijom proslavili svetkovinu Presvetog Tijela i Krvi Kristove. Misu i procesiju predvodio je biskup Zdenko Križić u zajedništvu s kancelarom i tajnikom Mišlom Grgurićem, župnikom Mariom Vazgečem i župnim vikarom Domagojem Tujmerom. Katedralni zbor vodio je pjevanje tijekom mise i procesije pod vodstvom Franje Puškarića.

Biskup je u propovijedi naglasio da svetkovina Tijelova nije samo neko obično ponavljanje blagdana Velikog četvrtka, kada se slavi spomen na uspostavu Euharistije, nego potreba vjernika da imaju još jedan dan posebne zahvalnosti za neizmjeran Isusov dar svojim učenicima i kao zadovoljštinu za grijeh nevjere u stvarnu Isusovu prisutnost u euharistiji koja se pojavila u Crkvi, a kasnije i kao zadovoljština za oskrnjivanje euharistije s nastankom protestantizma te nastavio:

„U 13. stoljeću bilo je mnogo poznatih osoba koje su primile određena viđenja ili nadahnuća da se u Crkvi uvede jedan takav blagdan kojim bismo na poseban način častili euharistiju. U nekim biskupijama, napose u Belgiji, taj blagdan počeo se javno slaviti u prvoj polovici 13. stoljeća, a malo poslije toga, papa Grgur IV. 1264. uvodi ga za cijelu Crkvu. Isti papa povjerio je velikom teologu onog vremena, Tomi Akvinskom, da sastavi svečani časoslov i svečanu misu za taj blagdan. Toma Akvinski je to i učinio, a znamo da je napisao i najljepše himne ikad napisane u čast euharistije. Neke od njih i mi dobro znamo i često ih pjevamo u euharistijskim

slavljinama. Sjetimo se himna „Divnoj dakle“ i prve strofe: „Usta moja, uzdižite k preslavnome Tijelu glas i Krv dragu proslavite, što je proli za sve nas.“ U euharistijskim slavljinama pjevaju se redovito zadnje dvije strofe. Tu je i još poznatiji himan „Klanjam ti se smjerno“, čije su riječi pune teološkog i duhovnog značenja. Počujmo neke stihove jer su nikli iz duboke kontemplacije i adoracije njihovog autora:

„Klanjam ti se smjerno, tajni Bože naš, što pod prilikama tim se sakrivaš, srce ti se moje cijelo predaje, jer dok promatra te, svijest mu prestaje.

Vid i opip, okus varaju se tu, al' za čvrstu vjeru dosta je što čuh.

Vjerujem u svemu Kristu Bogu svom, istine nad ovom nema istinom.

Pelikane nježni, Spasitelju moj, blatna me u Krvi peri presvetoj.

I kap njena može svijet da spasi cijel, da bez ljage bude posve čist i bijel.

Isuse kog sad mi krije veo taj, žarku želju molim ti mi uslišaj

Daj da otkrito Ti lice ugledam i u slavi tvojoj blažen uživam“. Amen.“

U predzadnjoj kitici Isusa naziva „Pelikane nježni“. U srednjem vijeku vjerovalo se da ptica pelikan hrani svoje mlade samim svojim tijelom i svojom krvlju. Bila je simbol roditeljske žrtve za djecu, a onda je za vjernike pelikan postao simbol Isusa koji svojim vjernima daje svoje tijelo i krv kao hranu na životnom putu.

Tu je još jedan, nama dobro poznati himan: „Hvali Sion Spasitelja“. Vrijedi i ovdje spomenuti barem zadnje dvije strofe iz te prekrasne pjesme svetog Tome Akvinskog:

„Dobar pastir, pravo jelo, smiluj nam se, Janje bijelo,

Daj nam hranu, svoje Tijelo, brani, vodi stado cijelo k strani žića blaženog.

Silni Bože, što nam jesti na zemaljskoj daješ cesti: daj nam gore s tobom sjesti, među svece ti nas smjesti u nebu kod stola svog. Amen, aleluja!“

Kako su lijepe i nadahnute riječi napisane iz vjere i dubokog iskustva snage koja se dobiva iz euharistije. Sveti Toma Akvinski u jednoj molitvi pred križem u crkvi u Orvietu čuo je riječi Isusa s križa: „Toma, lijepo si napisao o meni.“ Nije teško Isusa razveseliti. Molimo ga da mu nešto radosti može podariti i svatko od nas.

Stari zavjet je pun simbolike koja upućuje na Isusa. Imamo simbol jaganjca: Izraelci su, prije svog izlaska iz ropstva, blagovali janje. To jelo bilo im je snaga za naporan i dug put pustinjom. Novi zavjet preuzima ovu sliku jaganjca primjenjujući je na Isusa koji je nazvan Jaganjcem Božjim. Njegovo tijelo daje neizmjeru veću snagu od onoga koje je narod blagovao na izlasku iz Egipta. Židovi su krvlju janjetovom premazivali dovratnike da ih mimoiđe smrt koja je te noći harala Egiptom. Snaga Isusove krvi daleko nadilazi onu starozavjetnog janjeta. Isusova krv jamstvo je vječnoga života. Isus će sebe definirati kao „kruh života“ i dodati: „Ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove nećete imati života u sebi.“ (Iv 6,53).

U prvom čitanju čuli smo kako narod sklapa Savez s Bogom. Za savez je potrebno prikazati na žrtveniku žrtvu životinje. Krvlju te životinje škropi se poslije narod da bi se naglasilo kako narod ovim savezom ulazi u krvni, odnosno rodbinski odnos s Bogom.

Isus, uspostavljajući euharistiju, govori o novom savezu koji se utemeljuje, ne na krvi životinje, nego na njegovoj krvi, na krvi Sina Božjega. To je onda vječni savez po kojemu ne ulazimo samo u neki rodbinski odnos s Bogom, nego postajemo djeca Božja. Slavljenjem euharistije, na ovu svetkovinu, izričemo veliku zahvalnost Isusu na tom neizmjernom daru. Dajemo zadovoljštinu za one koji u taj dar ne vjeruju i

do njega ne drže i tako se odriču nebeskog lijeka i božanske snage. U ovoj svetkovini molimo i za sve vjernike koji vjeruju u Isusovu prisutnost u euharistiji, ali ne dolaze do svijesti da i oni, primajući dar s neba, trebaju postajati dar za druge. Molimo za sve nas da, primajući Tijelo koje se za nas predalo, i mi se predajemo za druge u ljubavi i služenju. Dopuslimo euharistiji da nas pretvara u dar, kako je to bio naš Učitelj za sve nas. Euharistiju tako treba razumjeti. Zato i Isusu na Posljednjoj večeri nije bilo toliko stalo učenicima otkriti tko je izdajnik, tko je onaj koji njega predaje, nego htio je da učenici otkriju kako je onaj koji se predaje odnosno, daruje za njih i za sve nas.“ Biskup je završio riječima:

„Molimo ga, neka nam pomogne da i mi budemo svjesniji veličine tog Isusovog dara, da u njemu otkrijemo Isusa koji nas voli, koji se za nas brine i po euharistiji želi ostati s nama u sve dane do svršetka svijeta. Amen.“

Prije završnog misnog slavlja, krenula je tijelovska procesija središtem grada. Naprijed je bio križ, potom prvopričesnici i djeca s košaricama cvjetnih latica, mladi i gospođe u narodnim nošnjama koje su čitale na postajama, krizmanici, puhački gradski orkestar, članovi povijesne Ličke pukovnije Gospić, vatrogasci s baldahinom

pod kojim je biskup nosio pokaznicu s Presvetim te uz njega, kancelar i tajnik Mišel Grgurić, domaći župnik Mario Vazgeč, župni vikar Domagoj Tujmer, sjemeništarc Marko Butković, ministranti, pjevači i ostali puk Božji. Svi su pobožno slušali riječ Božju, molili zazive upućene Bogu za blagoslov mjesta, župljana i usjeva, uz pjevanje euharistijskih pjesama i blagoslov s Presvetim kod svakog oltara. Procesija je prošla gradom i vratila se u katedralu gdje je bio završni blagoslov, spremanje hostije u svetohranište i pjesma zahvalnica Tebe Boga hvalimo.

s.. Robertina Medven

BLAGDAN SV. MARIJE MAGDALENE I DAN GRADA GOSPIĆA

TRODNEVNICA

U župi Navještenja BD Marije u Gospiću, uoči blagdana sv. Marije Magdalene, zaštitnice grada Gospića, trodnevnu duhovnu pripravu u ponedjeljak, utorak i srijedu, 19., 20. i 21. srpnja predvodio je župnik preč. Mario Vazgeč. Uoči večernih sv. misa upriličena je molitva sv. krunice i prigoda za sv. ispovijed. U propovijedima tih dana preč. Vazgeč upoznao je vjernike sa životom sv. Marije Magdalene koja je sjajan primjer i putokaz čovjekovog nastojanja da se oslobodi grijeha. Sveti Marko, evanđelist, spominje Mariju iz Magdale iz koje je Isus istjerao sedam zlih duhova. Od tog momenta ona je postala velika obraćenica, velika pokornica i vjerna sljedbenica Isusova. Stajala je pod križem s Marijom Majkom Isusovom dok je Isus umirao na križu. Treći dan poslije Isusove smrti još s dvije žene pošla je na Isusov grob da mu tijelo pomažu pomašću. Na grobu je doživjela susret s Gospodinom i postala prva vjesnica Isusovog uskrsnuća. Od Marije Magdalene možemo naučiti da u svakoj nevolji trebamo potražiti Isusa, napose ako smo se izgubili u zlu i grijehu, i zamoliti ga da iz nas istjera zlog duha, zlu misao, zlu želju, zlu riječ, svako zlo djelo. Ako hoćemo biti iskreni svaki od nas ima grješnih navika, ima se za što kajati. Jesmo li mi ikada zaplakali kad smo „izgubili Isusa“, jer smo se od njega udaljili - grijehom, nemarom, okrenuli mu leđa? Bi li nas u dubini duše pogodilo kad bismo ga izgubili? Ima li mnogo ljudi u našem gradu kojima je još stalo do Isusa? Tko još za njim tuguje i plače? Štoviše, on je često predmet ismijavanja i ruganja, psovki i vulgarnih izraza. Nitko ne može pronaći, otkriti Isusa, ako ga Isus nije prije potražio. Isus izgovara Magdaleni ime - Marijo i samo ta jedna riječ je dosta. Njoj se otvaraju nove oči, oči duha i srca. I zato može samo od sreće izgovoriti, "Učitelju!" Tako nastaje uskrsna vjera.

* * *

U četvrtak, 22. srpnja 2021. proslava Dana grada Gospića počela je ispred spomen-križa poginulim braniteljima na groblju sv. Marije Magdalene. Okupili su se domaći vjernici i gosti, civilne vlasti - gradonačelnik Karlo Starčević sa suradnicima, župan Ernest Petry sa svojim suradnicima, udruge poginulih u Domovinskom ratu, predstavnici gospićkih Vukova 9. gardijske brigade, i 119. brigade Paje Brkljačića, policije te odali počast braniteljima i civilnim žrtvama za Domovinu stavljajući vijence i paleći svijeće. Župnik mons. Mario Vazgeč predvodio je molitvu, a potom su se svi u procesiji uputili u katedralu. Gospićanke su u narodnim nošnjama nosile sliku sv. Marije Magdalene.

Svečano misno slavlje, u koncelecijaciji s generalnim vikarom biskupije mons. Marinkom Miličevićem, kancelarom biskupije i tajnikom preč. Mišelom Grgurićem, ekonomom preč. Nikolom Turkaljcem, župnikom preč. Mariom Vazgečem, bivšim župnikom mons. Milom Čančarom, sada župnik u Korenici, preč. Lukom Blaževićem,

ravnateljem Caritasa i župnikom Ličkog Osika, vlč. Herbertom Berisha, župnikom u Ličkom Novom i vlč. Petrom Šporčićem, župnikom u Pazarištu predvodio je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić. Asistirali su bogoslovi Dalibor Janković, Krunoslav Brajdić, Karlo Špoljarić i Marko Butković. Pjevao je katedralni zbor uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

Biskup je u propovijedi, analizirajući čitanja i pripjevni psalam, predstavio lik sv. Marije Magdalene, zaštitnice grada Gospića koja je, nakon obraćenja, postala Isusova najveća prijateljica te nastavio: „Kada čovjek promjeni svoj život, Bog ga

rasterećuje od njegove prošlosti i raduje se njegovom novom životu.

U prvom čitanju iz Pjesme nad Pjesmama, koja je jedna mistična poema ljubavi između Boga i duše, odnosno Boga i čovjeka, naglasak je na čovjekovom traženju Boga koje zna biti naporno, ali rezultat je utješan i ohrabrujući: Bog uvijek izlazi u susret čovjeku koji ga traži i želi susresti. S jedne strane, imamo naglasak na traženju Boga, a s druge na jamstvu susreta s Bogom. Što znači „tražiti Boga“? Ima ono isto značenje kao što ima traženje u ljudskom životu. Čovjek traži nešto što mu je potrebno, što voli, što mu je važno, što ga čini sretnijim. Ako do nečega ne drži, ako nešto ne voli, to niti ne traži. Tako traženjem Boga čovjek svjedoči svoju ljubav i potrebu za Bogom. To je Bogu uvijek drago.

Marija Magdalena živjela je neuredno i bila zbog toga vrlo nezadovoljna, nesretna te je iskreno tražila da joj Bog podari smisao i ispuni praznine života. Bog je uslišao njezinu želju i došao joj po Isusu u susret. Nakon Isusove smrti ona nije prestala tražiti Isusa, čak ni mrtvoga. Prva pohađa njegov grob i tako očituje svoju ljubav prema Isusu koja nije manja ni nakon njegove smrti. Za nagradu, uskrsli Isus joj se prvij ukazuje te ona postaje prvi glasnik njegovog uskrsnuća. U Bibliji nalazimo

puno poziva čovjeku da traži Boga. To nisu samo pozivi ljudima koji ne vjeruju nego, iznad svega, pozivi vjernicima. Bog želi da ga njegovi vjernici sve bolje upoznaju, da otkriju što im sve Bog nudi i na što ih poziva. Boga se ne može naći jednom zauvijek i ostati trajno u njegovoj blizini, bez obzira misli li se na njega ili ne misli.

Kada starozavjetni molitelj Bogu govori: „O Bože, ti si Bog moj: gorljivo tebe tražim. Tebe žeda duša moja, tebe želi tijelo moje, kao zemlja suha, žedna, bezvodna“ (Ps 63,2-3), on s ovim ispovijeda vjeru u Boga, ali osjeća i potrebu da Boga bolje upozna, da mu bude bliži. S ovom molitvom pokazuje da nije neki vjernik koji samo vjeruje da Bog postoji nego želi imati jaču Božju blizinu i prijateljstvo s Bogom. Ima puno vjernika za koje, nažalost, s velikom uvjerenjem možemo reći da Boga ne poznaju iako u njega vjeruju, jer mu se ne obraćaju, s njim ne razgovaraju, s njim ne planiraju, nego ga samo zazovu kada se nađu u kakvoj krizi. Takav odnos s Bogom ne ispunjava i ne obogaćuje život.

Traženje Boga zahtijeva i određeni napor. U Pjesmi nad Pjesmama vidimo kako osoba ustaje noću i ide tražiti, traži i od drugih pomoć, da bi ostvarila svoj cilj i našla Boga. Marija Magdalena žali zbog Isusovog nestanka i jadikuje: „Uzeše Gospodina iz groba i ne znam gdje ga staviše.“ (Iv 20,2). Uskrsnom Isusu, kojega nije odmah prepoznala, govori: „Gospodine, ako si ga ti odnio, reci mi gdje si ga stavio i ja ću ga uzeti.“ (Iv 20,15). Koliko žalosti a istovremeno i ljubavi u ovim riječima! Da bi našla Isusa na sve je spremna. Takve želje Bog ne može odbiti. Uvjereni smo da i danas ima puno osoba koje i nesvjesno nose u sebi želju da susretnu Isusa, ali često nema onih koji bi im mogli pokazati gdje se nalazi i kako do njega doći. Osoba može nositi baš taj osjećaj da Boga nigdje nema, odsutan je, daleko je, ne daje nikakve znakove svoje blizine. Ovakvo raspoloženje iscrpljujuće je za vjernika! Zato se veli da je Marija Magdalena samo plakala.

Isus je nije držao predugo uplakanu. Javlja joj se riječima: »Ženo, što plačeš?« (Iv 20, 13). Bog nije ravnodušan prema ljudskim suzama. Mnogo je suza proliveno na našem groblju koje nosi naziv po ovoj svetici! Nisu te suze bile izgubljene koliko god može izgledati da su uzalud prolivene. Gospodin Isus ih je vidio iako nije intervenirao na način kako bismo mi to željeli. I on sâm prošao je to iskustvo stradanja i onaj užasan dojam da je od Oca ostavljen na milost i nemilost njegovih krvnika. Znamo dobro da njegova žrtva nije bila uzaludna i da je Bog njegov vapaj dobro čuo. Bog je silno osjetljiv na ljudsku patnju i ljudske suze. Starozavjetni patnik govori kako je Bog sabrao suze njegove u svom mijehu (Ps 56,9). Htio je reći da ni jedna ljudska suza istinske patnje ne propada. Bog to čuva kao dragocjenost. Ni suze tolikih stradalnika na našem groblju nisu izgubljene. Bile su užasne, ali su nam donijele Božjeg blagoslova puno više nego što možemo zamisliti, počevši od suza sestre Žarke pa do bezbroj onih znanih i neznanih. Marija Magdalena nas uči i potiče: „Tko iskreno voli i traži Boga imat će ga uvijek blizu, napose u teškim trenucima svog života. Bog tu osobu neće nikada ostaviti samu u njezinim suzama.“

Molimo Isusa koji je došao u susret uplakanoj Mariji Magdaleni i otro njezine suze, da bude blizu svima onima koji danas trpe i plaču, da ih utješi i ublaži njihove boli. Molimo napose, za naš grad da u njemu više nikada ne bude stradanja i plača, kakvih je tijekom povijest poznavao. Amen.“

Na koncu slavlja župnik preč. Mario Vazgeč zaželio je svima sretan Dan Grada i proslavu zaštitnice sv. Marije Magdalene. Na kraju sv. mise biskupu Križiću slikar Damir Kukavica poklonio je sliku don Jurja Gospodnetića koju je on naslikao. To je župnik kojeg su 1941. u Srbu mučili, iskopali mu oči i živog ga pekli na ražnju. Dao je svoj život iz ljubavi prema Kristu i vjernosti Katoličkoj Crkvi i za njega je pokrenut proces proglašenje blaženim i svetim.

Prigodom proslave Gospe Karmelske u Smiljanu biskup Križić blagoslovio je Križni put koji je isklesao kipar Dubravko Radman koji je zajedno s umjetnikom Kukavicom biskupu prinio sliku na dar. Bilo bi ga dobro ne samo pogledati postaje Križnog puta, nego i moliti Križni put u prekrasnoj velebitskoj prirodi.

s. Robertina Medven

OPROŠTAJ OD VELEČASNOG VAZGEČA

Odlukom gospićko-senjskog biskupa mons. Zdenka Križića od 25. lipnja 2021. godine preč. Mario Vazgeč razriješen je nakon četiri godine službe župnika katedralne župe Navještenja BDM u Gospiću i imenovan župnikom župe Uznesenja BDM i upraviteljem svetišta Gospe od Čudesa u Oštarijama kod Ogulina te excurrendo upraviteljem župe Uzašašća Isusova u Cerovniku. Isto tako, vlč. Domagoj Tujmer nakon godine dana razriješen je službe župnog vikara katedralne župe Navještenja BDM u Gospiću te je imenovan župnim vikarom župa Uznesenja BDM u Senju, Sv. Križa u Senjskoj Dragi i Gospe Snježne u Krivom Putu.

Vlč. Domagoj Tujmer oprostio se od gospićkih župljana na misnim slavljinama u nedjelju, 8. kolovoza, a službu u Senju preuzeo je u petak, 20. kolovoza. Članovi katedralnog zbora zahvalili su mu na suradnji skromnim poklonom.

Župnik preč. Mario Vazgeč oprostio se također, od gospićkih župljana na misnim slavljinama u nedjelju, 22. kolovoza, a novu službu preuzet će u subotu, 27. kolovoza. Na župnoj misi u 10 sati u ime članova Župnog pastoralnog vijeća, katedralnog zbora, ministranata i ostalih vjernika od župnika se prigodnim govorom oprostila i zahvalila mu na suradnji Maja Serdar. Uručili su mu i poklone: Lucija Starčević i Goran Špoljarić ispred Župnog pastoralnog vijeća, Božena Rupčić i Marijan Čović u ime katedralnog zbora, a Marko Butković ispred ministranata.

Riječi zahvale u ime svih uputila je vijećnica Maja Serdar.

“Dragi velečasni Mario,

Hvala što ste došli u našu župu, bili s nama četiri godine i brižno nas vodili u svim životnim situacijama. Hvala što ste nam kroz divne propovijedi, koje smo oduševljeno slušali, znali približiti riječi Svetog pisma. Bog nam uvijek želi samo najbolje i zato vjerujemo kako nam je posljednjih godina poslao Vas da bismo rasli duhom i još iskrenije ljubili Crkvu i svoju župu.

Ponekad ne vidimo svrhu nekog čina kao što je Vaš odlazak i rastanak s Vama, ali moramo vjerovati Bogu jer on zna i sve čini za naše dobro. Ovo svakako nije kraj, već novi početak jer znamo da ćemo se i dalje viđati i svakim novim susretom osjetiti onu radost koju smo osjećali ovdje u našoj župi pri susretima s Vama. Svima nam je poznata misao: „Nitko nije nezamjenjiv, ali neki ljudi će uvijek nedostajati.“ Nedostajat ćete nam, dragi župniče!

Zahvaljujem Vam u ime svih župljana, članova Župnog pastoralnog vijeća, naših dragih i marljivih ministranata te Katedralnog zbora koji nas svojom pjesmom uvijek čini radosnijima. Neka Vas u novoj župi čuva dragi Bog, neka vas prati duhovni i tjelesni mir, a ljubav ispunja Vaše srce.

Kako ne bismo ostali samo na riječima odlučili smo svoju zahvalnost izraziti darovima. Ministranti daruju buket cvijeća i štolu, Katedralni zbor daruje misnicu i košulju, a župljani i članovi Župnog pastoralnog vijeća župe Navještenja Blažene Djevice Marije daruju košaru ličkih domaćih proizvoda, simbol grada Gospića i ljljan.

Još jednom velika hvala i neka Duh Sveti bdije nad Vama!”

U ponedjeljak, 23. kolovoza 2021. Godine preč. Mario Vazgeč i službeno je predao službu mons. Marinku Miličeviću, novom župniku naše župe Navještenja BDM u Gospiću. Želimo dobrodošlicu novom župniku, kojeg u župi već gotovo svi župljani dobro poznaju, kao i njegovim kapelanima don Anđelku Kačunku i Stanku Smiljaniću.

SAHRANA POSMRJNIH OSTATAKA ŽRTAVA EKSHUMIRANIH NA PODRUČJU GRADA GOSPIĆA

U ponedjeljak 23. kolovoza 2021. na Dan sjećanja na žrtve totalitarnih i autoritarnih režima, ispred kapele Svih Svetih na groblju Sv. Marije Magdalene u Gospiću, postavljeno je 37 ljesova s posmrtnim ostacima 102 nevine žrtve ekshumirane na području grada Gospića, a poubijane nakon drugog svjetskog rata.

S početkom u 11 sati, gospičko-senjski biskup Zdenko Križić predvodio je sprovednu misu za žrtve, u zajedništvu s kancelarom i tajnikom Mišelom Grgurićem, ekonomom Nikolom Turkaljem, ravnateljem Caritasa Lukom Blaževićem i Mariom Vazgečem

Biskup je izrekao sljedeću propovijed:

„Stojimo pred misterijem ljudskog zla i ljudske tragedije. Zlo uvijek ima za cilj ljudsku tragediju, a izvor zla, đavao, predstavi ga ljudima kao nešto dobro od čega će imati veliku korist i oni prihvate ponudu Zloga.

Ovdje stojimo ispred kostiju nepoznatih ljudi tragično stradalih, pobijenih, najčešće, bez ikakvog suda ili suđenjem bez pravde i pravednosti. Ovdje je slika još veće tragedije: i to tragedija ljudi koji su besavjesno donosili smrtne presude služeći se lažnim dokazima ili bez ikakvih dokaza; tragedije ljudi koji su izvršavali ta užasna zlodjela i onda žrtve pokapali kao da su uginule životinje. Nameće se pitanje: kakvu su savjest imali ti ljudi koji su naređivali i činili ova zlodjela? Kakva je bila duša tih ljudi i jesu li je uopće imali? Kako su doživljavali plač i vapaj ovih ljudi koji nisu bili

ništa krivi nego su se slučajno, našli na nekom mjestu ili pogubljeni su samo zato što su pripadali drugoj vjeri ili naciji? Kako će se oni jednom, susresti s tim ljudima kojima su divljački oduzeli život? Na to sigurno nisu mislili.

Čovjek bez duše i savjesti može počinuti svaku vrstu zločina. Činjenica je da se ovdje nije radilo o pojedinačnim slučajevima koji su se dogodili u trenutku određene ljudske rastrojenosti, nego o projektu sustavnih likvidacija kakvih je bilo i na mnogim drugim mjestima naše domovine. Zlo ovdje pokazuje svoje najstrašnije lice. Čovjeka zlo tako zaokupi da ga zavoli i samoga sebe, na neki način, pretvori u zlo. Zlo je zapravo, po naravi progresivno: što ga se više čini, s njim se više suživi i tako u čovjeku raste potreba činiti zlo. Stoga, ne treba se čuditi da nekim ljudima činiti zlo postane zabava, igra, a patnje, jecaji i plač drugih kao neka vrsta glazbe i ugone. Zar to ne potvrđuju činjenice da je nakon rata bio ne mali broj onih koji su javno tražili, štoviše, molili nadređene da im omoguće uživanje u strijeljanjima ili drugim načinima izivljavanja nad jadnim ljudima. Kako se čovjek lako može degradirati ispod životinjske razine!

Isus je takve dobro definirao, kao ljude koji vole samo tamu, jer tama je njihov prirodni ambijent, jer takva im je nutrina. Dakle, nije čudno što se čak i danas, u 21. stoljeću, duhovni sinovi ove zločinačke ideologije ne kaju zbog grijeha svojih ideoloških otaca, pa čak i ne priznaju te zločine ili ih relativiziraju, pa čak i opravdavaju. Poznata nam je dobro ona skandalozna izjava jednog saborskog zastupnika koji je javno rekao i napisao da poslijeratno divljačko ubijanje nije temeljito odrađeno, tj. trebalo je biti puno više pobijenih, odnosno, trebalo je sve pobiti.

Zar je moguće da još uvijek, u 21. stoljeću, ima onih koji žale što pobijenih nije bilo više? Zar zločina nije bilo i previše?! Kada zlo i tama ovladaju osobom, onda se ne treba čuditi da je u njihovoj nutrini želja za ubijanjem još uvijek itekako, živa. Komunistička ideologija, uz fašističku i nacističku, osuđena je u Europi kao zločinačka. Ali usprkos tome, u nas ima još ne mali broj onih koji tu komunističku ideologiju jako brane i poduzimaju sve da ona bude prihvaćena kao vrijednost, kao antifašizam. Komunizam nema veze sa antifašizmom. Komunizam je bio samo drugo lice fašizma. Ništa blaže. Zar nije komunizam proizveo i više žrtava negoli fašizam? Pravi antifašizam, kakav je bio u zemljama zapadne Europe i u Sjedinjenim Američkim Državama, ne poznaje masovna ubijanja ili ubijanja bez suda. Pravi antifašizam razvio se u demokraciju, u poštivanje ljudskih prava, a komunizam u totalitarizam, nasilje i gaženje ljudskih prava u svim zemljama gdje je bio na vlasti. Zaista je žalosno, i danas i uvijek, htjeti nametati zlo kao vrijednost! No, ovdje želim prvenstveno istaknuti kako čovjek ne može činiti zlo te istovremeno biti sretan u duši i nositi mir u sebi. Čovjeka koji čini zlo, progonit će ga to i ubijati na jedan ili drugi način. Tu istinu nalazimo na mnogim stranicama Svetog pisma, počevši od prvih stranica.

Kajin, nakon što je ubio brata, ne nalazi nigdje mira, ne osjeća se sretnim. Tuži se Bogu kako se mora stalno skrivati i biti vječni lutalac na zemlji i uvjeren je da će ga ubiti tko god ga susretne i nađe. Odakle taj njegov strah? Znamo da tada nema još nikoga tko bi prijetio Kajinu i od koga bi se on trebao braniti. Prijetnja, zapravo njemu ne dolazi izvana, nego iz njegove nutrine. Osobe koje čine zlo uvijek nose osjećaj da im netko prijeti. Zar i komunisti u nas, nisu nosili taj isti osjećaj? Svima su poznate njihove fraze iz tih vremena koje su ponavljali samima sebi, kako oni uvijek trebaju biti budni jer neprijatelj nikada ne spava. Neprijatelja su vidjeli svuda i u svima. Iz tog vremena je i ona poznata šala kako su se u Jugoslaviji prestali proizvoditi kreveti jer nikom ne trebaju: komunisti moraju biti uvijek budni, a neprijatelji i tako nikad ne spavaju.

Šalu na stranu, jer radilo se o ozbiljnim prijetnjama. Naime, problem je u tome što osobe zla, uz to što nose u sebi osjećaj straha i uvjerenje da im stalno netko prijeti, iz te umišljene ugroženosti postaju užasna prijetnja drugima. Kako se u sportu veli, napad je najbolja obrana, takve osobe imaju potrebu napadati i ugrožavati druge s uvjerenjem da se brane. Isto tako se i ubijanje drugih opravdavalo kao samoobrana. Zar nismo to isto slušali i doživjeli prije agresije na Hrvatsku? Neki su stalno govorili da su ugroženi, a onda su počeli činiti najveće zločine. Kada je osoba ugrožena od zla koje je u njoj samoj, ona postaje smrtna opasnost za druge. Zlo je agresivno i stalno opsjeda čovjeka i nitko od nas nije siguran da nam zlo neće okupirati srce i zatrovati dušu. Nije Isus u molitvu Očenaša slučajno stavio zaziv: „Oslobodi nas od zla.“

Vratimo se ovim ljudima koji su bili žrtve zla, čija imena ne znamo a tijela su im bačena kao zadnje smeće. Zahvalni smo Bogu na daru slobode koja nam omogućuje da ovim žrtvama možemo vratiti nešto ljudskog dostojanstva koje im je bilo posve oduzeto, da im možemo iskazati ljudsko poštovanje i omogućiti im sahranu dostojnu čovjeka. Ispred nas su samo kosti tih nepoznatih ljudi. Čija su to djeca, čiji su to očevi i majke, braća i sestre? Ne znamo. Ni njihovi najbliži nisu nikada doznali kako je završio život dragih im osoba ni gdje su im grobovi, ali su zbog njih sigurno prolili puno suza. Mi ne poznamo ove ljude, ali znamo da su to bili ljudi stvoreni na sliku Božju. Dok njima vraćamo pogaženo dostojanstvo, mislimo i na sve druge koji su slično završili svoj život i za čije grobove se nikada nije doznalo.

Dostojanstvena sahrana ljudi smatrala se u Bibliji, ali i u svim starim civilizacijama, djelom milosrđa. Veliki biblijski lik Tobija pokapao je kriomice mrtve koje su neprijatelji ubijali i ostavljali zvijerima zemaljskim, uvjeren da čini Bogu ugodno djelo. I zbog toga ga je Bog nagradio. I mi danas činimo to djelo milosrđa, pa makar poslije tolikih desetljeća, sahranjujući dostojanstveno one kojima je to bilo onemogućeno u tom vremenu tame. Radi se ovdje o njihovim kostima, ali su oni za nas ljudi. Mi im vraćamo dostojanstvo s porukom da oni koji su im ubili tijelo nisu im mogli ubiti dušu. Mi te ljude danas oživljavamo. U Bibliji čitamo kako prorok Ezekiel, u jednom svom viđenju, uočava jednu dolinu punu suhих kostiju. I dok on to gleda dolazi glas s neba koji ga pita: „Sine čovječji, mogu li ove kosti oživjeti?“

Prorok odgovara: „Bože, to samo ti znaš!“ I prorok čuje glas koji mu govori: „Prorokuj ovim kostima i reci im: 'O suhe kosti, čujte riječ Gospodnju. Ovako govori Gospodin ovim kostima: Evo, duh ću svoj udahnuti u vas, i oživjet ćete'.“ (Ez 37,4-5). I prorok se čudom čudi gledajući što se događa. Kosti se počеше pribirati i oživješe ljudi kojima su te kosti pripadale.“

Biskup je propovijed završio riječima:

„Oživjet će i ljudi kojima su pripadale ove kosti koje ćemo dostojanstveno sahraniti. Ljudski život je kratak. Svatko se, prije ili kasnije, mora suočiti sa smrću. Ne daj nam Bože umrijeti opterećene savjesti! Molimo da dragi Bog nagradi vječnim životom mučeničku smrt ovih ljudi, da im udjeli onaj novi život gdje smrt i patnja neće imati nikakav pristup. Amen.“

Nakon sv. mise svoj pijetet žrtvama izrazili su:

svjedok vremena prof. Andrija Benković;

član državnog Povjerenstva za istraživanje i pronalazak grobišta iz 2. svjetskog rata, pri Ministarstvu hrvatskih branitelja, Željko Tomić;

gradonačelnik Grada Gospića Karlo Starčević,

župan Ličko-senjske županije Ernest Petry;

izaslanik predsjednika Vlade Republike Hrvatske, potpredsjednik Vlade i ministar hrvatskih branitelja Tomo Medved.

Slijedio je obred sprovoda koji je predvodio biskup Zdenko Križić. Nakon polaganja ljesova u grobnicu obred ukopa završio je molitvom i završnim blagoslovom.

Katedralni zbor, pod vodstvom Franje Puškarića, pjevao je tijekom sv. mise i na kraju sprovoda izveo himnu Lijepa naša Domovino.

s. Robertina Medven

KATEHETSKI DAN GOSPIĆKO-SENSJSKE BISKUPIJE

Prvi dio održan je u gospićkoj katedrali Navještenja BDM gdje je u 9 sati Pokorničko bogoslužje predvodio don Mihovil Kurkut, salezijanac i potom su prisutni svećenici ispovijedali.

Euharistijsko slavlje počelo je zazivom Duha Svetoga za blagoslovljen i uspješan početak nove školske i vjeronaučne godine, a predvodio ga je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u zajedništvu s generalnim vikarom, predstojnikom Katehetskog ureda i domaćim župnikom Marinkom Miličevićem, tajnikom i kancelarom Mišelom Grgurićem, preč. Lukom Blaževićem, ravnateljem Caritasa, fra

Ivanom Šimuncem župnikom u Gračacu, vlč. Perom Jurčevićem, župnikom i vjeroučiteljem u Kosinju, don Mihovilom Kurkutom, predavačem, don Anđelkom Kaćunkom, župnim vikarom, posluživali su bogoslovi Karlo Špoljarić i Marko Butković.

Biskup je propovijed počeo s Isusovim pozivom prvih učenika kako to opisuje evanđelist Luka čije se izvješće o tom pozivu razlikuje od ostalih evanđelista Mateja, Marka i Ivana te nastavio: „Prvi učenici su se za Isusa opredijelili nakon čudesnog događaja ulova riba. Možemo reći da je taj događaj bio izvjesni šok koji je uzdrmao nutrinu učenika i promijenio njihov životni smjer. Nema promjene života bez jednog oblika unutarnjeg stresa. Čovjek ga mora doživjeti na jedan posebniji način i odjek toga dopre do središta njegovog bića. Stoga, važno je dobro pred Bogom promeditirati neke jake događaje našega života. Oni mogu biti radosni ili mučni, ali trebamo dokučiti njihovu poruku.

Naime, Isus naviješta narodu Radosnu vijest na obali Genezaretskog jezera gdje je puno svijeta koji ga odasvuda pritišće. Isus vidi lađu iz koje su ribari izišli i krpali svoje mreže, puni tjeskobe jer su cijelu noć lovili i ništa nisu ulovili. Vlasnik lađe bio je Šimun, koji će kasnije postati Petar. Isus ulazi u njegovu lađu i moli da malo otisne od kraja, da bi ga i oni koji su dalje mogli čuti. Nakon navještanja, Isus pristupa Šimunu i govori mu s velikim uvjerenjem, neka sada pođe loviti.

Šimun je iskusni ribar, to mu je zanimanje od djetinjstva i razumije se u taj posao. On zna da je ribu lakše loviti noću nego danju, a poznaje dobro i sve tehnike tog posla te Isusu odgovara kako su cijelu noć lovili i ništa nisu ulovili. A onda dodaje: 'Na tvoju riječ bacit ću mreže.' Ove Šimunove riječi nisu izričaj njegove velike vjere nego zapravo, znak nevjere, zbog čega je poslije tražio oprostjenje. Ove njegove riječi značile su: 'Na tvoju riječ bacit ću mreže pa ćeš vidjeti da je uzalud, da nema smisla ... Učiniše tako te uhvatiše veoma mnogo riba; mreže im se gotovo razdirale.' (Lk 5, 5-7). Nakon svega, šokirani su tolikom ulovom riba. Shvatili su da to nije slučajno, s njima je čovjek Božji i on je uzrok tog čuda. Čudo je, zapravo proizvela snaga Božje riječi. 'Na tvoju riječ bacit ću mreže', veli Šimun u svojoj nevjeri. Ali je poslije dobro razumio kolika je snaga u Isusovoj riječi. Nešto kasnije Petar je to jasno ispovjedio kada su neki učenici počeli napuštati Isusa, i kada im je Isus to ponudio. Petrov odgovor bio je: 'Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!' (Iv 6,68). Nakon svega što se dogodilo, Šimun Petar pada na koljena i moli oprostjenje za svoju nevjeru.

Vidi se iz svega kako je Bogu drag čovjek koji se zna kajati. S takvim čovjekom Bog može imati velike planove. Kad je čovjek siguran u sebe, u svoje sposobnosti, lako dođe u situaciju da premalo računa s Bogom. Isto tako, kad se nađe u nekim teškim momentima koje nadilaze njegove snage, lako završi u beznađu i očaju. Nije rijetkost čuti: 'Ni Bog mi ne može pomoći.' Tamo gdje manjka vjere, nema niti čuda. Naći ćemo i u Evanđelju na više mjesta gdje se izričito kaže da Isus zbog njihove nevjere nije učinio puno čudesa.

Čovjek vjere u životu se nikada ne predaje jer zna da Bogu nije ništa nemoguće. Nije, s gorega, zapitati se: jesmo li i mi, u našem životu, pali na koljena i kajali se zbog grijeha nevjere? A nepovjerenja u Božju riječ bilo je, itekako. Na koncu, kada molimo Boga, kakva su naša očekivanja? Često, a možda i redovito, idemo na svetu misu ili sakramente ništa ne očekujući. Sve što nas zanima je, do kada će misa ili susret trajati? Bog nas ne želi minimalistima. Mi Bogu preporučamo ovu novu školsku godinu, ali moramo i vjerovati da, uz Božju pomoć, možemo učiniti velika djela, oslonimo li se na njegove snage.

Nakon što je Šimun Petar pao na koljena, tek tada dolaze Isusova velika obećanja. Prvo mu veli: „Ne boj se!“ Šimun prihvaća u životu novi smjer, opredjeljuje se za Isusa, ali mu nije jasno kamo ga taj put vodi. Šimun dobro zna što napušta: profesiju od koje se ne može obogatiti, ali može pristojno živjeti. Međutim, ne zna što prihvaća i to izaziva određeni strah. U jednom trenutku straha u hodu za Isusom Petar pita: 'Mi smo ostavili sve i pošli za tobom, što ćemo za to dobiti?' On je opet u krizi povjerenja u Isusa, jer je čudo ulova riba brzo zaboravio. Čini se da sada želi Isusu ispostaviti račun za dosadašnje nasljedovanje koje mu nije plaćeno. Nažalost, često je i nama novac jedino uvjerenje da smo od Boga nešto dobili. Taj 'Ne boj se', Isus će još morati puno puta ponoviti. Vjera poznaje svoje tame i svoja klonuća u kojima sumnje prevladaju. Svi mi moramo se s tim boriti, kako je rekao papa Benedikt XVI. mladima u Loretu: 'I mi poznajemo tame u našem suživotu s Bogom.'

U ovom trenutku Isus Petru naviješta sadržaj njegovog poslanja: 'Od sada ćeš ljude loviti.' Ne vjerujem da je Petar razumio značenje ovih riječi. Razumio ih je puno kasnije, ali je sigurno o tome dugo razmišljao. Dragi vjeroučitelji, ovo je i vaše poslanje. Nimalo lako. Nemojte se čuditi ako vas nekada spopadne umor, ako nekada i povjerenje u Boga dođe u krizu. Dogodi se često da, usprkos svim nastojanjima i žrtvi, rezultati izgledaju nikakvi. Nemojte se obeshrabriti. Sijte dobro, to sjeme jednom će negdje izniknuti. Možda vi to nećete vidjeti, ali to nije ni važno. Računajmo s Božjom pomoći: budite sigurni, kada dođu neke nemoći i krize, Bog uvijek nađe način kako nas ohrabriti, daje nam znakove svoje blizine da shvatimo kako sve ima smisla, pa i naša klonuća.

Uz 'Ne bojte se', uvijek je i njegovo jamstvo: 'Ja sam s vama u sve dane'. Ostaje jedino pitanje naše vjere da u najvećim tamama ne posumnjamo u ovu istinu, da se ne predamo. Stoga, u ovom trenutku i ja vama jamčim molitvenu podršku kao Pavao za članove Crkve u Kolosu, kako smo čuli u prvom čitanju, jer ste vi Crkvi, odnosno Isusu, jako važni te uzimam njegovu molitvu kao svoju za vas: 'Neprestano za vas molimo i ištemo da se ispunite spoznajom volje njegove u svoj mudrosti i shvaćanju duhovnome: da živite dostojno Gospodina i posve mu ugodite, plodni svakim dobrim djelom i rastući u spoznaji Božjoj; osnaženi svakom snagom, po sili Slave njegove za svaku postojanost i strpljivost; s radošću zahvaljujući Ocu koji vas osposobi za dioništvo u baštini svetih u svjetlosti.' Amen.“ – završio je biskup propovijed.

Vjeroučitelji su molili Molitvu vjernika. Pjevanje je predvodio, uz glazbenu pratnju, vjeroučitelj Franjo Puškarić. Biskup je na kraju sv. mise podijelio vjeroučiteljima kanonske mandate za novu vjeronaučnu godinu.

Nakon mise, radni dio susreta nastavljen je u vijećnici Biskupskog ordinarijata gdje je prisutne pozdravio predstojnik Katehetskog ureda mons. Marinko Miličević i predao riječ biskupu ordinariju Zdenku Križiću. Biskup je uzvratio pozdrav i zahvalio vjeroučiteljima za njihov rad i zalaganje koje je Crkvi dragocjeno. Nije lako u sekulariziranoj kulturi predavati vjeronauk. Problem predstavlja i manjak sati, iz godine u godinu, jer ima manje djece i manje razreda. Osobno sam na raspolaganju i pomoći gdje mogu. U konačnici moramo računati i s patnjom. Sv. Pavao veli da nam je Isus ostavio križ.

Nakon Biskupa predavanje je na temu: Vjerujemo li u vjeronauk? – održao don Mihael Kurkut, salezijanac. Dao je analizu školskog vjeronauka, potrebu župne katehizacije, vjeronauk između ravnatelja u školi i uopće škole koja ne želi duhovnost te biskupa i Katehetskog ureda koji daju mandat za predavanje vjeronauka u školi. Često su vjeroučitelji i u zbornici između dvije vatre. Na prijelazu smo između vremena neslobode, još nismo zakoračili u novo, a ne želimo prošlost. Odgovornost vjeroučitelja je svjedočiti djeci ljubav, nahraniti ih onim što nam je u srcu, dati im smisao, oduševljenje. Moramo biti autentični.

Svako znanje povezano je s vjeronaukom. Vjeronauk treba dati smisao života u vjeri i prenijeti djeci oduševljenje za vrijednosti. Isus nas poziva da, poput djece, budemo djetinje nevini, ponizni i otvoreni za novost evanđelja i života koji nam On nudi. Ostaje nam samo ono što je upisano u život kroz iskustvo i praksu. Nastojmo od djece stvoriti dobre osobe i kršćane. Učenje i naobrazba počinju i prije polaska u školu, a traju cijeli život.

Slijedila je diskusija.

Potom je predstojnik Miličević zahvalio umirovljenim vjeroučiteljima za predavanje vjeronauka - preč. Silviju Milinu u župi i školi u Sv. Jurju te č.s. Ljubomiri Lešić u župi i školi Otočac zadnjih godina, a ranije u Ogulinu i Slunju. Vjeroučitelji i Katehetski ured pripremili su im prigodne darove.

Na kraju, svima je uručen Vremeničnik događanja u sljedećoj školskoj godini s datumima koji su poznati, ako nas ne zaustavi korona.

Objed je upriličen u Pastoralnom centru župe Lički Osik.

s. Robertina Medven

PROSLAVA KATEHETSKE NEDJELJE U GOSPIČKOJ KATEDRALI

Iako je odlukom biskupa mons. Zdenka Križića, Katehetska nedjelja na razini biskupije bila na 25. nedjelju kroz godinu, 19. rujna 2021. godine, u našoj gospičkoj župi proslavili smo je tjedan kasnije, u nedjelju 26. rujna. Ujedno je to bio zaziv Duha Svetoga za početak školske i vjeronaučne/katehetske godine. Vjeroučenici četvrtog i viših razreda osnovne škole, kao i vjeroučenici gimnazije i strukovne škole pripremili su se duhovno za ovaj događaj pristupivši sakramentu pomirenja tijekom tri dana prije proslave.

Svečano euharistijsko slavlje u katedrali Navještenja BDM predvodio je gospički župnik, dekan, predstojnik Katehetskog ureda i generalni vikar biskupije mons. Marinko Miličević u koncelebraciji s biskupovim tajnikom i kancelarom preč. Mišelom Grgurićem i župnim vikarom vlč. Stankom Smiljanićem. Uz velik broj vjeroučenika, misnom slavlju prisustvovali su: ravnateljica Strukovne škole Gospić Barbara Tomljenović Jurković, vjeroučitelji, učitelji i nastavnici gospičkih školskih ustanova. Misna čitanja pročitali su: Marijan Jelić (u ime roditelja vjeroučenika) i vjeroučitelji Mirela Miočević i Denis Žunić. Prigodnu homiliju održao je mons. Miličević. Molitvu vjernika pročitale su: ravnateljica strukovne škole Barbara Tomljenović Jurković, vjeroučiteljica Leonarda Ružička i pedagoginja u osnovnoj školi Anka Nikšić. Prigodne tekstove kod prinosa darova pročitala je vjeroučiteljica Jelena Majer, a vjeroučenici su na oltar prinijeli kalež i pliticu (Milan Pintar), hostije (Emanuel Miočević), vino (Josip Biškupić), vodu (Magdalena Biškupić), Bibliju (Patrik Antonio Petry), Katekizam Katoličke Crkve, vjeronaučne udžbenike i bilježnicu (Marija Krpan) te loptu (Mihael Jelić). Nakon pričesti meditaciju „Dopusti mi danas da ti priđem bliže“ autora Paula Hascheka pročitala je Mandica Hrvoj.

Pjevanje na misnom slavlju vodio je katedralni zbor „Sveta Cecilija“ uz orguljsku pratnju vjeroučitelja Franje Puškarića. Poslije mise je u župnoj dvorani upriličeno kratko druženje svećenika i školskih djelatnika.

Franje Puškarić

POBOŽNOST CENAKULA U NAŠOJ KATEDRALI

U prvu subotu ovoga marijanskog mjeseca, tj. 2. listopada, u našoj je katedrali po prvi put održana pobožnost Cenakula (koja se prije odvijala u kapeli Sv. Ivana). Pobožnost je vodio generalni vikar i naš župnik mons. Marinko Miličević, a koncelebrirali su župni vikar Stanko Smiljanić i kosinjski župnik Pero Jurčević.

Župnik je u propovijedi prikazao povijest te pobožnosti i važnost predanja Srcu Marijину te kao posebne uzore odane takvom štovanju Majke Božje istaknuo pape 20. i 21. st., među kojima dominantno mjesto ima sveti Ivan Pavao II. Vlč. Marinko je posvijestio da prevoditelj Biblije Sv. Jeronim riječ "cenakul" rabi za "gornju sobu" u kojoj su učenici s Marijom, Isusovom majkom u molitvi iščekivali dolazak Duha Svetoga. Danas se pobožnost Cenakula po cijelome svijetu prakticira obično svake prve subote u mjesecu, a sadržaj molitvenog programa najčešće je zaziv Duha Svetoga, molitva Krunice (kada je i mogućnost za ispovijed), sveta Misa, posveta Bezgrješnom Srcu Marijину i molitva za papu, a nakon Mise je euharistijsko klanjanje.

Pobožnost Bezgrješnom Srcu Marijину, istaknuo je župnik, izrazito se počinje prakticirati od 1917. godine, kada se Gospa ukazala u Fatimi u Portugalu. Tada je Marija kazala: "Otac nebeski traži da se uspostavi pobožnost prema Bezgrješnom Srcu." U duhovnom smislu Marijino Bezgrješno Srce je kao Noina korablja za ovo naše vrijeme i zato je potrebno da se vjernici posvete njezinu Bezgrješnom Srcu odnosno da, slikovito rečeno, "uđu u tu korablju spasa". I kao što su apostoli ponizno s Marijom očekivali dolazak Duha Svetoga, koji je temeljito preobrazio njihove živote, naglasio je na koncu vlč. Marinko koji je u Hrvatskoj odgovoran za Svećenički marijanski pokret, "tako i mi danas vidimo jedini izlaz za Crkvu i za cijeli svijet upravo u pomoći Duha Svetoga, a sudionici pobožnosti u Cenakulu na jedinstven način osjećaju Marijину majčinsku blizinu i mir koji prožima njihova srca".

Pobožnost Cenakula, u kojoj je sudjelovalo dvadesetak vjernika, održavat će se u gospićkoj katedrali redovito svake prve subote u mjesecu.

Marinko Miličević

GOSPIĆKO-SENJSKA BISKUPIJA POČELA JE SINODU PASTIRA CRKVE I BOŽJEG NARODA

Biskupija Gospićko-senjska, u subotu 16. listopada, sazvala je članove biskupijske Sinode na svečano euharistijsko slavlje u 16 sati u katedralu Navještenja BDM u Gospiću. Od zgrade Caritasa formirana je procesija u kojoj su nakon Križa išli bogoslovi i sjemeništarc, svećenici i biskup Zdenko Križić, članovi Sinode, djevojčice i žene koje su u narodnim nošnjama nosile kip Gospe Krasnarske zaštitnice ove biskupije i predstavnici Ličke pukovnije.

Na ulazu u katedralu, župni zbor je pod ravnanjem i uz pratnju na orguljama Franje Puškarića počeo himan Duhu Svetomu: "O dođi, Stvorče, Duše Svet..."

Propovijed biskupa Zdenka Križića donosimo u cijelosti:

Riječ "sinoda" dolazi od grčke riječi „synodos“, a znači „zajedničko hoda-nje“, ili „okupljanje“. Sinoda je mjesto

na kojem Crkva vrjednuje samu sebe: svoj hod, svoje poteškoće i svoje perspektive. To u mjesnoj Crkvi čine zajednički pastiri Crkve i vjernici laici. U pripremnom dokumentu za Sinodu koji je izdala Sveta Stolica, piše: „Hodeći zajedno i razmišljajući o prijeđenom putu, Crkva će iz onoga kroz što prolazi moći učiti koji joj to procesi mogu pomoći živjeti zajedništvo, ostvariti sudjelovanje, otvoriti se poslanju.“ (br. 1).

Ivan Pavao II. je još 2001. u svom Apostolskom pismu „Novo millennio ineunte“, „Ulaskom u treće tisućljeće“, stavio glavni naglasak na zajedništvo Crkve kako piše: „Napraviti od Crkve dom i školu zajedništva: evo velikog izazova koji stoji pred nama u tisućljeću koje započinje“ (br. 43). I dodaje: „Na tomu će nas temelju novo stoljeće, više no ikada, trebati zauzete.“ (44). „Prostore zajedništva treba gajiti i proširivati dan za danom na svim razinama, unutar tkiva života svake Crkve. Tu zajedništvo treba zračiti u odnosima među biskupima, prezbiterima i đakonima, između pastira i čitavog Božjeg naroda, između klera i redovnika, između udruga i crkvenih pokreta.“ (br. 45).

Isus nam je u Evanđelju ostavio model zajedništva u Crkvi. On želi uspostaviti, ne samo običnu zajednicu, nego zajednicu-bratstvo. Crkva je na početku tako i funkcionirala. U Djelima apostolskim čitamo: „U mnoštvu onih što prigriše vjeru bijaše jedno srce i jedna duša.“ (4,32). Takav život bio je izazov za svijet što su i sami mogli osjetiti. Pisac Djela apostolskih navodi „da ih je narod veličao“. (5,13). Bratstvo u apostolskoj zajednici nije bilo lako ostvariti. Na više mjesta u Evanđelju spominje se da se učenici prepiru među sobom tko je od njih najveći, tko će Isusu sjediti s desna a tko s lijeva. Isusova reakcija je uvijek ista. Svaki put iznova pojašnjava im Božje kriterije za veličinu: „...tko želi biti prvi, neka bude od svih posljednji i svima poslužitelj!“ (Mk 9,35).

Borba sinova Zebedejevih možda, je slika nekih postojećih borbi u prvoj Crkvi koje evanđelisti žele iskorijeniti. Zato dozivaju u pamet Isusovu pouku koja se mora zapamtiti: "Znate da oni koji se smatraju vladarima gospoduju svojim narodima i velikaši njihovi drže ih pod vlašću. Nije tako među vama! Naprotiv, tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj! I tko hoće da među vama bude prvi, neka bude svima sluga. Jer ni Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge." (Mk 10,42-45). - Ovo će im

ponavljati više puta i na različite načine. Daje im sebe za primjer: „A ja sam posred vas kao onaj koji poslužuje.“ (Lk 22,27). Učenici moraju učiti iz Isusovog primjera. U dvorani Posljednje večere, uoči svoje muke, opet jaka pouka u tom smislu. Isus uzima ručnik i ide od jednog do drugog i pere im noge. Ivan ne kaže zbog čega to Isus učini, ali nam to govori Luka koji doduše, ne donosi izvješće o pranju nogu. Luka navodi kako su se učenici, odmah iza uspostave Euharistije i svećeništva, počeli prepirati „tko bi od njih bio najveći“. (22,24). Isus želi da se njegovi učenici natječu u služenju, a ne u dominaciji. Jer je samo služenjem moguće uspostaviti bratstvo u zajednici Crkve. Prve kršćanske zajednice nosile su živu svijest Isusovog poziva na služenje koje obvezuje sve, kako vjernike tako i pastire Crkve. Prve zajednice su to služenje nazvale riječju „diakonia“, što u prijevodu znači: „služenje kod stolova“. Zašto „služenje kod stolova“? Zato što se kod stolova najlakše uočavala razlika između gospodara i sluga, između uglednika i onoga koji to nije, između onoga koji ima vlast i onoga tko je podložan. U Isusovoj zajednici toga ne smije biti. Njegov zahtjev odzvanja: „Među vama nije tako“. Diakonia obvezuje sve, napose one kojima je povjerena veća odgovornost. Svatko treba služiti u skladu s darovima koje ima. Apostol Petar, kao apostolski prvak, piše: „Jedni druge

poslužujte – svatko po primljenom daru – kao dobri upravitelji različitih Božjih milosti!“ (1Pt 4,10). Naglasak je na tome da tu nema „viših“ i „nižih“ poslova, ili poslova koji nekome daju veću čast. Svi su jednako vrijedni, a prednost jednih pred drugima daje im veličina ljubavi s kojom obavljaju svoje poslove.

Ovdje se ne radi o tome da autoritet nestane, jer institucije ne mogu postojati bez autoriteta, nego da autoritet vrši svoju službu služeći u zajedništvu sa svim drugim članovima Crkve. Radi se o tome da se stalno događa jedan određeni prijelaz od „imati ovlasti“ do „dati ovlasti“ odnosno, dijeliti ovlasti s drugima za dobro Crkve. Jer Crkva smo svi mi i svi moramo zajedno, kako veli Drugi vatikanski koncil, nositi radost i nadu, žalost i tjeskobu ljudi našega vremena (GS 1). Crkva bez jake suradnje pastira i vjernika nema prave budućnosti. Crkva nije Crkva biskupa i svećenika, nego Crkva Božjeg naroda, svih krštenika. Drugi Vatikanski sabor dao je jasne smjernice u tom smislu. Stavio je naglasak da treba graditi Crkvu kao „Božji narod“, jer je svim članovima Crkve isti temelj, a to je krštenje te stoga, svi imaju isto dostojanstvo samo u različitim službama ili služenjima. Svi kršteni imaju darove Duha, različite, ali su svima dani na izgradnju Crkve kao Tijela Kristova.

U dogmatskoj konstituciji „Lumen gentium“ 32 stoji: „Jedan je, dakle, izabrani Božji narod: „Jedan Gospodin! Jedna vjera! Jedan krst!“ (Ef 4, 5); zajedničko je dostojanstvo udova zbog njihova preporoda u Kristu, zajednička milost djece, zajednički je poziv na savršenstvo, jedno spasenje, jedna nada i nepodijeljena ljubav. Nema, dakle, nikakve nejednakosti u Kristu i u Crkvi (...) jer su pastiri i drugi vjernici međusobno povezani tijesnom zajedničkom svezom; sljedeći Gospodinov primjer, crkveni pastiri trebaju služiti jedan drugomu i drugim vjernicima, a ovi trebaju revno i udruženo surađivati s pastirima i učiteljima.“ Vidimo kako se ovdje ne kaže da vjernici trebaju samo slušati svoje pastire. To nije isključeno, ali naglasak je na tome da vjernici žive surađuju s pastirima, jer su i vjernici, a ne samo pastiri, odgovorni za Kristovo mistično tijelo, za Crkvu, za njezinu svetost i njezino poslanje. Koncil je otvorio nove vidike pa zato mnogi autori tog vremena pišu: „Poslije koncila bila je posebna radost osjećati se članom Crkve“. Iz svega je jasno da ne može samo autoritet tražiti volju Božju i prenositi je drugima, nego volju Božju treba tražiti svaki krštenik i prenositi je zajednici i najodgovornijima na provjeru. To je odgovornost svih i uzajamna obveza poslušnosti unutar zajednice vjernih. Ne može nitko, unutar mističnog Tijela Kristova, reći drugome: „ne trebam te“ (1Kor 12,21).

Sinode u Crkvi idu u tom duhu: zajedničko traženje volje Božje svih vjernika, bilo da su klerici, bilo da su laici. Svi moraju oslušivati što Duh danas poručuje Crkvi. Ovo znači da i najodgovorniji u Crkvi moraju imati toliko poniznosti te dopustiti da se u pitanje mogu staviti neke njihove odluke. Mora se dati slobodu drugima da mogu korigirati autoritet. Petar je bio glavni autoritet, ali mu se Pavao u jednom trenutku žestoko suprotstavio. Tako je Petru postalo jasno da treba promijeniti svoje stavove. Istinska kritika ne škodi vjeri, kao što ni istinska vjera ne sprječava i ne progona kritiku. Crkva možda, tu nekada griješi po svojim najodgovornijima koji,

čuvši kakvu kritiku, ulaze u polemiku u kojoj žele pobijediti, a tako se samo gubi proročka sposobnost prepoznavanja Božjih znakova.

Potrebni su nam proroci čiji će nas glas protresti, koji će ukazati na prave probleme i ponuditi rješenja za njih. Proročki glas nije glas koji uvijek nježno miluje (Bernanos). To su glasovi koji redovito uznemiruju, ali poslušati ih, oslobađa. Crkva mora tražiti uvijek nove odgovore na nove izazove koji dolaze s promjenama kultura. Sveti papa Ivan XXIII. lijepo je rekao: „Nije Evanđelje ono koje se mijenja, nego smo mi oni koji se trudimo bolje ga razumjeti u našem vremenu.“ Što god Crkva mijenja, to čini nakon poduljeg traženja istine.

Zaključujem s velikim teologom K. Rahnerom koji je proročki napisao: „Ja vidim u Crkvi danas previše pepela koji pokriva žar i to mi nameće osjećaj nelagode. I pitam se, kako osloboditi žar od pepela da bi se vratio plamen i pokazao se u svoj svojoj snazi. Ali prije toga moramo tragati za žarom.“

Molit ćemo Duha Svetoga, koji svoju Crkvu trajno nadahnjuje novim žarom, da nam pomogne da ovom Sinodom otkrijemo nešto od tog žara da bi on postao živi plamen ljubavi koji će obnavljati i činiti ljepšom njegovu Crkvu u našoj biskupiji i svem našem narodu. Amen.“

Molitvu vjernika izrekli su: bogoslov, redovnica, medicinski djelatnik, vjeroučiteljica, vjernik laik. Prinijeti su darovi: kalež i plitica, kruh u obliku pogače i hostije, vino i voda, Biblija, Katekizam Katoličke Crkve, svijeća. Nakon Popričestne molitve Biskup je kleknuo pred Gospin kip i molio Molitvu za Sinodu: „Stojimo pred Tobom Duše Sveti...“

Slijedio je svečani blagoslov, potom Himna „Lijepa naša domovino“ i pjesma Gospi Krasnarskoj. Nakon sv. mise članovi Sinode održali su u Vijećnici Ordinarijata, pod vodstvom biskupa mons. Zdenka Križića, prvu radnu sjednicu.

s. Robertina Medven

MEĐUNARODNI DAN BIJELOGA ŠTAPA OBILJEŽEN U GOSPIĆU

U Udruzi slijepih Ličko-senjske županije u Gospiću je 15. listopada upriličen prigodni program u povodu Međunarodnog dana bijeloga štapa, koji se obilježava u cijelome svijetu. Na početku susreta predsjednik županijske Udruge te duhovnik slijepih i slabovidnih osoba Gospićko-senjske biskupije don Jure Ladišić pozdravio je okupljene članove i zahvalio gospićkom župniku i generalnom vikaru mons. Marinku Miličeviću na dolasku i skrbi za tu kategoriju svojih župljana i građana.

Potom je mons. Miličević održao prigodno predavanje, u kojem je najprije pročitao ulomak iz evanđelja o slijepom prosjaku Bartimeju, koji je imao jaku vjeru da mu Isus može darovati vid (v. Mk 10,46-52). Što možemo naučiti od slijepoga Bartimeja, upitao je na početku izlaganja predavač. "Mnogo možemo naučiti od toga slijepca!

On iz svojega 'mraka', jer fizičkim očima nije vidio, ipak u svojoj nutrini jasno vidi. On primjećuje ono što je bitno – primjećuje u Isusu prisutnost Božju, a to je ono što nam je svima važno uočiti. Jer Bog je sveprisutan i potrebno je da gledamo svojim duhovnim očima, a ne samo tjelesnim. Od toga slijepca dakle možemo naučiti dvije stvarnosti: prva je – srcem se vidi bolje, a druga – srcem se vjeruje! U suprotnom, često se događa da netko i pored zdravih očiju ne uočava bitne stvari i ne otvara se vjeri", naglasio je vlč. Marinko te posvijestio da nije teško primijetiti kako u našoj svakodnevici osobe zakinite u svome tjelesnom zdravlju imaju više nade i zahvalnosti, nego li potpuno zdrave osobe.

"Stoga i mi, ako želimo nešto naučiti od slijepih osoba, trebamo znati zatvoriti svoje tjelesne oči i usmjeriti se na ono bitno, a to je da je Bog s nama i da na njega trebamo računati, tj. staviti ga na prvo mjesto u svome životu. Upravo onako kako je Sv. Terezija Avilska istaknula svojom poznatom izrekom: 'Samo Bog dostaje!', što je i naš biskup Zdenko uzeo za svoje geslo. Tada ćemo vidjeti kako nada ulazi u naše srce i kako se stvari mogu mijenjati tek kada je Bog na prvome mjestu u našem životu. Slijepac Bartimej bio je prisiljen na takvo unutarne gledanje, ali je zato mogao u jednom času otkriti da je to jedinstvena prigoda njegova života, jer je blizu Onaj koji mu može pomoći. U njemu se rodila nova nada, u njemu je začeto svjetlo vjere i prije svjetla tjelesnog vida", naglasio je predavač te nastavio kako taj slijepac ostvaruje prvu pretpostavku za dobru molitvu. Naime, on ne izriče neki naučeni molitveni obrazac, nego iskreno iz duše vapije: "Isuse, sine Davidov, smiluj mi se." Iako su ga drugi ušutkivali, on se nije obeshrabrio te je i dalje tako vičući molio. Potom je zbacio sa sebe ogrtač da bi mogao lakše prići Isusu. U tome ogrtaču,

istaknuo je mons. Miličević, simbolički trebamo vidjeti svoju nevjeru i zbaciti je sa sebe te čvrsto vjerovati da je Bog živ i da se trebamo na njega osloniti. "Nakon što je slijepac radosno došao do Isusa ostvario je prvi preduvjet da za dobru molitvu, a to je susret s Bogom.

Dakle, najprije u svojoj nutrini, u svome duhu trebamo doprijeti do Isusa, ostvariti s njim susret, jer on je živ, a onda može biti uslišana svaka naša molitva. Mi se ionako u molitvi susrećemo s Bogom u nutrini, a ne tjelesnim očima. Sve drugo dolazi lakše nakon toga prijateljskog susreta s Bogom u našem srcu. Upravo nas tome susretu uči ovaj slijepi čovjek", istaknuo je vlč. Marinko, te dodao kako je Bog prisutan ne samo u čudesnom svemiru i u prirodi, nego također u dobrim ljudima, a na poseban način u patnicima. "Zato i mi, poput ovoga slijepca, ne prestajmo moliti, zazivati i vapiti Bogu. Od najranijih vremena kršćanstva, taj molitveni zaziv koji je slijepac uputio Isusu, neprestano se ponavlja. Taj molitveni zaziv – koji je nazvan 'Isusova molitva', a može se glasno vapiti ili moliti u srcu, svugdje i na svakome mjestu te u svim okolnostima – glasi: "Isuse Kriste, Sine Božji, smiluj se meni grješniku", objasnio je na kraju mons. Miličević, te zaključio poticajem članovima Udruge slijepih i slabovidnih da se ugledaju u Bartimeja, jer nam je Bog dao nekoliko važnih životnih lekcija upravo preko toga slijepog čovjeka.

Nakon predavanja susret je nastavljen druženjem i razgovorom te zajedničkim objedom.

Anđelko Kačunko

DANI KRUHA I ZAHVALNOSTI U OSNOVNOJ ŠKOLI I KATEDRALI

Naša škola i ove je godine, u petak 15. listopada, proslavila Dan kruha i zahvalnosti za plodove zemlje. Učenici razrednih odjeljenja prvog i drugog razreda, Odjela posebnog programa i Odgojno-obrazovne skupine su zajedno s učiteljima i pedagoginjom Ankom Nikšić ukrasili stolove u glavnom holu škole krušnim proizvodima i kolačima, plodovima zemlje i starim predmetima iz domaćinstva. Za njihje održana kratka priredba koju je s učenicima trećeg i četvrtog razreda te članovima školske folklorne skupine „Degenija“ pripremio vjeroučitelj Franje Puškarić. Najprije su učenici 4.b razreda i folklorne skupine otpjevali pjesmu Vjek' hvaljen budi, a sve prisutne pozdravio je ravnatelj škole Ivica Radošević. Učenici 3.c i 3.d razreda, Korina Božić, Rita Orešković, Mate Božić, Erika Paripović, Karmen Rukavina, Niko Grivičić i Klara Matica izrekli su potom recitaciju Zdrava zdjela. Milan Pintar, Lukas Devčić i Zara Alar iz 4.b razreda izveli su igrokaz Grad bratske ljubavi, a učenice 4.c Mia Vukelić, Ida Stilinović i Mirna Medunić krasnoslovile su pjesmicu Ponudi kruh. Na koncu se svima obratio i blagoslovio izložene krušne proizvode i kolače gospićki župnik i dekan mons. Marinko Miličević. Učenici razrednih odjeljenja trećeg i četvrtog razreda zajedno s njihovim učiteljima organizirali su

proslavu Dana kruha i zahvalnosti u svojim učionicama. Župnik Miličević posjetio ih je u pratnji ravnateljica, pedagoginje i vjeroučitelja te blagoslovio hranu koju su donijeli.

U nedjelju 17. listopada, Dan kruha i zahvalnosti obilježen je također, u gospićkoj katedrali gdje je misu predvodio gospićki župnik i dekan mons. Marinko Miličević, a asistirali su bogoslovi Marko Butković i fra Richard Kakule te ministranti. Budući da se ove nedjelje slavi i Svjetski dan misija (Misijska nedjelja), fra Richard, rodom iz Konga, a trenutno na školovanju u Splitu, obratio se prisutnima i ukratko prikazao kako žive kršćani i ostali u Kongu i susjednim afričkim državama. Vjeroučenici, među kojima dvije djevojčice u ličkim narodnim nošnjama, su kod prinosa darova na oltar prinijeli kalež i pliticu, kruh i hostije, vino i vodu, košaru s voćem i povrćem i cvijeće, dok je vjeroučiteljica Jelena Majer čitala prigodne tekstove. Na kraju mise učenicima 4. razreda, Tihana Marković i Mia Vukelić izrekle su prigodnu recitaciju Ponudi kruh. Prostor ispred oltara bio je ukrašen vinovom lozom, krušnim proizvodima i plodovima zemlje. Pjevanje na misnom slavlju vodio je katedralni zbor uz orguljsku pratnju vjeroučitelja Franje Puškarića. Pri izlasku iz katedrale župljani su imali mogućnost kupiti kolače koje su ispekle vrijedne članice župne misijske zajednice i na taj način novčanim prilogom pomoći braći i sestrama kršćanima u misijama.

Franje Puškarić

HRVATSKO KATOLIČKO LIJEČNIČKO DRUŠTVO PODRUŽNICE GOSPIĆ OBILJEŽILO BLAGDAN SV. LUKE, SVOGA ZAŠTITNIKA

Članovi Društva kojih je za sada šesnaest, predvođeni predsjednicom dr. Marijom Ilijevski, slavili su blagdan sv. Luke nedjeljom sv. misom u katedrali Navještenja BDM u Gospiću koju je predvodio duhovnik Društva (tajnik i kancelar biskupije)

preč. Mišel Grgurić i održao propovijed tumačeći odlomak Evanđelja (Mk 10,35-45), 29. nedjelje kroz godinu.

Drage sestre i braćo, današnje nam evanđelje opisuje ljudsku težnju koja nije baš u skladu s Isusovim naukom i logikom služenja. Slušali smo kako Zebedejevi sinovi Jakov i Ivan žele u slavi „sjesti jedan zdesna, a drugi slijeva Isusu“, žele biti ispred drugih, ali bez osobnih zasluga. Ipak, ovdje nas umiruje njihova iskrenost, otvorenost i vjera, ne tajе svoje namjere. Ne samo ovoj dvojici, nego i ostalim apostolima treba mnogo da bi postigli zrelost u Isusovoj školi ljubavi. Apostoli potječu iz različitih obitelji i životnih situacija i koriste priliku kako bi došli do moći i ugleda. Krist im je upravo govorio o smrti i uskrsnuću u Jeruzalemu, a oni misle kako osigurati položaje. Što su, zapravo, tražili Zebedejevi sinovi? Njihov čudan zahtjev, samo je još jedan dokaz čovjekovog častohleplja, sebičnosti, guranja na vlast i čast. Krist zna da ga čeka poniženje, križ, strašno krvavo prijestolje, patnja do smrti, a najodaniji apostoli misle na udoban život, na „mekane stolice“ bez rada. Takvo je često naše srce.

Isus se nije srdio nego ih je poukom poveo dva koraka dalje. Prvi korak je sasvim oprezan i pozoran. Postavio je dva pitanja. Isus nije mogao bolje odgovoriti na njihovu molbu. Oni ne znaju što mole, vide samo veličinu i proslavu ali put do toga ne vide. Staza do Isusa nije lagana. Ona je puna trnja, kamenja, uskih vrata i mnogočega drugoga što putovanje ne čini lagodnim izletom. Sve ovo nalazi se u pitanju: „Možete li piti čašu koju ja pijem, ili krstiti se krstom kojim se ja krstim?“ „Kad to čuše ostala deseterica, razljutiše se na Jakova i Ivana.“ Ne ljute se deseterica na braću što traže prva mjesta, nego zato što i oni žele prva mjesta. I boje se da im ne izmaknu. Dokaz, kako čovjek neizlječivo boluje od zavisti i želje za čašću, kako se bezobzirno gura do prve stolice. A Isus nas neprestano poziva: „Tko hoće biti prvi neka bude poslužitelj svima.“

Draga braćo i sestre, Isusova božanska logika drukčija je od čovjekove logike. Mi ljudi nemamo širinu pogleda na život. Život nismo samo mi pojedinci, život uključuje i druge osobe oko nas. Život je služenje u ljubavi. Posluživanjem, a ne častima, sačuvati ćemo svoj kršćanski poziv. Sve to je posve drukčije nego mi mislimo i želimo? Malo ih je koji ne žele „biti najveći“ – „biti prvi“. Malo ih je koji žele ono što navješćuje Isus: biti sluga, biti „rob“ svima. Još malo dijete bori se osvojiti prvo mjesto u srcu svoje majke ili na njezinu krilu; želi prisvojiti najljepšu igračku ili najveći komad kolača. Takav je čovjek i teško je ne biti takav. To je ucijepljeno u čovjekovu narav, ali kršćanin je osoba koja se daje reformirati i biti slika Božja. Znao je Gospodin da će i u Crkvi njegovoj biti bolesnih želja za guranjem, za vladanjem nad drugima; da će uvijek biti ljudi kojima je prva briga osobna korist, čast i vlast, a ne dobro duša i briga za ljude. Uvijek će ih biti koji rado zapovijedaju, a nerado služe.

Sestre i braćo, Isus je prvi i savršeni primjer služenja. Na njegovom križu napisano je njegovom krvlju kako se ljudima služi: daje im se sva ljubav, sav život. Onda se od

njih može i mora tražiti sve: da služe Bogu i uz najveće žrtve da slušaju njega. Isus nije ni mislio ni rekao da Crkvi i društvu ne trebaju "prvi"; da nije potrebna "vlast" nego veli: „tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj! I tko hoće da među vama bude prvi, neka bude svima sluga. Jer ni Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge.“ Isus želi da uvijek budemo "prvi" u ljubavi, nesebičnosti, odricanju, opraštanju; da se ponajprije i uvijek brinemo za dobro svoje braće. Tada će oni koji nisu na vlasti rado prihvatiti svoje poglavare, njihovu vlast. Onaj koji je prvi, treba biti prvi među jednakima i prednjačiti služenjem u ljubavi. Svatko na svoj način i svatko u svojoj ulozi. Sestre i braćo, dopustimo da nas zahvati žar Kristovog duha, duha služenja u ljubavi i požrtvornosti. Ne dopustimo da nas zahvati duh časti, materijalizma i lagodnosti. Bog će nas na kraju dana pitati, koliko smo ljubili i koliko smo „žuljeva“ zaradili služeći svojim bližnjima. Neka nas Duh Božji nadahnjuje svakodnevno u ljubavi prema Bogu i ljudima. Amen.

Nakon sv. mise članovi Društva okupili su se u vijećnici Biskupskog ordinarijata gdje ih je pozdravio, čestitao im blagdan sv. Luke, njihovog zaštitnika, i održao predavanje gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić.

Biskup je održao predavanje o temi Bog i okrutnost u Bibliji.

Njemački filozof Immanuel Kant ovaj problem aktualizirao je pitanjem: „Kako čovjek može biti siguran da je ono što u Bibliji čita kao Božji govor, uistinu Božja riječ?“ Uzmimo npr. Knjigu Postanka 22: „Bog kuša Abrahama“, na način da se Bog prikazuje okrutnim zbog takvih zahtjeva i prijetnji. Bog svoje prijetnje upućuje narodu i po prorocima: Prorok Amos piše: „Gle, ja vas prignječujem o tlo pod vama, k'o što vršalice gnječe klasje.“ (Amos, 2,13). Prorok Jeremija (5,14): zapisao je prijetnju: „U oganj ću pretvoriti svoje riječi u tvojim ustima, a narod ovaj u drvo da ga oganj proždre.“

Prisjetili smo se Mojsija, Ilije i Baalovih proroka na gori Karmelu te u Novom zavjetu trenutaka Isusove muke i okrutne smrti na križu...

Biblijski pisac piše prema mentalitetu naroda, kako vidi čovjeka onog vremena. Biblija nije povijesna knjiga nego povijest spasenja. Povijest spasenja događaje interpretira iz današnje perspektive. Povijest uvijek nosi poruku. Podsjetimo se izreke iz rimskih vremena „Historia magistra vitae est“ – Povijest je učiteljica života“. Iz povijesti trebamo učiti. Nakon niza sličnih biblijskih momenata prikazanih da je Bog strog i osetoljublju, biskup Križić zaključio je: Bog ne kažnjava nego mi sami sebe kažnjavamo ako ne držimo zapovijedi. Biblijski pisci daju pouku svom vremenu, svom naraštaju jezikom koji razumiju. Bibliju moramo interpretirati u duhu našeg vremena, a ne doslovno. Boga promatrajmo u njegovom misteriju, svemogućnosti, napose imajmo povjerenje u Njega jer On je naš Otac koji nas ljubi.

Nakon predavanja slijedila je rasprava i potom zajedničko druženje.

s. Robertina Medven

MISIJSKA NEDJELJA S 'DAHOM AFRIKE' I S KOLAČIMA

Nakon svečanoga otvaranje Sinode prethodnoga dana, nedjelja 17. listopada imala je za naše župljane višestruko značenje. Sva tri misna slavlja u katedrali Navještenja Blažene Djevice Marija bila su obilježena tradicionalnom zahvalom Bogu za plodove zemlje te je u povodu Svjetskoga dana misija svečano 'otvoren' misijski tjedan.

Prvo euharistijsko slavlje u 8,00 sati, kao i župnu misu u 10,00 s.

predvodio je župnik mons. Marinko. Na tome glavnom župnom slavlju školska su djeca za prinos darova donijela različite simbolične predmete te kruh i vino za euharistiju, koje je primao fra Richard Kakule rodom iz Konga, student pete godine

Teološkog fakulteta u Splitu, gdje živi u franjevačkom klerikatu na Trsteniku. On je na svim misama, vrlo dobro naučenim hrvatskim jezikom kratko opisao svoje djetinjstvo u rodnom gradu Butembo na istoku zemlje, u Nadbiskupiji Bukavu. Potječe iz franjevačke župe Sv. Josipa, gdje mu žive roditelji i osmero braće i sestara. od kojih neki već imaju svoje obitelji. S franjevačkim redom upoznao se godine 2005. kad je u njegovu župu došao misionar fra Ilija Barišić, iz zadarske franjevačke provincije, te se oduševio za franjevačku karizmu. Zatim je 2012. ušao u postulaturu, a nakon godinu dana u Novicijat. Prve zavjete položio je 2014., a godinu poslije otišao u grad Kolwezi na trogodišnji filozofski studij, nakon

kojega je došao u Hrvatsku na studij teologije. Doživotne zavjete položio je u Kninu u listopadu prošle godine. Fra Richard je potom istaknuo da njegovo duhovno zvanje ima korijen u redovitom sudjelovanju u euharistiji i drugim sakramentima, a značajna je pritom i činjenica što je u vlastitoj obitelji već od djetinjstva naučio da svaki dan nakon večere moli krunicu. Na završetku je zahvalio za srdačno gostoprimstvo, naglasivši kako mu je u Hrvatskoj lijepo i da se osjeća čak bolje nego u svojoj zemlji, te je Gospićane zamolio da se mole za Kongo kako bi "Kongoanci mogli živjeti kao i Hrvati, jer Kongo treba obuku, obrazovanje i promjenu mentaliteta". Svoj simpatični i vedri nastup fra Richard je završio riječima: "Neka vas Bog čuva zauvijek i pokaže vam svoj put. Hvala vam svima na pažnji!"

Na koncu misnih slavlja župnik Marinko je zahvalio fra Richardu za dolazak i za svjedočenje, kojim je na gospičke župljane prenio jedinstveni "dah kršćanske Afrike", te je pohvalio župnu misijsku grupu, koja je pod motom "Slatko je činiti dobro!" upriličila akciju skupljanja sredstava za misije prodajom domaćih kolača. Akciji su se odazvale i druge župljanke te dan prije donijele razne slastice, koje su potom složene u prikladne kutije pa su ih vjernici darujući dobrovoljni prilog mogli uzeti kod ulaza u katedralu.

Te iste popratne sadržaje imalo je i večernje nedjeljno euharistijsko slavlje, na kojem su se kao na uočnici proslave svojega zaštitnika Sv. Luke, okupili i članovi gospičke podružnice Hrvatskog katoličkog liječničkog društva, a sv. misu je predvodio njihov duhovnik preč. Mišel Grgurić, biskupov tajnik i kancelar, nakon čega su u ordinarijatu imali susret s biskupom Zdenkom.

Anđelko Kaćunko

GOSPIČKI VJEROUČENICI PRIKLJUČILI SE AKCIJI „MILIJUN DJECE MOLI ZAJEDNO“

Molitvena akcija „Milijun djece moli zajedno“ koju je pokrenulo Međunarodno katoličko djelo Papinskog prava Crkva u potrebi i ove je godine održana u velikom broju zemalja pa tako i u Hrvatskoj, u ponedjeljak 18. listopada. Ovoj molitvenoj akciji u obliku školskog projekta pridružila se također, naša Osnovna škola dr. Jure Turića u Gospiću. Cilj ove akcije i projekta bio je upoznati pojedine razrede sa samom inicijativom i aktivno sudjelovati u njezinu širenju i promicanju temeljnih

društvenih i religijskih vrijednosti kao što su međusobno zajedništvo, prihvaćanje drugoga, ljubav i suosjećanje s drugima, briga za zajedničko dobro. Glavna nakana na koju smo ove godine molili je kraj pandemije. U tome smo tražili i zagovor sv. Josipa kojemu je papa Franjo posvetio ovu 2021. godinu.

Akciju su prvi podržali vjeroučenici 4.c razreda koji su nekoliko dana prije s vjeroučiteljem Franjom Puškarićem izradili prigodni plakat s motivom desetice krunice u misijskim bojama. Time smo htjeli izraziti želju za povezanošću s djecom i odraslim kršćanima iz cijeloga svijeta. Na dan održavanja molitvene akcije – projekta sudjelovali su vjeroučenici 3.d, 5.b i 8.a razreda, u svojim učionicama, pod vodstvom vjeroučitelja Franje Puškarića, Jelene Majer i Mirele Miočević. Vjeroučitelji su najprije upoznali učenike s molitvenom akcijom i njezinim ciljevima te pročitali „Pismo djeci“ s pričom o čudu sv. Josipa, a potom su svi zajedno izmolili krunicu i fotografirali se.

Vjeroučitelj Franje Puškarić

NAŠA DJECA U LISTOPADSKOJ POBOŽNOSTI

Od početka listopada, kada su našoj katedrali započele pobožnosti Majci Božjoj – moljenje Krunice i Gospinih litanija prije sv. Mise, tj. svaki dan u 17,30 s. – u tu su se svetu "akciju" uključila i dječica zajedno sa svojim roditeljima. Oni to čine barem jednom tjedno, najčešće srijedom, pa poslije slavlja u crkvu nastavljaju druženje ili u Caritasovoj dvorani ili u župnom domu.

U prošlu srijedu Krunicu su predmolili Emanuel Miočević, Mihael Jelić, Luka

Radošević i Filip Jelić. Premda, naizgled, moljenje Krunice nadilazi mogućnosti dječje pažnje i koncentracije, čudesan je fenomen da ona djeci uopće nije dosadna. Zato je potrebno, onim starijima koji tu molitvu slabo razumiju, posvijestiti kako Krunica ima svoju dinamiku – od jednostavnih molitvenih izričaja, dok izgovaramo Zdravo Marijo, osjećajući Njezinu majčinsku nježnu prisutnost, sve do uzvišenih kontemplativnih promatranja Isusova života. No da bi se došlo do takve molitvene razine, na kojoj nas Krunica uzdiže i duhovno izgrađuje, potrebna je ustrajnost i sabranost u toj molitvi. Zato je ta molitva, među ostalim, također neprijatelju velika zagonetka i smetnja, jer je s moliteljima prisutna Gospa. U zajedništvu smo s Njom koja nam u srce donosi Isusa, svoga Sina.

Zbog toga nam važnost moljenja Krunica posvješćuje Bl. Alojzije Stepinac poticajnim riječima: "Gdje je Krunica tamo je Majka Božja, a gdje je Majka Božja tamo je sigurno i Isus s njom, a gdje je Isus tamo je Bog, tamo je sve... Ako je išta

istina ovo je istina, htio svijet ili ne htio, da smo mi bez molitve osuđeni na propast. 'Molitva je jedina moć pred kojom se Bog saginje', rekao je već Tertulijan. I Gospodin Bog iskazao nam je upravo neizmjerljivo dobročinstvo kada nam je po Svetom Dominiku dao u ruke ovako odlično oružje za sva vremena kao što je molitva sv. KRUNICE. To je Majka Božja potvrdila svojim ukazanjima u Lurdu i u Fatimi, kad se javlja s KRUNICOM u ruci i kad opetovano pozivlje onu malu djecu da revno mole KRUNICU i da svi ostali to čine."

Marinko Miličević

HOLYWIN I SVETKOVINA SVIH SVETIH U GOSPIĆU

U ponedjeljak 1. 11. na Svi svete središnju sv. misu u 10,00 sati u kapeli Svih svetih na gradskom groblju Sv. Marije Magdalene u Gospiću, predvodio je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić u zajedništvu s kancelarom i tajnikom Mišelom Grgurićem te gospićkim župnim vikarom Anđelkom Kačunkom, uz asistenciju bogoslova Marka Butkovića i ministranata. Pjevao je katedralni zbor uz glazbenu pratnju i pod ravnanjem vjeroučitelja Franje Puškarića.

Biskup Zdenko je na početku propovijedi istaknuo da se na ovaj dan u mnogim župama naše Domovine, sv. mise slave na grobljima, jer danas i na Dušni dan koji je sutra, obilazimo grobove naših pokojnih, uređujemo ih, kitimo cvijećem i posebno se za njih molimo. Groblja su mjesta koja pred nas stavljaju važna životna pitanja, ponajprije o smislu života. Ako bi život zbilja posve prestajao sa smrću, onda bismo

mu teško našli pravi smisao. Jedan biblijski pisac koji još nema spoznaje o uskrsnuću, dolazi do zaključka da je jednak svršetak čovjeka i životinje. Po njemu u tome nema bitne razlike, jer sa smrću jednako nestaju, bez obzira što čovjek, za razliku od životinje, u sebi to ne može prihvatiti i što se sa smrću nikada ne miri. Taj biblijski pisac u sebi ne prihvaća takvu istinu, ali ne zna drugu. Završava li život definitivno i zauvijek sa smrću, onda se neizbježno nameće pitanje koji smisao imaju sve vrijednosti oko kojih se u životu mučimo: vrijednosti poštenja, dobrote, pravednosti, velikodušnosti, darežljivosti, trošenja za druge... Koja korist od svega toga? Zato taj isti biblijski pisac rezignirano zaključuje da je u ljudskom životu sve ispraznost. On bi zaista, imao pravo kada bi ljudski život završavao sa smrću. I sveti Pavao se s ovim slaže kad veli, ako nema uskrsnuća „jedimo i pijmo jer sutra mremo“ (1Kor 15,32). To znači: čini što te volja, radi što hoćeš, uživaj samo u onom što je u tvom interesu, ne gledajući na druge, zašto bi se iscrpljivao za druge pa bila to i vlastita djeca?

Da nema uskrsnuća i drugog života onda bi smrt zaista, bila puko ruganje našem životu. Međutim, istina da ljudski život ne završava smrću, sve mijenja. Isus nam je svojim uskrsnućem pokazao da smrt nema zadnju riječ u životu čovjeka. Da učenici nisu susreli uskrslog Isusa, nikada oni ne bi dali svoje živote za tu istinu. Čovjek nije stvoren da umre i nestane, nego stvoren je za vječnost. Za Isusa se veli da je prošao zemljom čineći dobro. I zbog toga njegovo tijelo nije moglo ostati u grobu. Besmrtni vrijednosti koje je nosio u sebi bile su snaga njegovog uskrsnuća. Tu je i snaga našeg uskrsnuća. Zato Isus u govoru o Posljednjem sudu koji će biti na kraju ljudskog života ističe, da nije ista sudbina ljudi koji su činili dobro i koji su činili zlo. I to se posve uklapa u našu ljudsku logiku. U to ne vjerujemo samo mi vjernici. U to vjeruju i oni koji Boga ne priznaju. I to se svima čini pravedno. Problem je u tome što ljudi koji čine zlo takve misli tjeraju od sebe. Pomisao da bismo nakon ovog života trebali stati pred Božji sud koji će izreći pravorijek nad cijelim našim životom, mnogima je zastrašujuće. Ali ne vide da je zastrašujući način na koji troše vlastiti život i ispunjavaju ga prazninom.

Čovjek koji zaista vjeruje u život nakon smrti, sigurno razmišlja i o svom životu prije smrti. Pomisao na smrt nam pomaže u vrjednovanju života koji još živimo. Svi smo mi svjesni da ćemo jednom završiti na nekom groblju, da ćemo se morati rastati od ovog života. Ali ostaje pitanje, koliko je onih koji razmišljaju o tome da će nakon smrti morati stati pred sud Božji.

Zato Pavao jasno piše kršćanima u Rimu: „Svi ćemo stati pred sudište Božje ... Svatko će od nas za sebe Bogu dati račun“. Tu nema iznimke i tu nema švercanja. Tu ćemo se suočiti s našom cjelovitom istinom. Pavao s ovim riječima ne prijeti,

nego samo želi da ova istina dopre do uha i srca svakoga čovjeka, a onda neka svatko bira svoj put. Isus nam je, u prisposobi o posljednjem sudu, jasno stavio pred oči gradivo za naš zadnji životni ispit. Sav naglasak je na ovome: bit ćemo suđeni po našim djelima. To znači, presudit ćemo sami sebi. Tada ćemo jasno vidjeti što smo izabrali. Stoga, neka nam je važno to gradivo dobrote i ljubavi naučiti na vrijeme. Poslije smrti vremena za učenje više nema. Zato sveti Pavao piše: „Dok imamo vremena činimo dobro svima“ (Gal 6,10). Ako će biti tako, onda se sigurno nećemo bojati stati pred lice Božje.“

Biskup je na kraju propovijedi naglasio, kako nas svetkovina Svih svetih zove neka dopustimo Bogu da nas posvećuje i oblikuje da postanemo što sličniji Njemu, njegovoj ljubavi i dobroti, da poput Isusa prođemo zemljom čineći dobro, tako ćemo započeti svoje nebo na zemlji i osigurati ulaznicu za vječnost. Amen.“

Nakon sv. mise slijedio je blagoslov groblja ispred središnjeg križa. Završio je uz grob službenice Božje s. Žarke Ivasić s prigodnom molitvom i pjesmom Kraljice neba raduj se.

s. Robertina Medven

DRUGA SJEDNICA SINODE GOSPIĆKO-SENSJSKE BISKUPIJE

Druga sjednica Biskupijske sinode Gospićko-senjske biskupije održana je u subotu, 13. studenoga 2021. u Pastoralnom centru župe Lički Osik. Rad sjednice otvorio je, s uvodnom molitvom, gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić.

Pozdravio je prisutne i predao riječ mons. Marinku Miličeviću koji je u ime Povjerenstva za Biskupijsku sinodu predstavio dnevni red te pozvao mag. theol. Draženu Rupčić i vlč. Josipa Tomljanovića koji su - provodeći anketu na pitanja: Tko je zajednica u našoj župi? Tko je odvojen od župne zajednice? Iz kojeg razloga su odvojeni? Zašto ima malo mladih? Zašto nema djece? Tko je kriv? itd. - obradili prvu

temu: Suputnici na putovanju.

Drugu temu, prema Pripremnom sinodalnom dokumentu, Slušanje, pripremio je i izložio preč. dr. Richard Pavlič, župnik u Senju sa svojim članovima. Napomenuo je: ako pogledamo širi kontekst Vademecuma možemo primijetiti logičnu povezanost tema, osobito prve tri: suputnici, slušanje, govoriti jasno, uzeti riječ. „Mi smo u Senju planirali provesti anketu na ovu temu, ali omela nas je epidemiološka situacija, pa smo odlučili provesti svojevrsnu anketu ovdje, na licu mjesta. Biblija

nam daje mnoštvo poticaja na slušanje. Slušanje je prvi korak, ali ono iziskuje otvoren um i srce, bez predrasuda, naglasio je preč. Pavlić. Biblija nam daje i poticaj koga se ne smije slušati? Dar govora i slušanja spada na čovjekovu temeljnu sposobnost komunikacije. Koja ograničenja osjećamo u našoj sposobnosti slušanja, osobito onih koji imaju drukčija mišljenja od naših? Što olakšava ili otežava naše slušanje? Papa Franjo poziva na dijalog, čuti drugoga!

Prof. Ivan Orešković pozvao je da idemo zajedno. Svi imamo ulogu slušanja i slobodu govora. Trebamo pomoći jedni drugima da se ne bojimo iznijeti svoje mišljenje.

Biskup Križić naglasio je da nakon detaljnije analize trebamo ići prema konkretnim odgovorima.

Pošli smo u župnu crkvu Sv. Josipa. Biskup je pročitao tekst iz današnjeg Evanđelja po Luki (Lk 18,1-8): U ono vrijeme: Kaza Isus svojim učenicima prisposobu kako valja svagda moliti i nikada ne sustati: Odlomak završava pitanjem: „Ali kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?“

Zadržali smo se osluškajući pročitane Riječi.

s. Robertina Medven

TREĆA SJEDNICA BISKUPIJSKE SINODE GOSPIČKO-SENJSKE BISKUPIJE

Treća sjednica Biskupijske sinode Gospičko-senjske biskupije održana je u subotu, 11. prosinca 2021. u Pastoralnom centru župe Lički Osik. Rad sjednice otvorio je, s uvodnom molitvom, gospičko-senjski biskup mons. Zdenko Križić. Pozdravio je prisutne i predao riječ mons. Marinku Miličeviću koji je, u ime Povjerenstva za Biskupijsku sinodu, predstavio dnevni red i pozvao mag. theol. Draženu Rupčić da koordinira rad sjednice.

Preč. Mišel Grgurić i Nikola Perišić obradili su pitanja za četvrtu temu: SLAVITI. Na pitanje što je slavlje općenito i što je pojam slavlja u liturgiji mogu se dati različiti odgovori. Slavlje je u duhu današnje kulture vezano uz različite događaje, spektakle i zabave u kojima je sve dopušteno. Kad koristimo izraz slavlje u liturgiji trebamo dobro promisliti, da ne bismo pojam slavljenja u liturgiji profanirali.

Prof. dr. sc. Ivica Žižić napisao je: „Krivo je pomisliti da naši vjernici u Crkvi žele komunicirati onim istim jezikom kojim govore mediji, trgovine ili politika kao što je krivo misliti da naši mladi u crkvi iščekuju istu glazbu, iste riječi koje im svakodnevno bruje u ušima. Jedan od razloga dosade liturgije je i taj što je ona u stvari svjetovna. Pretvaranjem liturgije u horizontalnu komunikaciju ne postiže se neki drugi učinak doli banaliziranje svetoga.“ Stoga je svako liturgijsko slavlje sveti čin i ne može se uspoređivati s niti jednim drugim oblikom slavlja. Postoji problematika pojedinih Crkvenih pokreta koji snažno naglašavaju pojam slavljenja te time u jednom obliku profaniraju svetost samog pojma liturgijskog slavlja.

Dotaknuli smo se, potom, važnih tema pape Franje u Crkvi: službe lektorata i akolitata. Papa Franjo je u siječnju ove godine izdao Apostolsko pismo u obliku motuproprija „Spiritus Domini“ o izmjeni kan. 230 § 1 Zakonika kanonskog prava pristupanju žena službama lektorata i akolitata. Ovime je papa Franjo dao veću formalnu ulogu i značenje položaja žena u Crkvi. Liturgija Crkve naša je velika svetinja koju moramo čuvati i njegovati jer primamo je od samoga Krista.

II.

Nikola Perišić, Lucija Starčević, Ivanka Krmpotić, Matea Katić i Anita Bušljeta Tonković pripremili su izlaganje o temi: dijeliti odgovornost za zajedničko poslanje. Prva tri pitanja ove teme integrirali su u raspravu na koju su se koncentrirali unutar četvrtoga pitanja koje glasi: „Kako zajednica podupire svoje članove koji služe društvu na razne načine?“

Jedna od podkategorija unutar četvrtoga pitanja je odnos zajednice prema znanstvenim istraživanjima. Ovdje bismo se osvrnuli na dvije dileme o kojima se često raspravlja, kako unutar crkvene zajednice, tako i unutar određenih društvenih, laičkih krugova. Prva je cijepljenje... Iznimno je važno da se zajednica unutar Crkve ne dijeli „za i protiv“ te da svećenici ne pridonose vrenju, nego da pridonose upravo smirivanju.

Važno pitanje je odnos prema ženama. Često se polemizira o pravima žena... Koliko je dobro davati mišljenja i iznositi stavove ako nema dovoljno prikupljenih informacija, činjenica, znanstvenih i stručnih uvida? Ovim problemom vežemo se na sljedeću raspravu o zaštiti ljudskih prava, pa onda i zaštiti prava žena, djece, marginaliziranih skupina. Ovdje također, dalje donosimo potkategorije kao što su: – promicanje socijalne pravde, zaštita ljudskih prava i briga za okoliš. - Suraduje li Crkva s udrugama civilnog društva? Koliko su uopće, aktivne udruge u našoj vjerskoj zajednici danas? Naime, temom zaštite okoliša bavi se i papa Franjo u svojoj enciklici „Laudato si“ (Hvaljen budi), a bave se njome i brojni mladi koji predstavljaju potencijalnu i sasvim novu generaciju vjernika. Tu bi se, dakle, Crkva mogla približiti mladima, jednako u našoj biskupiji kao i puno šire. Gledajući, s druge strane, politički angažman Crkve, ne ide svaki puta u prilog ostvarenju pozitivne slike same Crkve, bez obzira je li namjera bila dobra ili loša.

Crkva u Lici trebala bi djelovati po principu „povuci rubove mreže, povukao si cijelu mrežu“. Ciljane skupine kojima bi se trebalo posvetiti su: djeca i mladi s jedne strane, kojih je u ovim krajevima vrlo malo, i posebno starije stanovništvo koje prevladava i okreće se, u svojoj trećoj dobi duhovnom životu... Naposljetku valja reći da smo, prema napatku ove Sinode, pokušali saznati i „kako su integrirane i prilagođene različite tradicije vezane uz sinodalni način koje čine baštinu mnogih crkava, posebice Istočnih u pogledu kršćanskog svjedočenja“.

Ukratko, sinodalno okupljanje omogućilo nam je dogradnju vlastitoga društvenoga kapitala koji jačamo jednako kroz mreže povezanosti i norme uzajamnosti ali i povjerenje, kako prema članovima Sinode tako i prema Crkvi koja se otvara vjernicima laicima na ovaj sasvim nov način, što itekako pozdravljamo.

s. Robertina Medven

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA I DAN CARITASA U GOSPIĆU

Na treću nedjelju došašća koja se u liturgiji zove 'Gaudete – Radosna i Nedjelja Caritasa', 12. prosinca u 10 sati sv. misu predvodio je i propovijedao u gospićkoj katedrali Navještenja BDM, gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, a koncelebrirali su generalni vikar i župnik gospićki mons. Marinko Miličević te tajnik i kancelar preč. Mišel Grgurić. Pjevao je katedralni zbor pod ravnanjem i uz glazbenu pratnju Franje Puškarića.

Biskup je na početku propovijedi protumačio da se ova nedjelja u liturgiji naziva 'Radosna' zbog liturgijskih čitanja koja pozivaju na radost. U prvom čitanju starozavjetni prorok Sofonija zove narod nek' se raduje jer će uskoro biti oslobođen od ropstva. Bog im je bezakonja oprostio i iznova im nudi svoju ljubav i savez. Iscrpljen i ponižen narod primio je s olakšanjem i neizmjernom radošću proročku poruku ohrabrenja: 'Ne boj se, Bog tvoj je u sredini tvojoj, silni Spasitelj.' Kada postanu svjesni da su udareni zlom zbog svojih grijeha i za njih se počnu kajati, obuzmu ih osjećaji napuštenosti i ostavljenosti od Boga koji se s razlogom od njih udaljio. Tada ih obuzima strah, pred neizvjesnom budućnošću, jer su očite prijetnje sa svih strana. U Bibliji su mnogi vapaji naroda Bogu da im se vrati: 'Vrati se Gospodine; ne ostavi nas; zašto šutiš; oprost krivnju svom narodu; nećemo se više odmetnuti od tebe' i slično. A onda, kada ih Bog izbavi, malo-pomalo zaborave

Božja dobročinstva i udalje se ponovno od Boga. Zar se nešto slično ne događa i danas u životu mnogih vjernika? Kada dođu problemi vape k Bogu, a kada problemi prođu zaboravljaju na Božju pomoć. Dođe li neka nova patnja, evo nas opet s kucanjem na Božja vrata, na njegovo Srce. Cijela povijest spasenja, povijest je Božjeg opraštanja ljudima, Božjeg traženja čovjeka koji odluta, Božjeg milosrđa i ljudskog zastranjivanja. Prorok pokazuje kako čovjek može biti istinski sretan samo ako se vrati svome Bogu, kada doživi Božje oprostjenje i njegovu ljubav. Božja ljubav prema čovjeku očitovala se posebno u Isusu koji je pokazao koliko Bog voli čovjeka. Ta ljubav je tolika da nam je često, teško u to povjerovati. Koliko je važno upoznati i iskusiti tu Božju ljubav svjedoči cijeli Novi zavjet koji je jedan veliki poziv čovjeku neka upozna Božju ljubav prema nama i povjeruje u nju. Ta spoznaja čovjeku je izvor mira, radosti i sreće.

Apostol Pavao u drugom čitanju koje smo čuli, poziva kršćane na radost i ustraje u tome ponavljajući: 'Radujte se u Gospodinu, uvijek! Ponavljam: radujte se!' Razlog radosti je Božja blizina. Bez iskustva da nam je Bog blizu, naša radost bila bi stalno 'na štakama', jer može nam je lako odnijeti svaka i najmanja poteškoća. Kada se ne osjeća Božja blizina, onda i male poteškoće ostave dojam nepremostivih zapreka. Apostol na drugom mjestu poziva kršćane na radost s naglaskom, kako je to za njih volja Božja. Uočavamo da volja Božja nisu za čovjeka samo neki križ, neka žrtva, neki teški životni zahtjevi, nego Bog želi da budemo radosni i sretni. Međutim, to nije moguće bez unutarnje punine koju može dati samo Bog.

Kako iskusiti Božju blizinu, Božju ljubav, upućuje nas današnji evanđeoski odlomak o Ivanu Krstitelju. On dolazi kao Isusov preteča. Prepoznaju ga svi kao proroka, kao Božjeg čovjeka. Takvim ga prepoznaje i sam krvoločni Herod koji ga se zbog toga i bojao. Narod osjeća da je po Ivanu Bog pohodio svoj narod, jer proroka prije Ivana nije bilo gotovo tri stoljeća. Narod je na izmaku snaga, iscrpljen, siromašan, ali i gladan Božje riječi, željan čuti Božju poruku, željan vidjeti Boga. Svjesni su da je za to potrebno očistiti srce, promijeniti život. I mnogi dolaze pitati: 'Što nam je činiti?' Ivanov odgovor upućen je svima: 'Tko ima dvije haljine neka podijeli s onim koji

nema. Tko ima hrane neka učini isto tako.' Ivan stavlja naglasak na ljubav, milosrđe, velikodušnost, dobrotu. Prema Ivanovom tumačenju, ako se čovjek želi susresti s Bogom mora se prije susresti s čovjekom. Da bi doživio Božju ljubav, prije treba pokazati svoju ljubav prema drugima, napose siromasima da i oni dožive njegovu ljubav. Odnos prema Bogu ne dopušta preskakanje bližnjih. Bez dobrog odnosa s bližnjim nema dobrog odnosa s Bogom. Bog se na poseban način objavljuje čovjeku kada čovjek čini djela milosrđa. Ni čaša vode, tvrdi Isus, koja se daje nekome iz ljubavi, neće ostati ne nagrađena. Vidimo, naglasak nije na materijalnoj količini koja se nekome pruža, nego na količini ljubavi koja se pruža. Udovicu je pohvalio, iako je dala, rekli bismo, samo jednu lipu, ali dala je s velikom ljubavlju, iz iskrena srca. Djela ljubavi su sredstvo koje nam omogućuje vidjeti Boga, približiti se Njemu. Bog je ljubav i gdje ima prave ljubavi osjeća se Božja blizina.

Ivanu Krstitelju dolaze i neki carinici s pitanjem što oni trebaju činiti? Carinike su u tom vremenu smatrali kao javne grješnike. I bili su takvi, jer su gotovo redovito drugima utjerivali veće takse nego su bili dužni i tako se na račun sirotinje bogatili. Zato Ivan u svom odgovoru stavlja naglasak upravo na taj njihov najprisutniji grijeh prema mnogim siromasima. Veli im: 'Ne utjerujte više nego što vam je određeno.' Pitaju ga i vojnici što oni trebaju činiti? I njima je odgovor vrlo konkretan koji dira u srž njihovih najčešćih grijeha. Veli im: 'Nikome ne činite nasilja, nikoga krivo ne prijavljujte.' To su bili najteži grijesi vojnika, grijesi koji su najčešće pogađali nevine, siromašne, one bez zaštite. Vojnici su često iznuđivali novac od drugih i bogatili se tako preko leđa jadnika. Iz svega se jasno vidi da je za susret s Bogom potrebno djelovati najviše na sektorima ljubavi, pravednosti i milosrđa. To se traži od svih, da svatko bude takav u svom staležu i u svom poslu. Ivan nikome ne kaže: 'Daj, napusti svoj posao i dođi biti sa mnom u pustinji.' Ne. Nego, budi tamo gdje jesi i tu se možeš posvetiti i tu možeš doživjeti Božju blizinu i njegovu ljubav. Pod uvjetom da svoj posao radiš pošteno, pravedno i s ljubavlju. Bog od nas ne traži ništa izvanredno, nego samo to da budemo vjerni u življenju naše svakidašnjice. Vidi se iz svega da je Bog otvoren prema grješnicima pod uvjetom da imaju hrabrosti i poniznosti postaviti pitanje, kao i Pavao pri susretu s Isusom na putu u Damask: 'Gospodine, što želiš da činim?' Biskup je propovijed završio riječima: „Tko iskreno pita Gospodina i iskreno želi odgovoriti na ono što mu Bog kaže, takva osoba ima budućnost bez obzira na grješnu prošlost koju je imala. Nema grješnika koji ne bi mogao postati svetac, ako odluči promijeniti svoj život. Doduše, ne događa se to preko noći, ali je bitno krenuti putom obraćenja. Bog mu jamči da će, uz njegovu pratnju, sigurno stići na cilj. Amen.“

Na sv. misi sudjelovale su i obitelji koje su u Caritasu izdvojili za pružanje pomoći. One su se nakon sv. mise susrele u dvorani Caritasa s biskupom Križićem koji im je uručio novčanu pomoć i zadržao se s njima i djelatnicima Caritasa u druženju i razgovoru.

s. Robertina Medven

PRVA GODIŠNJICA SMRTI BISKUPA MONS. MILE BOGOVIĆA

Na godišnjicu smrti prvog gospićko-senjskog biskupa mons. Mile Bogovića koji je preminuo 19. prosinca, a pokopan je 22. prosinca 2020. u gospićkoj katedrali Navještenja BDM, biskup mons. Zdenko Križić predvodio je sv. misu u zajedništvu s kanonicima, većim brojem svećenika, a slavili su je vjernici Gospića i okolnih župa, rodbina i prijatelji pokojnog biskupa.

Biskup Zdenko počeo je propovijed, tumačeći evanđeoski odlomak iz Evanđelja po Luki (Lk 1,39-45) koji smo upravo čuli ove četvrtе nedjelje došašća, o Marijinom pohodu rođakinji Elizabeti u Gorje, u grad Judin. Ovaj Marijin pohod važna je poruka: Marija je trudna. U njezin život ušao je Bog te ona, kao i svi u čiji život uđe Bog, imaju potrebu s drugima dijeliti tu radost i Boga nositi drugima s ljubavlju i služenjem. Ljubav i služenje obilježja su Božjih prijatelja. Marija spontano samu sebe definira kao sluškinju, a Isus će nešto kasnije naglašavati kako je On došao služiti, a ne biti služen (Mt 20,28). Na to je neprestano pozivao svoje učenike, uvjeravajući ih da je to nešto najveće u Božjim očima.

Vidimo i još jednu istinu u ovom pohodu, da osoba koja nosi Boga u svome srcu zrači, ona vidi misteriozne stvari. Elizabeta odmah nakon Marijina pozdrava otkriva cijeli Marijin misterij. Ona Mariju naziva „majkom Gospodina mojega“. Kako to zna? Tko joj je to otkrio? Odgovor je samo jedan: Bog duši, u kojoj ima svoje boravište, daje vidjeti i otkriva neke tajne do kojih sâm razum ne bi nikada došao. Ovaj

dogadaj nam objavljuje da je Isus po Mariji na putu i prije rođenja. Međutim, on ne pohađa Elizabetu samo po Mariji, nego Isus to želi činiti i danas po svakom svom učeniku, po svakome od nas. I sami učenici, kada su poslani naviještati Radosnu vijest, poslani su nositi i pokazati Isusa svima do kojih dođu. Noseći Isusa drugima, oni ga sve više imaju u svom srcu. Isusov učenik nije onaj koji čuva Isusa

za sebe, nego ga dijeli s drugima. Osoba koja u sebi nosi Boga, otkriva istinu da je daleko više Bog taj koji u životu nosi nju.

Ne sviđaju mi se slike Marije od umjetnika koji je prikazuju kako čvrsto drži dijete Isusa i steže ga na svoje grudi. Marija je zapravo, ona koja Isusa ne drži za sebe tako da ga nitko ne smije ni dodirnuti, nego ona ga daje, poklanja, pruža. Pristup Isusu imaju svi koji to žele, bilo da su siromašni pastiri ili bogati mudraci s Istoka. To se još bolje vidi za vrijeme Isusovog javnog djelovanja kada se udaljio od majke da bi naviještao kraljevstvo Božje. Otišao je od Marije kada joj je bio najpotrebniji, jer Josip tada nije više među živima. Ali ona ga pušta neka nastavi svoj put idući drugima, jer svjesna je da je Isus Božji dar svima.

Tako se ponašaju ljudi vjere: spremni su dijeliti s drugima sve darove koje su primili. I što ih više dijele to ih više imaju. Elizabeta proglašava Mariju blaženom jer vjeruje Bogu do kraja. Marija nije ona koja sve zna, nego ona koja vjeruje i snagom vjere dolazi do spoznaja. Ona je ona koja ljubi i snagom srca vidi očima nevidljive stvarnosti. Sveti Augustin je to lijepo napisao: 'Ja ne vjerujem zato što razumijem, nego razumijem zato što vjerujem. Razumijevanje je plod vjere. Ako ne budete vjerovali, nećete ništa razumjeti.' Idemo u susret Božiću, blagdanu Isusovog rođenja. Upišimo se u Marijinu školu vjere i ljubavi. Ona će nam pomoći da uđemo dublje u misterij utjelovljenja Sina Božjega i postanemo svjesniji istine da je on 'Emanuel', 's nama Bog'. Njegove riječi: 'Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta' bit će nam snaga i utjeha u svim našim životnim nevoljama.

Na današnji dan prošle godine Gospodin je pozvao našega biskupa Milu da se preseli u Očev dom gdje nikakva patnja nema pristup, gdje više nema ni vjere, ni nade, nego ostaje i živi samo ljubav. Pred sâm blagdan Isusovog rođenja, koji je on uvijek slavio s posebnom radošću i poklonstvom, rođen je za nebo da tamo gleda i iskusi sve ono, kako piše apostol Pavao, 'što oko ljudsko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripravio onima koji ga ljube.' (1Kor 2,9).

Mogu sigurno reći da je biskup Mile bio učenik u Marijinoj školi evanđelja. Bio je čovjek vjere i trudio se vidjeti sve stvari, ljude i događaje onako kako ih Bog gleda.

Nije bio čovjek koji bi ikome podilazio, nego čovjek koji se prigiba samo onome što osjeća da je Božje viđenje stvarnosti i tako zbori bez obzira je li se to nekome sviđa ili ne sviđa.

Imao je izraziti osjećaj za pravедnost i antipatiju prema nepravdi, ne toliko onoj koja je pogađala njega, nego onoj koja je pogađala njegov narod, a napose sirotinju. Bio je posebno osjetljiv prema siromašnima i pomagao im je koliko je mogao i sve to s najvećom diskrecijom. To mogu potvrditi s primjerom: 'Jednom', pričao je, 'došao mu siromah, ne malo sklon alkoholu i tražio pomoć. Kako to već biva, takvi uvijek predstave neki problem koji treba drugoga ganuti i potaknuti na pomoć. Biskup Mile veli da mu je dao 200 kuna. Međutim, taj isti dolazi i sutra i kaže, pomalo suzeći, da je taj novac izgubio ili mu ga je netko ukrao. I biskup Mile mu daje ponovno. Potom biskup Mile veli nama prisutnima: 'Znao sam ja da on mene vara, ali što ću, dao sam mu ponovno. Znao sam da ne govori istinu, ali opet, njemu je puno teže nego meni.' Ovo može izgledati naivno, ali nije. To je, prije svega, ljubav prema siromašnima, a ljubav uvijek u sebi ima nešto naivnosti.

Biskup Mile zauzimao se za obespravljene na svim razinama. Mnoge osobe, kojima je dostojanstvo bilo pogaženo, dolazile su k njemu tražeći zaštitu i ohrabrenje. Poznato je koliko se zauzimao za naše branitelje u vremenu kada ih se počelo stavljati na stup srama. Koliko se zauzimao za Gospić koji je u jednom vremenu u medijima bio promatran kao grad slučaj, a njegovi branitelji kao kriminalci i zločinci! Koliko se zauzimao za prognanike koji su dolazili na teritorij biskupije da bi zaštitio njihovo ljudsko i kršćansko dostojanstvo i pomagao im kako je znao i mogao. U proglasu programa za tek osnovanu Gospićko-senjsku biskupiju, među glavne prioritete stavlja, zauzetost za prognanike. Imao je iskustvo siromaštva, a također i progonstva za vrijeme Drugog svjetskog rata dok je još bio dijete od pet godina, ali mu je to ostalo duboko urezano u memoriju. Iskustvo patnje učinilo ga je izuzetno osjećajnim za patnje drugih.

Svima je poznato koliko je i sam trpio i bio napadan u medijima kao nekakav ekstremni desničar i ekstremni nacionalista, iako se iz njegovih brojnih spisa, nagovora, nastupa, takvo nešto ni na koji način ne može zaključiti. On je bio istinski domoljub. Tražio je istinu i pravdu za svoj narod, ali i za sve druge narode. O tome je puno govorio i

napisao. On je zapravo, imao uvijek na pameti evanđeoske zahtjeve i slijedio ih. U svojim spisima i intervjuima u više navrata spominje kardinala Kuharića i njegov stav u najtežim trenutcima obrane od velikosrpske agresije. U jednom intervjuu iz tog vremena koji je dao „Globusu“ piše: „Kardinal Kuharić je, u jeku najžešćeg rata, pokazao kako se pravi kršćanin treba ponašati. Bio je pravi svjetionik svima nama u Katoličkoj crkvi, objašnjavajući da se zlo ne iskorjenjuje činjenjem novoga zla. Zlo se uništava dobrotom. To je logika evanđelja. To ću i ja propovijedati.“ (str. 46).

Biskup je propovijed završio riječima koje su nas podsjetile na biskupa Milu, a i na našu obvezu:

„On je zaista tako i propovijedao. Pozivao je na opraštanje i pomirenje, na toleranciju i suživot, na priznavanje dostojanstva svake osobe. Njegov glas nije utihnuo niti nakon njegove smrti. Taj glas nas i danas poziva da kao kršćani ostanemo na Isusovom putu, a na tom putu život sigurno neće biti promašen. Amen.“

Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz glazbenu pratnju Franje Puškarića.

Nakon svete mise četvrtu adventsku svijeću, svijeću RADOSTI, na trgu Marte Vodarice ispred katedrale, upalila je Ana Jelić, majka četvero djece, a molitvu je predvodio vlč. Anđelko Kaćunko, župni vikar i pozvao da budemo radosni te dijelimo svoju radost i sreću s drugima. Radujmo se, jer Gospodin je blizu! Zbor je taj čin završio prigodnom adventskom pjesmom.

s. Robertina Medven